

Postboks 38

Den højreekstreme bevægelse i Nordeuropa
og produktionen af nazistisk musik og merchandise.

Researchkollektivet Redox

Postboks 38

Alt leder til samme punkt. De internationale nazistiske netværk, propagandaen og musiksælget – alle vender de tilbage til den samme postboks. Postboks 38 fortæller historien om, hvordan den nazistiske propaganda skabes, hvordan den spredes og hvem der køber den.

Hvad har tøjmærket Thor Steinar, der i Tyskland har fået en enorm udbredelse blandt unge uden tilknytning til den højreradikale scene, at gøre med svenske nazister, der gemmer våben i skovene? Hvorfor valfarter udenlandske nazister til Sverige hvert år i december, og hvad har et lokalt trykkeri i en lille skånsk by at gøre med en terrorhyldende nazi-gruppe i Sveriges hovedstad?

Trin for trin afsløres de internationale højreekstreme netværk, og de forbindes med en lille gruppe voldsberedte nazister fra Danmark og Sverige, der udover politiske holdninger også har en postboks til fælles.

Postboks 38 giver en historisk introduktion til nazirocken i Nordeuropa, og en gennemgang af de højreekstreme bevægelser og grupper i Danmark, Sverige, Norge og Tyskland. De vigtigste producenter inden for nazirock og -merchandise viser sig alle at have tætte forbindelser til den volds-beredte del af nazi-bevægelsen, og at være en vigtig del af organiseringen af demonstrationer og gadevold.

Bogen er udgivet med støtte fra
LOs Kultur- og Projektpulje og Rosafonden

Postboks 38

- Om den højreekstreme bevægelse i Nordeuropa og produktionen af nazistisk musik og merchandise.

Researchkollektivet Redox, 2007

Postboks 38

- Om den højreekstreme bevægelse i Nordeuropa
og produktionen af nazistisk musik og merchandise.

1. udgave, 1. oplag

Udgivet af Researchkollektivet Redox

Ansvarshavende redaktør:
Jonas Jensen

Tryk:
Eks-Skolens Trykkeri ApS.
Nørrebrogade 5C
2200 København N
Tlf.: 35 35 72 76

ISBN 978-87-92131-00-3

Kontakt:
Researchkollektivet Redox
Postboks 44
2000 Frederiksberg
Email: redox@redox.dk
Web: www.redox.dk

Bogen er udgivet med støtte fra LOs Kultur- og Projektpulje og Rosafonden.

Til minde om Björn Söderberg og alle andre ofre for nazismen - før og nu.

Redox siger tak til alle der har hjulpet til med denne bog. Masser af mennesker har bidraget med ideér, research, informationer, korrekturlæsning, oversættelse, layout og trykning. Vi er taknemlige for jeres hjælp. Desuden skal der lyde en meget stor tak til LOs Kultur- og Projektpulje og Rosafonden, der har hjulpet med at financiere denne bog.

Vores informanter i den højreekstreme bevægelse har en stor andel i denne bogs tilblivelse, det samme har vores gode samarbejdspartnere i Norge, Sverige og Tyskland. Også de mange mennesker rundt om i Danmark, der kontinuerligt informerer os om lokale nazistiske aktiviteter skal have en stor tak - fortsæt det gode arbejde!

INDHOLDSFORTEGNELSE

Introduktion	9
Tyskland: Nationaldemokraterne og de frie nationalister	13
Blood & Honour Division Deutschland	13
Freie Kameradschaften	18
Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD)	24
Hess-marchens betydning for dagens nazister	33
Nazirocken i Tyskland	36
Den nye nazi-bevægelse i Sverige: Parti, celle eller netværk?	43
Salem-marcherne	48
Folkets March	51
Konceptet: "De Uafhængige"	52
De uafhængige mod de organiserede	59
Afslutning: Den nye nazisme	64
Den højreradikale scene i Danmark: Hooligans og nationalpatriotisme	67
Danmarks National Socialistiske Bevægelse	67
Den første Hess-march i Danmark	72
Combat 18 og terrorbomberne	74
DNSB splittes og Blood & Honour opstår	77
Baggrunden for Dansk Front	82
Fokus på ansigtet udadtil	88
Dansk Front og nazismen	93
Nordisches Hilfswerk	97

Det ekstreme højre i Norge: Et drab for meget	99
Vigrid	100
Boot Boys	102
Drabet på Benjamin Hermandsen	107
Historisk oprids: Nazirocken i Skandinavien	109
Blood & Honour starter i England	110
NS88 og starten i Birkerød	113
Kriegsberichte-videoerne	118
Splittelsen i Blood & Honour Scandinavia	122
Klippan: En kort beskrivelse af begivenhedernes centrum	125
Tøjet og musikkens betydning	127
Produktionen af nazimerchandise anno 2007	131
Nordvind Records	132
Thor Steinar i Tyskland	139
Thor Steinar spredes til Skandinavien	147
Tryckcenter Klippan	155
Postboks 38 og de mange sammenfald	160
Organisationernes netbutikker	165
Nazirockscenen i Skandinavien	170
Efterskrift	173
Kronologi	177

INTRODUKTION

I denne bog kan du læse om den højreekstreme bevægelse i Nordeuropa de seneste 15 år. Hovedemnet er produktionen af nazistisk musik og merchandise.

Over de næste sider gives en grundig introduktion til den nye højreekstremistiske bevægelse i Nordeuropa. De racistiske og nazistiske gruppers historie og aktiviteter fra starten af halvfemserne til i dag bliver behandlet. Både nationalistiske bevægelser, nazistiske partier og terrorgrupper fra Norge, Sverige, Danmark og Tyskland gennemgås.

Derefter fortælles historien om det produktionsnetværk, der op til sluthalvfemserne forsynede det tyske marked med svensk-produceret illegal nazimusik og -merchandise. Danske nazister spillede den gang en central rolle i produktionen og bestillingen, fordi racisme-lovgivningen i Danmark altid har været langt mildere end i f.eks. Sverige og i særdeleshed Tyskland.

Som hovedfokus i bogen gennemgås musik- og merchandiseproduktionen i dag. Der ses på hvad der er af tendenser indenfor musik og tøj, og hvor det produceres. Desuden kigges der nærmere på kunderne, reklamerne og hvordan musikken, merchandisen og tøjet har indflydelse på dagens højreekstreme bevægelse i Skandinavien og Tyskland.

Det skal nævnes, at meget af den dokumentation der foreligger omkring halvfemsernes musik- og merchandiseproduktion i høj grad er indsamlet af dokumentationsgruppen i foreningen Demos og andre nordeuropæiske researchgrupper. Hvis man ønsker yderligere viden om dette emne, kan man med fordel læse videre i Demos' Nyhedsbrev. Det kan ses på www.demos.dk eller købes i deres butik i Elmegade 27 i København.

Vi har valgt at skrive denne bog for at videreformidle informationer om og analyser af dagens højreekstreme scene i Skandinavien og Tyskland. I dag er nazister i manges øjne stadig nogle med pilotjakker, sorte støvler, seler og kronragede isser. Vi vil gerne forsøge at give et nutidigt billede, af en bevægelse hvor image og PR er blevet centralt i forsøget på at skabe en militant racistisk ungdom.

Researchkollektivet Redox er en gruppe personer, der har beskæftiget sig med den yderste højrefløj gennem en del år. I vinteren 2005-06 valgte vi at danne en fast gruppe, og Redox blev navnet - en sammentrækning af ordene "research" og "dokumentation".

Vores tilgang til materialet er ikke videnskabelig, men baseret på vores erfaringer og nysgerrighed. Vi beskæftiger os med de højreradikale bevægelser, da det er vores klare holdning, at kun folkelig årvågenhed kan holde de racistiske og nazistiske grupper fra at vokse sig stærke.

I bogen præsenteres alle personer og grupper kort første gang de nævnes. Derudover nævnes der kun navne på centrale personer og på personer, der selv er stået offentligt frem. Det skal til slut nævnes, at teksterne er skrevet af en lang række forskellige forfattere. Af samme årsag kan sproget variere fra afsnit til afsnit, da vi har valgt at respektere de enkelte skribenters ord.

Bogen har fokus på Sverige, fordi Sverige de seneste 20 år har været hjemsted for størstedelen af den nazistiske aktivitet.

I bogen bruges materiale fra en lang række kilder. Dette er alt fra billeder fra koncerter og demonstrationer, interviews med tidligere nazister og materiale lækket af informanter.

Bogen er skrevet af Researchkollektivet Redox med bidrag fra AFA Doku ("Den nye nazi-bevægelse i Sverige: Parti, celle eller netværk?") og Antifaschistische InfoBlatt ("Thor Steinar i Tyskland" og "Tyskland: Nationaldemokraterne og de frie nationalister").

Den vigtige debat

Denne bog er skrevet med tre væsentlige pointer for øje.

Den første er, at de nazistiske og højreekstreme grupper i Skandinavien og Tyskland de senere år har ændret sig drastisk. Ikke i sine holdninger eller brug af vold, men i måden hvorpå de præsenterer sin politik overfor offentligheden og potentielle tilhængere. Vi vil gøre det klart hvilke virkemidler grupperne gør brug af, og samtidig slå fast, at grupper som Dansk Front, på trods af veltalende talsmænd og pæne pressemeddelelser, stadig er bygget op omkring en kerne af nazistiske aktivister, der hovedsagligt samarbejder med erklærede nazistiske grupper.

I Tyskland har tøjmærket Thor Steinar vokset sig stort. Mærket er populært blandt højreekstreme aktivister, men har på grund af sit tidligere upolitiske image også formået at få almindelige mennesker med i kundekredsen. Det er aldrig lykkedes at bevise offentligt, at Thor Steinar er et højreradikalt firma. Den anden

pointe er derfor at kortlægge Thor Steinars tætte forbindelser til nazistiske grupper. I Øresundsregionen er der en lang række person- og adresseoverlap mellem Thor Steinar og militante nazistiske grupper og enkeltpersoner, blandt andet selskabet Nordvind Records. Nordvind Records drives af folk fra det voldsberedte nazi-netværk Blood & Honour Denmark. Nordvind Records er ikke bare forbundet til Thor Steinar, men er et samlende centrum for producenter af nazistisk merchandise og musik i Skandinavien. I hjemlandet Tyskland benægter Thor Steinar hårdnakket benægter enhver tilknytning til højreekstreme kredse.

Vores sidste pointe er, at den nazistiske kultur har ændret sig. I halvfemserne var det skinheads iført bomberjakker og store støvler, der dominerede mediebilledet når det handlede om nazister. Dagens højreradikale aktivister ikklæder sig mærkevaretøj fra den vesteuropæiske hooligan-kultur og dyre kvalitetsmærker fra højreradikale producenter, som f.eks. Thor Steinar. Denne udvikling hænger tæt sammen med grupper som Dansk Fronts overgang til et image som national-sindede patrioter i stedet for nazister.

TYSKLAND: NATIONALDEMOKRATERNE OG DE FRIE NATIONALISTER

Den højreekstreme bevægelse i Tyskland er uden tvivl den mest veludviklede og mangfoldige i verden. Den historiske tilknytning til Hitlers nazirige kombineret med de sociale problemer murens fald i 1989 medførte, har givet grobund for en af verdens største nazistiske bevægelser. På grund af voldsom statslig repression, har de tyske nazister været nødt til at nytænke deres organisationsformer, hvilket har resulteret i konceptet Freie Kameradschaften. Freie Kameradschaften er et netværk af selvstændige nazistiske grupper, der samarbejder på kryds og tværs med hinanden og det højreekstreme parti NPD.

Blood & Honour Division Deutschland

Den 12. september 2000 blev den tyske sektion af Blood & Honour samt deres ungdomsorganisation White Youth forbudt af Indenrigsministeriet på baggrund af foreningsloven. Det blev anført som begrundelse, at Blood & Honour forbrød sig mod den forfatningsmæssige orden og tankerne bag den mellemfolkelige forståelse. Landet over blev der i 14 bundeslande ransaget 45 steder og 37.000 mark samt et par hundrede cd'er blev beslaglagt. På trods af, at Blood & Honour Deutschland blev forbudt på baggrund af foreningsloven, var Blood & Honour ikke en forening i klassisk forstand, men derimod et landsdækkende netværk.

Opståen og udvikling

Blood & Honour Division Deutschland blev grundlagt i Berlin i 1994. I divisionen var der til tider op mod 20 sektioner med 240 medlemmer i 11 bundeslande. I flere bundeslande var der op til flere sektioner. Således var der i Hessen og Brandenburg to Blood & Honour-sektioner. Den ledende sektion havde sæde i Berlin. Dermed var sektionslederen i Berlin, Stephan Lange, også divisionsleder i hele Tyskland. Da det gik bedst rådte hans sektion over 50 medlemmer, de arrangerede regionsdækkende koncerter, solgte nazirock, rådte over eget klubhus og var kontaktsadresse for det tysksprogede blad »Blood & Honour«.

Andre Blood & Honour-sektioner var derimod kun synlige i regional sammenhæng og var frem for alt beskæftiget med sig selv. Mange sektioner forsøgte dog ligesom berliner-sektionen at vise sig udadtil med koncerter, merchandise og deltagelse i politiske aktioner. En særdeles aktiv sektion i denne forstand, var Blood & Honour-sektionen Nordmark med Torben Klebe og Stefan Silar. Denne sektion rådte også over gode udenlandske kontakter.

Siden 1997 havde »Division Deutschland« sin egen ungdomsorganisation, kaldet White Youth. White Youth havde over 100 medlemmer og havde til formål at hverve unge til Blood & Honour.

Fra 1998 ville de mere politiske aktivister fra Hildesheim og Hamburger Raum (Sektion Nordmark) udvikle Blood & Honour til et »politisk kampfællesskab« med et 25-punkts program og regelmæssige aktionsberetninger. Det blev fra 1999 til en opløsning af den omfattende struktur med hierarkisk opbygning og faste medlemskaber. Indtil da var der i Blood & Honour i Tyskland en fast, klar, struktureret og elitær sammenhæng, som gjorde det muligt at stille de bedste og mest profitkabende koncerter på benene samt at kontrollere en betydelig del af markedet, især hvad angår illegale cd'er.

Blood & Honour havde udviklet sig til den førende koncertarrangør i Tyskland. I 1999 regnede efterretningstjenesten officielt en tredjedel af de 109 politiregistrerede nazi-koncerter for at være arrangeret af Blood & Honour. Det tyske Blood & Honour-blad hørte til de mest velproducerede magasiner i det tyske nazirock-miljø og også i tyske nazirock-forretninger sad Blood & Honour folk i ledende positioner. Imellem de forskellige sektioner var der imidlertid tiltagende konflikter om lederskabet inden for Blood & Honour, om handlen med cd'er, om nye medlemmers »kvalitet« og om de politiske aktioner i de enkelte sektioner. Disse konflikter udvidede sig inden for Blood & Honour-strukturen og skadede den ellers stramme organisationsstruktur. Da Blood & Honour blev forbudt, eksisterede der atten Blood & Honour-sektioner i Tyskland.

Blood & Honour før forbuddet

Blood & Honour forstod sig på at pleje et frygtindgydende image i nazi-miljøet og i offentligheden. Således offentliggjorde Blood & Honour-sektionen Weser Ems efter et politiindgreb mod en koncert en pressemeddelelse med følgende

konstatering: »Det er absolut uforståeligt, at nogle embedsmænd stadig spørger, hvorfor mennesker som Kai Diesner skider på politiet. Ved en sådan opførsel (?) skulle de hellere spørge, hvorfor andre ikke gør det (?)«. Sådanne udtalelser tiltrak naturligvis interesse fra politiet. I marts 2000 ransagede det berlinske politi Stephan Langes lejlighed samt Blood & Honour-klubhuset i Berlin-Marzahn. Med 1500 eksemplarer konfiskerede de knap en tredjedel af hele oplaget af det 124-sider lange blad »Blood & Honour« nr. 9 samt ca. 500 eksemplarer af det engelske Blood & Honour-blad. Blood & Honour-divisionsledelsen erklærede efterfølgende i slutningen af juli 2000 i en rundskrivelse, at sektionen i Berlin var opløst og inaktiv. Den centrale Blood & Honour postboks blev flyttet fra Berlin til Brandenburg og betroet til Blood & Honour-lederen Dirk Horn.

Efter forbuddet

Endnu i oktober 2000 blev det tyske Blood & Honour-magasin sendt videre til medlemmer og interesserede. Et vedlagt brev advarede mod at tage kontakt til de kendte Blood & Honour postbokse. Også forretningen med koncerter og nazi-rock kørte videre efter forbuddet. Nu var det imidlertid kun enkelte af de tidligere Blood & Honour kerneledere og andre Blood & Honour-medlemmer, der mere eller mindre organiserede og profiterede for egen regning. I april 2002 ransagede politiet i syv bundeslande 43 lejligheder og forretningslokaler tilknyttet formodede Blood & Honour-aktivister. I alt blev 30 personer pågrebet for at have fortsat den forbudte Blood & Honour-struktur. For antifascister var razziaerne ikke en overraskelse, da de til stadighed havde gjort opmærksom på, at forbuddet ikke havde opløst Blood & Honour-strukturen og at de gamle medlemmer ganske enkelt fortsatte deres gøremål.

Endelig ransagede politiet i marts 2006, fire år senere, 119 steder tilhørende 80 nynazister i seks bundeslande især i Sydvesttyskland, igen på grund af mistanke om fortsættelse af Blood & Honour.

Det kan konstateres, at Blood & Honour som fast struktur holdt op med at eksistere allerede i 1999. Indtil 1999 var Blood & Honour i Tyskland den førende organisation inden for koncertarrangementer og handel med cd'er. Blood & Honour var klart og hierarkisk organiseret og var omgivet af en elitær og frygtindgydende myte. En stor del af handlen med illegale cd'er blev styret af Blood & Honour, og der blev stillet koncerter på benene med enorme overskud. Imidlertid kan man nu rekonstruere, at der allerede et år inden forbuddet var tegn på opløsning: Konkurrence og personlige antipatier prægede gruppen internt, mens de udadtil præsenterede sig som et forsvorent fællesskab, der uanfægtet byggede på deres myte med 25-punkts program og regelmæssige aktionsberetninger. Da den mere politiske fraktion fra Hildesheim og Hamburger Raum (sektion Nordmark) ville udvikle Blood & Honour til et »politisk kampfællesskab«, ville andre sektioner ikke følge denne plan. De opfattede nærmere sig selv som subkulturelle bander. For dem var det tilstrækkeligt at kontrollere deres afgrænse-

de territorier og at fordrive deres forretning i ro.

På dette tidspunkt arbejdede alle stort set for egen regning og stod til dels med et ben i prostitutions- og rockermiljøet. Adgangskriterierne til den engang elitære kreds var for længst forsvundet. »Hvis du kunne være til gavn for dem« fortæller en afhopper, »kunne du komme ud for, at hvis du faldt i søvn et eller andet sted efter at være blevet fuld til en koncert, ville du vågne op med et Blood & Honour medlemspatch på jakken«». Ligeledes fungerede hierarkierne ikke mere - funktionærer og hele sektioner blev ekskluderet, men nægtede simpelthen at gå, ligesom sektionerne begyndte at konkurrere med hinanden. Da Blood & Honour endelig blev forbudt, var dette slet ikke ubelejligt for mange i netværket. Endelig var der ikke flere generende spørgsmål om de finansielle gevinster og de uindberettede aktionsrapporter. Forretningsfolkene kunne nu fuldstændig ugeneret selv åbne op for upolitisk musik og livsstil, og de, der ville, gik nu fast ind i rockergupper. De, som stadig opfattede sig selv som politiske aktivister, blev gerne optaget af de kammeratskabsgrupper, der spirede frem. Andre steder benyttede man blot et andet navn og lod alt blive ved det gamle: Hovedsagen var, at rygtet og rettighederne til territoriet blev sikret og at forretningen kunne køre videre. Enkelte blev afhoppere eller forsvandt lydløst fra overfladen.

Den tidligere leder for den tyske division, Stephan Lange flyttede til Kirchheim am Neckar ved Heidelberg og var stadig aktiv i organisering af koncerter. Politiet beslaglagde den 7. marts omfattende materiale hos ham. I andre regioner lykkedes det til gengæld Blood & Honour-folkene i vidt omfang at holde sammen på deres kreds. Disse regioner var hovedmålet for razziaerne den 7. marts.

Koncept 28

Kort før forbuddet dukkede de første Blood & Honour t-shirts op, som trodsigt forkyndte »Jeg lader mig ikke forbyde - 28«. Dette var en ide fra den forretningskyndige tidligere leder af Sektion Franken, Bernd Peruch, som i dag har taget afstand til nazi-miljøet og har forsøgt at få en forretningsmæssig fod indenfor i det upolitiske rockabilly-miljø. Hans tidligere forretning Shootdown-Records, som ellers ikke var central i den tyske produktion af nazirock, indhentede især via salg af »28« og Combat 18-accesories, månedlige gevinster på ca. 5000 Euro.

Fra slutningen af år 2002 dukkede »28« så op første gang i organisatorisk sammenhæng. Gruppen MSC 28, officielt en motorsport- og skinheadklub der holdt til i Rhein-Lahn-Kreis og den tilstødende Limburg-Weilburg, rejste krav om at overtage de strukturelle rester af Blood & Honour-netværket og iscenesatte sig selv offentligt med navnet »28«. Hartwin Kalmus fra Karlsruhe, tidligere vicechef i Blood & Honour-sektionen Baden, begyndte senest i år 2004 at organisere koncerter under navnet Division 28 og kunne derved bl.a. benytte sig af »gamle« Blood & Honour-kontakter fra Raum. Konsekvensen var arvestridighe-

der: I Hessen og Rheinland-Pfalz kom det til slagsmål mellem Division 28 og MSC 28 og Division 28 bekendtgjorde den 31. august 2004 via en fællesmail, at MSC 28 skulle betragtes som opløst på grund af »åndelig forvirring«. MSC 28 udbyggede efterfølgende sin »central«, et enfamilieshus i Hirschberg ved Diez/Rheinland-Phalz, til et fort, da de frygtede én mand fra Division 28. Manden var Michael Zatzke, tidligere førende eksponent for Blood & Honour i Westerwald-Städtchen Montabur, som efter forbuddet af Blood & Honour havde tilsluttet sig Hells Angels, dog uden at forlade nazi-miljøet. Siden de tidlige halvfemsere er den i dag 35-årige mand blevet dokumenteret som nazist. Hans imponerende kropslige udstråling, hans voldelige optræden og hans allerede siden midt-halvfemserne tydelige kontakter til underverdenen gav ham hurtigt en ubestridt lederrolle i nazi-miljøet i Westerwälder. Til marcher og lignende har han sjældent været set, han agerede i stedet i baggrunden og trådte primært frem, når der var penge at tjene. Når Michael Zatzke organiserede en nazi-koncert, blev der internt gjort grin med »at Zatzke nok igen behøvede penge«. Dette turde ingen dog sige højt offentligt.

Division 28 og underverdenen

Division 28 orienterede sig stramt om optrædere i rockermiljøet: Først blev myten om Blood & Honour målrettet angrebet, udvalgte personer og nynazistiske grupper blev »tilbudt« at slutte sig til Division 28 og fik formidlet en følelse af, at de fra nu af ville kunne spille med i superligaen. Derved blev indflydelsesområdet bestandigt udvidet, idet Division 28 stadig mere ugenert gjorde krav på styringen. Samtidig med at grupper med tidligere Blood & Honour-folk, som f.eks. gruppen White Unity fra Raum Miltenberg i Unterfranken, sluttede sig til eller underordnede sig Division 28, viste det selvbevidste kammeratskab fra Aktionsbüro Rhein-Neckar sig at være modstandsdygtigt. Ligeledes var de ikke villige til at betale »beskyttelsespenge« for gennemførelse af koncerter, som Division 28 havde krævet. Den 5. november 2005 overfaldt 25-30 nazister fra Division 28 en koncert, som nazi-gruppen Nibelungensturm Odenwald i Mitlechtern ved Heppenheim/Südhessen havde arrangeret. Ifølge samstemmende beretninger gennemtæskede lederen af banden, Michael Zatzke, arrangøren med en teleskop-knippel, mens andre stjal entré-indtægterne. I den efterfølgende opstand snakkede de angrebne åbent om strukturer og personer i Division 28. En ting må især have glædet det medlæsende politi: Hele tiden blev der kun talt om folk fra »Blood & Honour« og ikke en eneste gang blev navnet Division 28 anvendt. Stemningen vekslede mellem angsten for at blive slået ihjel af »de feje svin« og demonstrativ selvbevidsthed. Når alt kom til alt regnede man med at have stærke alliancepartnere. Således pralede en kammerat fra den Bergstraße med sine »svinegode kontakter til rockerne«. Mødestedet i Nibelungensturm Odenwald er rockerbaren Rider's Inn i Odenwaldstädtchen Rimbach, som bliver drevet af MC Night Riders - en gruppe, der er tilsluttet det internationale

Thorsten Heise, Freie Kameradschaften (Foto: Apabiz.de)

netværk Outlaws MC, en af de skarpeste konkurrenter til Hells Angels. De interne modstandere i miljøet i Division 28 kunne nu ånde lettet op. Man får se, om razziaerne overhovedet vil svække nazi-musikmiljøet i sydvesttyskland, idet den særdeles aktive struktur omkring Aktionsbüro Rhein-Neckar kun blev ramt i yderkredsen af razziaerne. Det sidste år har foranstaltet omkring 20 koncerter.

Arven fra Blood & Honour er nu igen ledig, og venter på at blive samlet op.

Freie Kameradschaften

I starten af halvfemserne begyndte den ekstreme højrefløj at ændre deres organisationsstruktur og aktionsmodel. På dette tidspunkt var den nazistiske bevægelse organiseret i mange smågrupper, og hver gruppe arbejdede mest uafhængigt af de andre grupper. Gruppernes struktur var mest foreningsagtig, hvor det var nemt for politi at få et indtryk af, hvordan grupperne fungerede og hvem der sad i vigtige positioner. I begyndelsen indtil midten fra halvfemserne fik politiet mere og mere de nazistiske grupper i fokus, og den ekstreme højrefløj var udsat for en bølge af politi-repression. Mange af grupperne blev forbudt. Repressionen stoppede ikke aktiviteterne og ramte ikke årsagen til hvorfor folk blev nazister, men for bevægelsen var det ærgerligt at skulle bruge så meget energi på at reorganisere.

re strukturerne og oprette ny grupper igen og igen. For at undgå repressionen og lave bevægelsen mere åben for unge, startede konceptet Freie Kameradschaften omkring 1997.

Denne model fandt hurtigt grobund, og bredte sig til hele Tyskland lynhurtigt. I Tyskland findes der omkring 160 forskellige kammeratskabsgrupper. Denne attraktive organiseringsform er dog ikke indskrænket til Tyskland. Konceptet er blevet spredt til nabolandene lynhurtigt. Dansk Front fra Danmark og svenske Info-14 er begge gode eksempler på, hvordan andre landes nazi-bevægelser har taget Freie Kameradschaften-modellen til sig.

Historisk baggrund

Nazi-grupperne var inden denne strukturændring særdeles hierakiske og elitært organiserede, de var bygget på helt faste strukturer og rammer. Medlemslisterne og de klare strukturer gjorde det meget nemt for myndighederne at slå hårdt ned på grupperne. Og specielt i begyndelsen fra halvfemserne stod nazi-bevægelsen bag så mange overfald og attentater, at politiet måtte reagere.

Aktivisterne skulle derfor altid være meget forsigtige med deres aktioner og med hvilken måde de gik på gaden, for ikke at give myndighederne årsager til et forbud. Det lykkedes ikke særlig godt og mange grupper og organisationer blev forbudt. Den anden ulempe i denne organisationsmodel var at det var svært at få nye aktivister ind i organiserede strukturerne. For mange unge var grupperne meget lidt attraktive. Grupperne var for hierakiske, disciplinerede og formelle, hvilket gjorde dem for kedelige og strukturerede for dem. På den anden side følte medlemmer fra grupperne sig elitære og opførte sig ofte arrogant overfor det uorganiserede folk.

De nazistiske ledere indså, at det ikke var en farbar vej. Der måtte findes en løsning, der på den ene side kunne stå imod politirepressionen, men som på den anden side også var mere attraktiv og dynamisk for unge nationalister at blive aktiv i. Svaret blev Freie Kameradschaften.

Den frie struktur

»Organisierte wille braucht kein partei«. Den organiserede vilje behøver intet parti. Sådan lyder en af de paroler, som Freie Kameradschaften flittigt bruger. Citatet er meget sigende for den løse organisationsmodel, som netværket har valgt.

Først og fremmest, så giver den nye organisationsform en bedre tryghed overfor statens repression. Der er ingen formand, medlemslister, kontingenter, partipapirer eller andet, der kan lede myndighederne på sporet af, hvem der er medlemmer af de enkelte kammeratskabsgrupper. Ingen personer kan gøres ansvarlige for gruppens adfærd. Freie Kameradschaften er et koncept som ingen gruppe eller privatperson ejer. Det betyder, at alle grupper der ser sig selv som en del af Freie Kameradschaftens tradition eller ideologi, kan deltage.

Netop på grund af den uformelle struktur i Freie Kameradschaften, kan nye grupper nemt slutte sig til. Det kræver intet at kunne bruge betegnelsen om sin gruppe, og der er ingen steder man skal spørge om lov. På den måde har skiftet til Freie Kameradschaften også gjort det muligt, for unge racistiske vennekreds at starte deres egne grupper uden at skulle forholde sig til et partis valgprogram eller betale kontingent. Samtidig er de enkelte kammeratskabsgrupper fuldstændig selvstyrende. De kan selv vælge sine aktiviteter og sit politiske fokus.

At der er så mange Kameradschaftsgrupper i hele Tyskland og mange aktiviteter omkring netværket, giver også aktivister en følelse af at være en del af en stor og stærk bevægelse, at der er mange som er på den samme side.

For bevægelsen som samlet enhed, er Freie Kameradschaften enormt vigtigt. Følelsen i de enkelte kammeratskabsgrupper af, at der findes andre grupper som ens egen, er med til at give en stærk identitet- og fællesskabsfølelse. Når der skal koordineres aktiviteter udover de lokale områder, hvor den enkelte gruppe har hjemme, så går koordinationen tit igennem de såkaldte »Aktionsbüros«.

Aktionbüro Norddeutschland er en af de mest aktive Aktionsbüro'er. Her er Kameradschaften fra Hamburg, Schleswig-Holstein og Mecklenburg-Vorpommern organiseret. Det vigtigste medie er en hjemmeside, hvor man kan finde nyheder, tekster og kontaktinformation. Siden er meget central for mobiliseringen ved aktioner og demonstrationer.

Ideologi

Den ekstreme højrefløj omkring Freie Kameradschaften er loyale overfor Hitlertidens nationalsocialisme. De forsøger derfor at skabe forbindelse til denne tid og dette spiller en stor rolle i Freie Kameradschaftens aktiviteterne. Det er dette tema der oftest får mobiliseret flest aktivister til demonstrationer. Hessmarchen i Wunsiedel er et godt eksempel, hvor der i 2004 kom 4700 nazister. Også protester imod »Wehrmachtsausstellung«, en udstilling om værnemagts forbrydelser under Anden Verdenskrig, har været en vigtig del af Freie Kameradschaftens mobiliseringsområde. Her var parolen, at man skulle »forsvare morfar og farfars ære.«

Det er forbudt i Tyskland at skabe positive forbindelser til Det Tredje Rige, hvorfor bevægelsen på mange forskellige måder prøver at skabe forbindelse via hyldet af personer eller hændelser fra denne tid.

Aktivisterne er racistiske og har en meget stærk antisemitisk indstilling. Denne antisemitisme prøver bevægelsen at bruge i en antikapitalistisk argumentation. De har produceret flere hæfter med antikapitalistisk argumenter, de siger blandt andet: »Die einzig wirksame sozialistische Waffe gegen das internationale Kapital ist das grenzensetzende, volk-und heimatbezogene bodenständige Gegenprinzip des Nationalismus. Gegen diese kapitalistische Entwurding des Menschen kämpft der Nationalist mit seiner sozialen Ordnungsidee einer Volksgemeinschaft.«

Aktivist fra Freie Kameradschaften (Foto: Apabiz.de)

Dette citat viser i hvilken retning deres antikapitalisme går. Nazisterne kræver et folkefællesskab, og for dem er der to slags kapitalister: den gode, nemlig den tyske, og den onde, som er den internationale, og i deres øjne, jødiske, storkapital. Antikapitalismen skal afskaffe den internationale jødiske kapitalisme, men ikke den lokale tyske. Kapitalismen er så at sige acceptabel, så længe det er på tyske præmisser.

Et politisk vigtigt aktionsområde har i de seneste år været det sociale spørgsmål. Nazisterne prøver at give svar på sociale problemer og konflikter med højreradikale løsninger. Det lykkes derfor i mange diskussioner at få kontakt med befolkningen, der rammes af de sociale problemer, og på den måde bliver de højreekstreme gruppers løsninger hurtigt populære. For dem er strategien, at komplekse problemer skal løses med enkle midler. Udlændinge er i deres øjne kilden til de sociale problemer, og Freie Kameradschaften arbejder derfor for en udvisning af alle ikke-tyskere.

Freie Kameradschaftens aktiviteter

En stor del af arbejde i Freie Kameradschaften er at organisere og deltage i demonstrationerne. De ser sig selv i den gamle SA-tradition fra trediverne med en »Kampf um die Strasse«, kamp om gaderne. Demonstrationer er meget vigtige for at give deltagerne en identitet som aktivist, for at skabe sammenhold og for at vise potentielle medlemmer at livet som kammeratsskabsgruppe-medlem

giver masser af oplevelser. Demonstrationernes rolle er så at sige, at gøre det attraktivt at blive i bevægelsen. Samtidig kan de deltagende aktivister bruge samlingerne til at få nye kontakter, udveksle erfaringer og planlægge nye aktiviteter. Nogle gang kommer der også til konfrontation med politi eller antifascister, hvorfor det at deltage i en demonstration kan være et rigtigt eventyr.

Udover demonstrationerne har kammeratskabsgrupperne også andre aktionsformer. Det kan være alt fra løbeseddelsuddeling, salg af aviser, opstilling af salgsboder i forbindelse med politiske arrangementer. Til at mobilisere til aktioner eller vise deres grundlag og ideologi, spiller internettet en stor rolle i Freie Kameradschaftens aktiviteter. Men også for kommunikation med hinanden er internettet et meget vigtig instrument. På både åbne og lukkede debatfora på nettet koordineres og planlægges fremtidige aktiviteter og strategier diskuteres.

Et specialt aspekt af Freie Kameradschaftens arbejde, er det såkaldt antiantifa-arbejde. For Freie Kameradschaften er især de militante antifascister den største politiske fjende, men også venstreorienterede skåret over en bred kam er i deres søgelys. Antiantifa-arbejdet tager mange forskellige former, det kan være alt fra at observere og filme antiracistiske demonstrationer over trusselsbreve og -opkald, til voldelige overfald og brandattentater. Målet er at gøre livet for de politiske fjender usikkert og at få et overblik over, hvem der er vigtige i deres strukturer og miljø.

De senere år er antiantifa-arbejde blevet mere og mere populært i den nazistiske bevægelse. Grunden til dette er, at det antifascistiske miljø er det, der viser mest og hårdest modstand imod nazi-bevægelsen. Denne modstand er til tider meget voldsom, hvorfor det kommer til slåskampe og overfald imellem antifascister og nazister. Antiantifa-kampen er meget vigtig for nazisterne, da den skaber en følelse og identitet af, at de forsvare Tyskland imod landsforræderne.

Politisk kultur

Med løsningen af problemet med den gamle ufleksible gruppestruktur lykkedes det bevægelsen at åbne den ekstreme højrefløj for andre kulturelle indflydelser. Det betød, at den kulturelle udvikling i nazi-bevægelsen er meget mere bred end i firserne og begyndelsen af halvfemserne. I næsten alle kulturer findes der nu unge eller aktivister med nazistiske sympatier, der prøver at forbinde deres kultur med deres ideologi.

Aktivister fra Freie Kameradschaften prøve at skabe et højreradikalt livstilprojekt. Målet er, at det skal være interessant og spændende at være højreekstremist og at skabe en bevægelse hvor man kan være nazist døgnet rundt. Der eksisterer bands, pladeselskaber, fanzines, hjemmesider og tøjmærker fra den nazistiske bevægelse. Koncerter, demonstrationer og fritidsprojekter bliver organiserede. Det virker attraktivt for unge mennesker og uorganiserede aktivister, har mange identitetsgivende momenter og tit sker den første kontakt til nazi-bevægelsen igennem de kulturelle tilbud. Dette er grunden til at aktivisterne fra Freie

NPD-parole mod EU og storkapitalen (Foto: Antifainfoblatt.de)

Kameradschaften arbejder meget med dette område og prøver at udvikle det mere og mere.

Inspirationen fra venstrefløjen

Et af de mere omdiskuterede områder af Freie Kameradschaften, er indflydelsen fra den socialistiske del af venstrefløjen. Igennem de senere år, har flere kammeratskabsgrupper taget flere elementer fra venstrefløjen til sig: tøj, symboler, slogans og politiske holdninger.

Generelt bliver der opsamlet inspiration fra mange andre kulturer, hvorefter enkelte elementer forsøges indlemmet i det højreradikale projekt. Rødderne i denne udvikling ligger også i at nazi-bevægelsen har åbnet sig og indflydelse fra andre kulturelle og politiske områder er tilladt. Især venstrefløjen virker meget attraktiv med sine meget forskellige subkulturelle områder, aktiviteter og muligheder. Også det radikale udtryk imod stat og kapitalisme ser spændende og attraktivt ud. Derfor prøver dele af Freie Kameradschaften at tage dele fra venstrefløjen og bringe det ind i en nationalistisk kontekst. Især de såkaldte Autonome Nationalisten er meget influeret af den venstreorienterede autonome bevægelse og kopierer på mange måder præcis deres stil. Især det militante udtryk og udstråling virker som en magnet for nazisterne.

Autonome Nationalisten har blandt andet brugt den kendte venstreradikale demonstrationsstrategi »black block« og provokeret til kampe med politiet. Men

også det typiske tøj fra den autonome bevægelse, de helt sorte klæder, og logoer fra antifascistiske grupper kopieres. Denne tendens er det dog kun en vis del af Freie Kameradschaften der bakker op om, og tendensen er kilde til evig diskussion og konflikt i den nazistiske bevægelse.

Den normalt tydelige grænse mellem det ekstreme højre og andre politiske og kulturelle bevægelser og miljøer er med Autonome Nationalisten blevet utydelig og diffus. Dette er årsag til meget skænderi og usikkerhed internt i bevægelsen.

Fremtid

Med modellen Freie Kameradschaften lykkedes det for det ekstreme højre at udvikle sig fra en ufleksibel, stiv bevægelse i mange forskellige smågrupper til en meget dynamisk nazistisk scene. Koncepten Freie Kameradschaften har skabt udvikling i nazi-bevægelsen og er den mest succesfulde organisationsmodel for den udenomsparlamentariske højrefløj. Især med fokuseringen på de sociale spørgsmål og opbygningen af et højreradikalt livstilprojekt, går organisationskonceptet formentligt en udviklingsrig fremtid i møde.

Med denne organisering er det lykkedes at få kontakt til mange interesserede unge mennesker og tilbyde et attraktivt og spændende liv i den højreekstreme bevægelse. Det er helt tydeligt, at organisationsformen har stor succes, og at den i fremtiden vil være essentiel. Især de kulturelle områder giver aktivisterne mange muligheder for at udvikle nye aktiviteter, aktioner og relationer. Den højreekstreme bevægelse i Tyskland er i vækst i øjeblikket. Uanset hvordan udviklingen fortsætter, så er der ingen tvivl om, at Freie Kameradschaften vil spille en central rolle i den.

Nationaldemokratische Partei Deutschlands (NPD)

NPD er ikke kun det ældste ekstreme højreparti i Tyskland, men også den vigtigste parlamentariske kraft på den ekstreme højrefløj. I begyndelsen af halvfemserne stagnerede NPDs udvikling, men med valget af Udo Voigt til partiformand startede en omfattende ændring. Med Holfer Apfel som stedfortræder lykkedes det at foretage en omfattende kursændring og modernisering. Før Voigts tid opfattede størstedelen af det ekstreme højre, NPD som et parti udelukkende bestående af ældre mænd og anså det ikke for radikalt nok. I nogle regioner og områder var der samarbejde på enkelte punkter, men den overvejende del af den udenomsparlamentariske højrefløj, f.eks. Freie Kameradschaften, havde et ambivalent forhold til partiet og begge sider mødte hinanden med skepsis. Heller ikke politisk lykkedes det NPD at udvikle sig afgørende, idet de hovedsageligt forsøg-

te sig med en populistisk racisme i medierne. En tilnærmelse til den politiske midte kunne ikke iværksættes, og partiet forblev isoleret og kunne højst vinde delvise sejre som protestparti. Siden 1996 har NPD dog gennemført en udvikling, der har frigjort partiet fra dette gamle mønster. Samarbejdet med Freie Kameradschaften er intensivt i mange områder og virker godt. Mange steder sidder folk fra Freie Kameradschaften i parlamenterne eller kommunerne for NPD og et endnu tættere samarbejde efterstræbes stadig.

NPD er synlig og aktiv i hele Tyskland, men har placeret sine hovedaktiviteter i de nye bundeslande, især Sachsen. Her er det lykkedes, gennem især det sociale spørgsmål, at løsrive sig fra rollen som et lille protestparti. Nu er NPD mange steder et seriøst alternativ for vælgerne.

Historie

NPD blev grundlagt i Vesttyskland i 1964 og tjente hovedsageligt som samlingspunkt for nazister, der på den ene eller anden måde var aktive i Hitler-tiden. Det lykkedes NPD at samle både den ellers så splittede nazibevægelse og en vælgerskare, der ikke tidligere havde stemt så højreorienteret. Ved Bundesdagsvalget i 1965 fik NPD to procent af de afgivne stemmer, og i 1969 oplevede partiet sit absolutte højdepunkt, da det kom ind i syv landdage, blandt andre Baden Württemberg med 9,8 procent. På trods af succesen, lykkedes det ikke for NPD at komme ind i Bundesdagen i 1969, da partiet lige akkurat ikke fik nok stemmer. Efter dette nederlag svækkedes partiet pga. interne kampe om retningen. Medlemmerne flygtede, og tilbagegangen stoppede først efter murens fald og Tysklands genforening. NPD lagde deres indsats i det gamle Østtyskland, men også her varede det endnu nogle år før partiet fik fodfæste. Fra 1996 var NPDs nye strategi at forankre sig lokalt og sætte befolkningens sociale problemer på dagsordenen. Specielt i de nye Bundeslande virkede denne strategi, hvilket kan ses på NPDs valgsucces i Sachsen i 2004, og Mecklenburg Vorpommern i 2006.

Strategiændringen

I firserne og begyndelsen af halvfemserne markedsførte NPD hovedsageligt sig selv med en aggressiv racisme og en påtaget naiv fremmedfjendtlighed og forsøgte at finde en udvej fra deres politiske isolation. Murens fald havde medført en stigende opbakning til nationalisme og fremmedfjendtlighed i alle samfundsgrupper. Den politiske midte reagerede også på dette, ved at afskaffe dele af asylretten og indføre yderligere stramninger på udlændingområdet. Temaerne migration og integration var dermed allerede besat af midterpartierne, dog med en tydelig højredrejning, og de fleste vælgere som var enige i den racistiske politik, kunne på denne måde undgå at stemme på et højreekstremt parti som NPD.

Hertil kommer at andre højreorienterede partier som Republikanerne og DVU flyttede sig længere ud på højrefløjen, hvor de begyndte at give NPD modstand i kampen om stemmerne. NPDs situation stagnerede frem til midten af

NPD-parole mod staten og kapitalismen (Foto: Apabiz.de)

halvfemserne og nødvendiggjorde en kursændring. Den kom med valget af Voigt til forbundsformand i 1996. Samtidig med at NPD begyndte at ændre kurs stagnerede udviklingen for DVU og Republikanerne og nogle år senere havde begge disse partier mistet al betydning. Under Voigts lederskab begyndte NPD at nærme sig Freie Kameradschaften og samarbejdet mellem de to grupper blev intensiveret.

I starten forsøgte NPD at nedtone samarbejdet med Freie Kameradschaften i offentligheden for ikke at skade partiet, men da den tyske stats forsøg på at forbyde NPD mislykkedes i 2003, følte de ikke længere behov for at skjule denne forbindelse.

Ved sidste Landdagsvalg blev der startet en »Højrefolkefront« (»Volksfront von Rechts«), der skulle forene alle højrestrømninger med det mål, at få NPD valgt ind i parlamentet. Mange kammeratskabsgrupper, også kaldet kammeratskaber, støttede denne udvikling, hvor flere medlemmer af partiet kandiderede og enkelte, som f.eks. kammeratskabsfører Thorsten Heise, endda blev valgt ind i NPDs landsledelse.

Dette hjalp NPD i landdagsvalgekampene, hvor de lokale grupper af Freie Kameradschaften støttede dem. I Mecklenburg Vorpommern er de lokale netværk af kammeratskaberne endda bedre opbygget end NPD, hvorfor store dele af valgkampagnerne i september 2006 blev ordnet af kammeratskaberne.

Starten på det tætte samarbejde med Freie Kameradschaften var et vigtigt

skridt på vejen mod et moderne parti, der er synligt på gaden og kan tiltrække unge mennesker.

NPD har ikke kun udviklet sig gennem samarbejdet med Freie Kameradschaften.

Mange steder er det lykkedes for NPD at udnytte den usikkerhed og politikerlede som de borgerlige partiers neoliberale kurs, og den dermed følgende lukning af arbejdspladser og underminering af den sociale sikkerhed, har skabt i den tyske befolkning.

Især i det tidligere DDR, hvor den social infrastruktur er særligt svag, er det lykkedes NPD at præsentere sig selv som det eneste alternativ til de etablerede partier.

Debatterne om sociale spørgsmål, globalisering og kapitalismekritik bliver besvaret af NPD som forsøger at iscenesætte sig selv som det tyske folks »sande repræsentant«. NPD forsøger at få ordet i alle debatter, der har offentlighedens opmærksomhed ved at optræde som talerør for den lille mand, ved at foregive at de, i modsætning til de store partier, ikke handler efter markedsøkonomiske interesser, men oprigtigt er indstillet på at hjælpe folket.

Midterpartierne i de nye Bundeslande har ikke nogen lang politisk tradition, og derfor heller ingen traditionelle kernevælgere eller politisk profil. Dette udnytter NPD f.eks. i Mecklenburg Vorpommern, hvor situationen er særligt prekær og hvor indbyggerne i stor stil flytter fra landområderne for at bosætte sig i de store byer. Her forsøgte NPD i valgkampen i 2006 at skabe en følelse af omsorg og sikkerhed med sloganet »Vi bliver her«. Partiet påstod, at de havde til hensigt at sørge for området, mens de etablerede partier kun kom forbi når der var valgkamp, hvorefter de hurtigt glemte befolkningens problemer og bekymringer. Og netop i de nye Bundeslande hvor der ikke er nogen social infrastruktur, er det faktisk mange steder NPD og Freie Kameradschaften, der påtager sig de sociale opgaver. Her optræder partimedlemmerne ikke kun på den politiske scene, men også i hverdagslivet. De sidder i bestyrelserne i de lokale idrætssklubber, har en lille butik i bymidten, grundlægger borgerinitiativer og er synlige i bybilledet f.eks. til fester. Det ekstreme højre optræder ikke længere, eller kun sjældent, som hærkende skinheadbander, som det i begyndelsen af halvfemserne ofte var tilfældet. Nu er nazisten blevet den »søde og hjælpsomme nabo ved siden af«, hvilket i by- og kommunelivet er blevet accepteret. Vælgerne kender ikke kun NPDs forbundsmedlemmer fra valgplakater, men har oftest et personligt forhold til disse, der kan spille en stor rolle i spørgsmålet om, hvor krydset skal sættes.

Den forandrede opførsel fra den ekstreme højrefløj betyder på ingen måde, at deres ideologi er svækket eller at de er blevet mindre radikale og militante i deres anskuelse og aktioner, men ganske enkelt at de opfører sig anderledes, for at virke normale og komme i kontakt med befolkningen.

»Blut und Boden«-ideologien

NPD er et »völkische« parti, hvilket betyder, at folkets interesser er vigtigere end det enkelte individs. På lang sigt er NPDs formål derfor at tjene og beskytte »det tyske folk«, imod fremmed, dvs. jødisk eller udenlandsk, indflydelse. NPD har klare forestillinger om hvad et »folk« er, og hvem der må føle sig som en del af det tyske folk: »Grundlæggende for et folk er: fælles afstamning, historie, sprog, kultur og skæbne« hedder det i 2006-kalenderen fra NPD-forlaget »Deutsche Stimme«.

For at beskytte og skabe de bedst mulige betingelser for det tyske folk kræver det en »stærk stat« som tager ansvar og forsvare kollektivets interesser. Her er der ikke plads til individuel udvikling og behov, og hver enkeltperson skal opføre sig i overensstemmelse med kollektivets bedste.

Alle personer, der enten ikke kan eller vil finde sig i dette, bliver udelukket fra fællesskabet og skal bekæmpes. Det gælder såvel personer med andre politiske opfattelser som handicappede, homoseksuelle, udlændinge og ganske enkelt enhver person, der ikke passer ind i det ønskede skema.

Bevarelsen af det »tyske folk« er NPDs højeste mål og »Blut und Boden«-ideologien leverer de ideologiske grundsætninger dertil. Ideologien indbefatter blandt andet, at tyske familier skal forblive 100 % tyske, da de er bærere af den biologiske arv, som skal videreføre det tyske folk.

NPDs principprogram går også ind for miljøbeskyttelse, fordi det beskytter hjemlandet og i det hele taget støttes alle planer, der kan bevare eller forbedre levekårene for det tyske folk. Denne tankegang ligner meget nazi-partiet NSDAPs fra trediverne, og det er meget karakteristisk for NPD, at de nogle gange udtaler sig positivt om Hitlers »Tredje Rige« og at de til dels underdriver de nazistiske forbrydelsers alvor.

NPD og det sociale spørgsmål

På Bundespartidagen i 2006 besluttede NPD, at de fortsat vil bruge det meste af deres energi på at løse sociale problemer. F.eks. sagde Bundesbestyrelsesmedlemmet Jürgen Gansel: »For så vidt har vi nationalister taget aktuelle og nødvendige emner op og forsøgt at nationalisere det sociale spørgsmål (...) Gør vi fortsat det sociale spørgsmål "völkisch" - vi tyskere eller de fremmede, vores Tyskland eller udlandet - og råber vi stærkere og tydeligere krigsråb mod udlændinge, den Europæiske Union og globalisering, kan vi lære de etablerede folkeførere frygten at kende.«

Dette citat viser tydeligt, at NPD tilhører den ekstreme højrefløj, men ellers sker det kun sjældent at NPD udtrykker deres ideologiske standpunkt så tydeligt i den bredde offentlighed. Det er ikke svært at se hvorfor NPD bruger så meget energi på det sociale spørgsmål og hvorfor de i den grad nedtoner deres politiske ytringer. Ved at sætte fokus på de sociale spørgsmål og konflikter er det lykkedes NPD som aldrig før, at få del i og påvirke den offentlige diskurs og på denne måde

NPD-lederen Udo Voigt ved Hess-marchen i 2004 i Wunsiedel (Foto: Apabiz.de)

at skaffe sig gehør. At dette er en meget bevidst del af deres strategi viser udtalelsen fra den tidligere formand for Landsforbundet Hamburg, Anja Zysk: »Den historiske erfaring har vist at velfærdspolitik på internationalt plan ikke fungerer (...) Kun når det lykkes os at forbinde det nationale med de sociale spørgsmål, kan vi vinde befolkningen for vores sag.«

Kravene om f.eks. mindsteløn, formuebeskatning eller sygesikring er alle temaer i den samfundsmæssige debat, og forbindes ved første øjekast ikke med den ekstreme højrefløjs ideologi. NPD har formået at gøre deres argumentation stueren og det er på denne måde lykkedes partiet at mobilisere den store gruppe »protestvælgere« ved at tale til deres iboende fordomme.

De seneste års protester mod undergravning af staten og tilspidsningen af den meget omstridte »Hartz4«-lov, har samlet masser af mennesker til de såkaldte mandagsdemonstrationer. Her forsøgte NPDs ekstreme højrefløj sammen med Freie Kameradschaften at knytte sig offensivt til protesterne. I Østtyskland, hvor mandagsdemonstrationerne havde et større omfang end i Vesttyskland, lykkedes det endda mange steder for nazister at dominere demonstrationerne.

Den ændrede opførsel, den lokale forankring og løsninger på mange af de sociale spørgsmål muliggør, at den ekstreme højrefløj i højere grad kan fremstå som et virkeligt alternativ til de etablerede partier. Kigger man NPDs populistisk udformede paroler efter i sømmene er det dog tydeligt, hvad løsningerne egentlig går ud på; de kommer kun tyskerne til gode. F.eks. er løsningen på arbejdsløshed og sociale nedskæringer meget ligetil. Hver gang der udvises en beskæftiget udlænding, skabes en ledig plads til en tysker. Men også tyskere, der ikke kan eller vil tilpasse sig, trues med straf: De vil komme i arbejdstjeneste når NPD får magten. Partiet mobiliserer imod udlændinge, »snyltere« og dagdrivere og påstår at enhver »ordentlig« arbejder i NPDs samfund vil være sikret et arbejde og en fornuftig fremtid.

Kapitalismekritik, antiglobalisering og tysk socialisme

Tæt forbundet med de sociale temaer er den antikapitalistiske og antiglobale retorik. F.eks. hedder det i NPDs aktionsprogram, at »ødelæggelsen af ethvert samfund er i kapitalens interesse (...) ukritiske forbrugere bliver underkastet markedets love«. Tydeligt antikapitalistiske og antiglobale løsninger bliver præsenteret som løsninger på sociale problemer. Med paroler som ”Mod system og kapital - vores kamp er national” og ”Arbejd for millioner i stedet for profit for millionærer, stop globaliseringen” forsøger NPD at overbevise befolkningen om, at det er det eneste parti, der virkelig kæmper for folkets interesser og ikke lader sig lede af penge og kapital. Det er dog let at gennemskue, at NPDs kapitalismekritik ingen virkelig kritik er. Der bliver nemlig skelnet mellem »gode«, dvs. tyske, og onde, dvs. internationale eller jødiske, kapitaler. Kapitalismens grundværdier, som f.eks. kapitalakkumulation, bekæmpes ikke. Det gør derimod f.eks. renter og renters rente.

Globaliseringen ødelægger de »naturlige« grænser, hvorfor en lokalorienteret folkeøkonomi skal tilstræbes. Denne lokaløkonomi skal dog virke under kapitalistiske præmisser. I partiprogrammet opfordres: »Økonomien, inklusive de udenlandske firmaer, har til opgave at tjene det tyske folk, dets materielle sikkerhed og dets åndeligt-kulturelle udvikling (?) NPD kræver en fleksibel og afbalanceret folkeøkonomi som er orienteret mod det hjemlige Lebensraum.« Først mobiliserer de nationalismen imod kapitalismen, og herefter vender den enkelte nationalstat igen tilbage til dele af kapitalismens grundlag.

Det er klart, at den kapitalismekritik, som ikke kritiserer kapitalismens væsentlige kendetegn, men kun enkelte dele, ingen virkelig antikapitalisme er. Men ikke desto mindre bruges denne argumentationstaktik ofte på den ekstreme højrefløj. Der tilbydes løsninger, der er lette og forståelige ved første øjekast. Løsningen på kapitalisme- og globaliseringsproblemerne er national tysk socialisme. På en af NPDs hjemmesider hedder det: »den nationale socialisme søger at finde en balance mellem markeds- og planøkonomi (...) gid socialisme-begrebet på nationalistisk vis må blive acceptabelt igen«. Også her er kapitalismekritikken utydelig, idet der kun søges en udligning og ikke en afskaffelse. At den nationale socialisme kun har til opgave at tjene det tyske folk og dets interesser giver vel sig selv. Denne interesse for sociale spørgsmål og problemer samt antikapitalistisk retorik hos den ekstreme højrefløj er ikke noget nyt, men blev anvendt allerede i begyndelsen af 1900-tallet. At det menes alvorligt kan man f.eks. se på at højrefløjen mobiliserer stærkt til G8-topmødet i Heiligendamm ved Rostock, sommeren 2007.

Etnopluralisme

NPD benægter lighed mellem forskellige mennesker. I kraft af den biologiske forskel på individer er det naturligt, at der også er samfundsmæssige, sociale, juridiske og politiske uligheder. NPD går ind for teorierne om den såkaldte »etnopluralisme«, der repræsenterer den anskuelse, at stater og samfund skal eksistere i racerene fællesskaber. NPD omtaler ikke officielt den ariske race som den bedste, men NPDs principprogram og udtalelser fra partiets medlemmer viser, i hvilken retning vinden blæser. F.eks. har NPDs forbundsdagsmedlem Gansel sagt, at partiet går ind for en »social etnisering, der indebærer en klar opdeling af egne og fremmede«.

Racisme

I det sociale spørgsmål er racisme og fjendtlighed overfor udlændinge de midler, hvormed NPD forsøger at vinde den politiske debat. Alle NPDs politiske krav er forbeholdt forbedringer for tyskere, og de problemer, der gør ændringerne nødvendige, får udlændingene skylden for. For eksempel har NPD stadig den opfattelse, at udlændinge i Tyskland tager arbejdet fra tyskerne. Derfor går NPD ind for, at tyskerne skal have forsterket til at få et arbejde. De lavtlønnede og sortarbej-

Hess-march i Wunsiedel (Foto: Apabiz.de)

dende udlændinge sænker nemlig lønniveauet og gør så mange tyskere arbejdsløse, at tyskerne bliver nødt til at sælge deres arbejdskraft underbetalt.

Også med hensyn til kriminalitet bliver udlændingene udstillet som hovedskyldige og NPD kræver konsekvent at få dem vist ud af landet med en sarkastisk hilsen - »god tur hjem«! Med løsningen »Hjemrejse i stedet for indvandring« forsvinder den normale skelnen mellem gode og onde, fordi udlændingene ikke kun er skyldige i en masse problemer, men også truer det tyske folk og det værdier.

Kærlighedsforhold mellem tyskere og udlændinge bør forbydes, fordi kulturerne og racerne, efter NPDs opfattelse, bliver blandet, hvilket forurener det ædle tyske (eller germanske, som nogle NPD-medlemmer siger) blod og arvemateriale. På grund af dette racistiske synspunkt bliver f.eks. også tyske personer, der ikke overholder disse regler omtalt som skadedyr i befolkningen.

I kraft af deres afstamning og hudfarve føler mange NPD-medlemmer sig mere værd end andre mennesker. Og netop under globalisering, med voksende social og økonomisk usikkerhed, gør denne verdensopfattelse NPD attraktiv for en del af befolkningen. Muligheden for at føle sig som en del af et fællesskab giver mange mennesker en følelse af sikkerhed i en usikker tid.

Antisemitisme

Selvom NPDs propaganda i Voigts tid som partileder er blevet mindre åbenlyst antisemitisk, betyder det på ingen måde at partiet har opgivet sin antisemitiske

holdning. Antisemitismen spiller altid en stor rolle i NPDs ideologiske baggrund og i bekræftelsen af deres verdensopfattelse.

Ifølge NPD gemmer jøderne sig bag de onde multinationale selskaber i deres forsøg på at undertrykke og udnytte det tyske folk, og NPDs kritik af kapitalismen er meget tæt knyttet til den politiske antisemitisme, fordi jøderne tilskrives rollen som de griske kapitalister.

Hadet mod alt jødisk er så massivt, at de egentlige racemæssige tilhørsforhold til tider forsvinder. For eksempel erklærer NPD sig solidariske med Iran og den palæstinensiske frihedskamp, fordi de på denne måde støtter kampen mod zionismen.

Fremtid

Med den udvikling NPD har gennemgået, er det lykkedes partiet at få en seriøs profil, og især i de nye Bundeslande er det svært at se, hvad fremtiden vil bringe. I de gamle Bundeslande har udviklingen været anderledes selvom fordømmene også har et fast tag i befolkningen her. Her må NPD stadig kæmpe med at være politisk betydningsløse. Partiet forsøger at blande sig i de politiske begivenheder, men forbeholdene overfor NPD er for store til, at partiet kan fremstå som et seriøst alternativ. Højrefløjens nye rolle som socialt ansvarlig og propagandaen mod de etablerede partiers «Ausbeutungspolitik» har gjort NPD attraktiv i de nye Bundeslande. Den sociale og politiske infrastruktur ligger brak og længslen efter en stærk leder er stor.

Med erfaringerne fra den gennemførte socialisme, forbundet med statsautoritet og skepsis overfor nye og fremmede udviklinger, virker NPDs politiske løfter både attraktive og troværdige. NPDs styrke ligger entydigt i de tidligere DDR-områder, og det er sandsynligvis også her at partiets fremtidige udvikling vil blive formet.

Hess-marchens betydning for dagens nazister

Rudolf Hess var en af nazismens største personligheder og hylides i dag af nazister verden over på et niveau, som kun overgås af Adolf Hitler. Han er født i april 1894 i Ægypten, og flyttede med sine forældre til Tyskland, hvor han startede i skole.

Da Første Verdenskrig startede i 1914, meldte Hess sig ind i et artilleri-regiment. Her blev han sendt til vestfronten, hvor han to gange blev såret i kamp, og herefter modtog han jernkorset for sin indsats. Da krigen sluttede bosatte Hess sig i München og begyndte at læse på universitetet.

Hess mødte Adolf Hitler i forbindelse med et politisk møde på en kro i 1920, og meldte sig ind i Hitlers parti - hvor han blev medlem nummer 16. Her støttede han Hitlers kupforsøg i 1923, og blev ligesom sin fører idømt 18 måneders fængsel. I 1933, da Hitler blev rigskansler, blev Hess udnævnt til Hitlers stedfortræder. Da krigen startede blev Hermann Göring udnævnt til Hitlers nye stedfortræder, og dermed var Hess reelt degraderet.

Den vigtigste begivenhed i Hess' karriere som nazist var, da han den 10. maj 1941 fløj fra Tyskland til Skotland. Målet var at slutte fred med England, og dermed stige i Hitlers anseelse. I stedet blev Hess anholdt af engelske soldater, og smidt i Tower of London. Hitler tog afstand fra Hess' bestræbelser, og fratog ham alle hans bestemmelser.

Ved Nürnberg-processen efter krigen blev Hess dømt sammen med 20 andre topnazister. Han blev fængslet på livstid, og sad til sin død i 1987 i Spandau-fængslet i Berlin. Siden hans død, har Hess været en martyr for nazister verden over, der blandt andet holder fast i myten om, at hans død skulle være forårsaget af de tyske myndigheder.

Hessmarchens historie

Allerede da Hess døde den 17. august 1987, blev den første Hess-march afholdt. Det skete i Wunsiedel i Sydtykland, hvor Rudolf Hess ligger begravet. I '89 marcherer 130 deltagere, blandt andet den tyske nazi-leder Christian Worch. I 1990 - efter murens fald - gennemføres den første store march, med godt 1.000 deltagere. I '92 deltog cirka 2500 i marchen i byen Rudolstadt. Året efter deltog kun 500 personer i en march i Fulda, på grund af massiv modstand fra antifascister. Herefter bredte marcherne sig ud internationalt.

I år 1994 forsøgte cirka 100 nazister at demonstrere i Luxembourg, men blev stoppet af politiet.

I 1995 var marchen flyttet til Roskilde i Danmark, hvor der deltog 140-150 nazister i DNSBs march. I '96 var der march i Trollhättan ved Göteborg i Sverige, ligesom der var mindre demonstrationer og aktioner i Tyskland. I '97 var der mindre manifestationer i Tyskland, mens DNSB organiserede en march i Køge. Året efter marcherede DNSB i Greve med cirka 140 deltagere.

I 2001 flyttede manifestationerne tilbage til Wunsiedel, hvor cirka 2.500 deltog, det samme antal deltog året efter. I 2003 havde marchen 3800 deltagere, inden den i 2004 toppede med hele 4700 deltagere. I 2005 blev marchen forbudt igen, hvorfor der blandt andet blev afholdt march i Kolding i Danmark. Her deltog lige under 100 nazister. Samtidig foregik der en række mindre demonstrationer og aktioner rundt om i Tyskland. Wunsiedel var dog fyldt op af mere end 2.000 antiracister. I 2006 gennemførtes mindre demonstrationer rundt om i Tyskland.

Hess-marchen har flere gange været forbudt, både i starten af halvfemserne og igen i 2005, da marchen blev forbudt kort inden afholdelsen.

Hess-march i Wunsiedel (Foto: Apabiz.de)

Hessmarchens betydning for dagens nazibevægelse

Hess-marchen er den ubetinget største begivenhed for den internationale og i særdeleshed den tyske nazibevægelse. Marchen er deltagermæssigt en af de største nazisamlinger i mange år, og den samler højreekstremister fra hele verden. Det faktum, at nazisterne oftest har været flere end moddemonstranterne i den lille by, har også været med til at gøre oplevelsen endnu bedre for dem.

Noget af det vigtigste ved manifestationen er dog, at den skaber en enorm styrkefølelse og entusiasme blandt deltagerne, når de oplever at samles med flere tusinde politiske kammerater.

Samtidig har Hess-marchen betydet en sjælden samling af hele den nazistiske bevægelse i Tyskland, noget der ellers aldrig sker. På tværs af fraktioner og interne konflikter mødes alle grupper, også grupper der »bare« ligger yderst på højrefløjen, men ikke er nazister. Marchen fungerer derfor også som et sted, hvor grupper og enkeltpersoner kan udveksle informationer og erfaringer, og planlægge fremtidige aktiviteter.

At samles til at ære for Rudolf Hess, er ikke bare en mindesmarch for en død kammerat. Det er i højere grad en mulighed for at hylde Hitlers Nazityskland, noget som ellers er forbudt i Tyskland. Udover at være en måde at omgå juridiske love, så er det også en måde at bryde med det tabu det er, at snakke om Nazityskland - og især at hylde det.

På grund af Hess' forsøg på at skabe fred med England, bliver han af mange

nazister kaldt for »Fredens martyr«. Derfor er Hess' også et symbol på »en anden nazisme«, en nazisme som i visse nazisters øjne ikke stod bag folkedrab, men som søgte freden. På samme måde argumenteres også for, at det rent faktisk var de allierede der ikke ville freden, og derfor lod Hess sidde i fængsel til sin død.

Nazirocken i Tyskland

Nazirocken i Tyskland boomer: Musikalske arrangementer med nazistisk eller højreradikal baggrund og udgivelser af nazistiske cd'er er blevet en del af dagsordenen i Tyskland. I 2005 blev der gennemsnitligt afholdt fem nazi-koncerter om ugen, og hver tredje dag blev der udgivet en cd fra et nazistisk band.

Den nye nazirock

Disse tal er høje, men dog ingen overraskelse. I flere år er disse tal steget, en højreorienteret oplevelseskultur er blevet etableret, og forbindelsen mellem det organiserede spektrum, dvs. NPD og Freie Kameradschaften, og den kulturelle front er blevet forstærket. Hvor man tidligere passede på ikke at blive set i selskab med de fortrukne og voldelige nazi-skinheads, så er dette »kulturarbejde« nu højt værdsat blandt den nazistiske scenes ledere. Årsagen hertil ligger lige for: Ved hjælp af musikken er det muligt at nå et langt højere antal personer og præsentere dem for det nazistiske tankegods. Og det i en form, som passer unge langt bedre end en pamflet eller et partiprogram.

Den højreorienterede musikscene har dog også forandret sig meget i løbet af de sidste par år. Den smalle skinhead-subkultur, hvor musikken længe blev dyrket, er for længst blevet forladt, og andre subkulturer og musikalske stilretninger er kommet til. Nazirock er altså ikke nogen musikalsk stilretning; betegnelsen dækker snarere musik, som først og fremmest pga. højreorienterede tekster kan betegnes som sådan. Ofte er det ikke musikken, men det politiske budskab, der står i forgrunden.

Det handler dog ikke om en undergravelse af musikken, men om at personer, der holder af en bestemt form for musik, selv kobler den med højreorienteret indhold. De højreorienterede musikudtryk afspejler derfor også de til enhver tid populære musikgenrer. Skinhead-rocken er højlydt og brutal og forherliger nazismen, det højreorienterede black metal kredser om undergang og ødelæggelse, darkwave beskæftiger sig med religion og er mere intellektuel, og den højreorienterede del af scenen beskæftiger sig med højreorienteret filosofi og ideologi. Der findes stort set ingen musikkulturer, hvor det ikke er muligt at ane højreorienterede tendenser eller brudstykker.

Nazirockens opståen

At musik forbindes med højreorienterede budskaber er ikke nogen ny udvikling. Allerede i starten af det 19. århundrede blev nationalistiske digte fremført med populære melodier og marchrytmer. Og især i Nazityskland blev denne linje gennemført, og sang og musik blev en vigtig del af de fælles oplevelser og af etableringen af det nationalsocialistiske folkefællesskab. Efterkrigstidens ekstreme højrefløj satsede også på denne tradition, men appellerede ikke til yngre tilhørere. Helt op til firserne har den ekstreme højrefløjs afvisning af moderne ungdomskultur betydet en isolation fra subkulturelle og sociale bevægelser. Indtil slutningen af halvfjerdserne og begyndelsen af firserne spillede musik kun en underordnet rolle på den ekstreme højrefløj. Men i starten af firserne opstod nazirocken med udgangspunkt i England, med musikalske og kulturelle rødder i henholdsvis punken og den genopståede skinheadkultur.

Det engelske band »Skrewdriver« med Ian Stuart Donaldson i spidsen blev et ikon for højrefløjen. Det startede i 1977 som et punkband, og havde i startfirserne udviklet sig til tidens førende nazi-skinheadband. Ian Stuart og andre nazimusikere forstod hurtigt, at de ikke blot kunne udtrykke deres egne følelser og meninger med musikken, men at den også kunne bruges som politiseringsværktøj. Deres energiske indsats drev nazirocken fremad. Snart fulgte interne stridigheder om bandets forrang på den højreradikale scene, og som en følge af dette grundlagde Ian Stuart Donaldson det nazistiske musiknetværk Blood & Honour. Blood & Honour bredte sig hurtigt også internationalt, først i det vestlige Europa, senere også i USA, og siden i nationale afdelinger i østlandene. Dette blev muligt, da Blood & Honour flyttede sit ideologiske fokus fra nationalisme til racisme og nazisme. I Tyskland gjorde musikken sit indtog blandt højreradikale unge i begyndelsen af firserne, og en stærkt politiseret kultur udviklede sig. Koncerterne lovede spænding og eventyr, og tjente samtidig til at styrke identiteten og fællesskabet. En selvstændig livsstil med egne mødesteder opstod.

Mod slutningen af firserne var der i Tyskland, som i stort set hele Vesteuropa, opstået en etableret nazirockscene, som fungerede i sammenhæng med skinhead-subkulturen. Nazirock som ungdomskulturelt fænomen begrænsede sig dog stort set udelukkende til skinheadscenen - andre stilarter blev af racistiske eller nationalistiske grunde foragtet og afvist. Dette ændrede sig i midten af 90'erne, da nazirockens musikalske rum udvidede sig betydeligt. Nu hører man ved siden af den klassiske punk-rock og Oi! også hatecore, diskomusik og pop. Derudover er unge også begyndt at integrere højreorienteret indhold i musikken i andre genrer som dark-wave og black metal, enkelte sågar i hip-hop og rap. Nutidens nazirock er dermed blevet bredere, den lyder og fremtræder forskelligt, og dens tilhængere er ikke længere kun kronragede muskelbundter.

Det ekstreme højres kultur og livsstil

Nazirocken har i dag stor betydning for den nazistiske scene. Den bringer højre-ekstreme budskaber til utallige unge, som via musikken får tilbudt en attraktiv identitet, med de første politiske slagord med i købet. De overbeviste nazister finder her soundtracket til deres politiske handlinger, et rum hvor politikken reproduceres. Musikken er en del af hverdagen og i modsætning til den klassiske politik er den allestedsnærværende. At være nazist og høre god musik, er ikke længere, som før i tiden, nødvendigvis adskilt. Dette kulturtilbud er enormt vigtigt, fordi man netop på denne måde kan nå ud til unge, som ellers ikke ville interessere sig for eller lade sig mobilisere til de klassiske former for politik. Opbygningen af en selvstændig kultur med egne koncerter, cd'er, tøj, symboler, magasiner, internetsider og mødesteder skaber en social sammenhæng, der er svær at nedbryde. Denne kultur politiserer alle områder af livet, fra plakater til nøgleringe. Sågar en højreekstrem lommekalender er det nu muligt at få i Tyskland.

Den måde, scenen fremtræder på, har forandret sig enormt i løbet af de sidste 10 år. Hvor billedet før var præget af skaldede isser, ser det i dag ud som om, intet længere er forbudt på det ekstreme højre. Således er det ikke længere noget sjældent syn til demonstrationer, at nazister med hanekamme dukker op, ligesom traditionelle venstrefløjssymboler som palæstinatørklædet bliver overtaget og indpasset i det nazistiske verdensbillede.

Udvalget af beklædning er stort, kvaliteten for det meste god og lækker at se på. Ved hjælp af talkoder og ordlege er der masser af muligheder for at fremvise maskeret højreradikalt tankegods offentligt. I bedste fald er kun velinformerede antifascister i stand til at gennemskue, at der bag tallene 88 eller 18 og f.eks. tøjmærkerne »Consdapple« og »Patriot« gemmer sig en stærkt højreorienteret verdensanskuelse. Den ekstreme højrefløjs nye mode betyder, at de ikke længere bliver anset for at være fjendtlige outsiders, men bliver accepteret som en del af samfundet. Indadtil muliggør den dog stadig en identifikation med bevægelsen og udviklingen af et tilhørsforhold. Netop gennem musikken og livsstilen integreres unge til den højreorienterede scene. Til nazirock-koncerter bliver der ikke holdt lange taler, men præsenteret enkle og direkte løsninger. »Har den unge først en gang fået smag for bands, der har indarbejdet patriotiske motiver i deres tekster, så spørger han muligvis efter mere, og om hvordan og hvorfor nationalsocialisme. Det er i det øjeblik, vi fra ?Europa vorn? må slå til og tilbyde ham indhold og kontakter«, skrev Manfred Rouhs f.eks. i sit magasin »Europa vorn«. Hos unge, som formodentlig allerede har fordomme og frustrationer, rammer især teksterne om indvandring og integration en nerve og tilbyder dermed autentiske identifikationsmuligheder. Den unge føler sig talt til og forstået. Ofte lykkes det at tale ind i den fjendtlighed over for fremmede, som allerede er vidt udbredt i samfundet, så ideologien bagved pludselig ikke længere ser specielt afvigende ud. Samtidig bliver den »nationale identitet« som tysker dyrket og lovprikt. Nazirocken består

Kulturen omkring nazirocken er domineret af symboler og slogans med politisk betydning (Foto: Apabiz.de)

ikke af "prostestsange", men tilbyder retningsgivende identiteter og løsningsforslag. Nazirocken udvikler sig altså først og fremmest ud fra en egen dynamik, men til denne scenes aktivister og arrangører hører også en stigende andel af ledere fra kredsene omkring »Freie Kameradschaften« og NPD. De organiserer events og producerer tøj og cd'er og sørger dermed også for, at bevægelsen får penge.

Strukturerne omkring nazirocken

Staten forsøgte i 2000 at stoppe nazirockens vækst ved at nedlægge et forbud mod den tyske afdeling af Blood & Honour, men dette må anses for at være mislykket. Dels fordi dele af denne struktur stadig er aktiv, som f.eks. Division 28, dels fordi de daværende folk fra Blood & Honour også uden navn og officiel struktur arbejder videre. De benytter sig ganske enkelt bare af de forhåndenværende kontakter og erfaringer. Herudover bliver mange Blood & Honour-koncerter afholdt i udlandet tæt på den tyske grænse med støtte fra tyske kammerater. Ved siden af de gamle Blood & Honour-strukturer bliver arrangementerne på den forbudte kulturpolitiske scene også organiseret af andre netværk, såsom Hammerskins eller de nazirockstiske basisgrupper »Freie Kameradschaften« Deres aktører, som ofte har hørt til scenen i flere år, udgør bindeleddet mellem den ungdomskulturelt prægede nazirockscene og den organiserede nazisme. Jo tættere man kommer på kernen af nazirocken, og altså beskæftiger sig med scenens elite, desto højere bliver andelen af nazistiske ledere. Eliten er dem der organiserer strukturerne, koncerterne, fanzines'ene og produktionen af og handelen med cd'erne. Her er mange penge indblandet.

Hvor bands i halvfemserne stadig havde illegale tekster som "rejs den røde fane med hagekorset", så har scenen i mellemtiden tilpasset sig lovgivningen, og i dag synger nazi-musikeren om "det sorte kors i hvid kreds på blodrød grund". Budskabet er det samme. Ud af de 190 cd'er, som blev udgivet i 2005, var kun en håndfuld illegale, og disse blev for størstedelens vedkommende produceret i udlandet og smuglet ind i Tyskland, f.eks. via nordlige forsyningslinjer.

Planlægningen af koncerterne viser scenens høje organiseringsgrad. På grund af angsten for politisk repression eller antifascistisk indblanding bliver koncerterne ikke offentliggjort. Man mobiliserer i stedet via "mund-til-mund"-propaganda, sms'er og emails. På dagen for koncerten kan man på en infotelefon få oplyst et mødested, hvor man, hvis man ser troværdig nok ud, kan få det rigtige koncertsted at vide. Lokalerne bliver ofte lejet med falsk angivelse af formålet, såsom bryllup, fødselsdag eller andre familiesammenkomster. I Tyskland bliver mange koncerter dog afbrudt af politiet, hvilket har ført til frustration og en delvis ændring af den hidtidige strategi. Koncertarrangørerne forsøger nu i højere grad at holde koncerterne legale. De lejer sig ind med korrekt angivelse af formålet, oplyser sågar politiet om deres forehavende, og forsøger at holde musikkens og publikums nazistiske udskejelser inden for rammerne, så det stort set altid tilstedeværende politi ikke har nogen officiel begrundelse for at skride ind. Denne stra-

tegi bliver bl.a. benyttet af NPD, der som legalt parti kan beskytte koncerterne mod retslige opgør, men også de tidligere topfolk fra Blood & Honour forsøger sig. Som f.eks. den forhenværende Blood & Honour-leder Torben Klebe fra Hamburg. Også efter det tyske forbud mod Blood & Honour var han stadig aktiv og arrangerede koncerter. I januar 2004 blev en koncert, han havde arrangeret, stormet af politiet og afbrudt. Imod reglerne, mente Klebe, som gik i retten og vandt. Politiet i Hamburg måtte betale Klebe skadeserstatning, og siden da bliver der hvert år på Klebes fødselsdag afholdt en stor koncert. Uden politiets indblanding.

NPD bliver dog ikke kun benyttet af højrefløjens musikere til at sikre deres koncerter retsligt, også NPD selv har opdaget musikkens betydning for deres eget parti. De arrangerer stadig oftere deres partidage, valgkamps-arrangementer og demonstrationer i et kulturelt rum, for at øge deres events' popularitet. Politik og musik bliver tilbudt som en kombi-pakke, som dermed også får mobiliseret folk, der ville have været væsentligt sværere at få i tale ved et rent politisk arrangement. Med ca. 6000 deltagere til partibladet Deutsche Stimmes pressefest var succesen hjemme. Ud over taler, børnehoppeborg og rodeotyr blev publikum først og fremmest budt på nazirock, hvilket især faldt i de unges smag.

Hertil får organiseringen og skabelsen af egne rum mere og mere vægt. Flere steder lykkes det via køb eller forpagtning at skaffe egne frirum og indrette dem som klubhuse eller mødesteder og benytte dem til afholdelse af koncerter. I sådanne ejer- eller lejeforhold er mulighederne for legale rum naturligvis flere og større. Dette sker ofte ud af lokal egendynamik og ikke som planlagt strategi. Man venter ikke længere på de organiseredes initiativ og er ikke afhængig af dem. Den stort set landsdækkende udvikling af et højreradikalt ungdomsliv og det store politiske pres mod koncerterne har ført til at der bliver afholdt stadigt flere små koncerter med gennemsnitligt 150 deltagere. I 2005 fandt »kun« 4 koncerter sted, hvor tilhørerantallet nåede op over de 500, og koncerter med mere end 1000 mennesker er blevet sjældne.

Nazirock - et marked

15.000 euro måtte NPD-lederen og nazirock-producenten Thorsten Heise afgive som illegal fortjeneste, da produktionen af 3000 eksemplarer af en ulovlig cd kunne tilbageføres til ham. Han havde sågar allerede ladet de næste 3000 eksemplarer trykke. Eksemplet viser, at nazirocken er et indbringende marked. Med produktionsomkostninger på 2-3 euro for en cd og en salgspris på ca. 13-15 euro tilføres scenen store mængder af penge. Dels tjener enkeltpersoner på det og bruger pengene privat, dels flyder pengene også tilbage i de nazistiske strukturer. Omsætningen hos de største af de ca. 80 forhandlere, der opererer i Tyskland, ligger årligt på mere end 500.000 euro. Pengene er blevet endnu en grund til at engagere sig i højrefløjens musikscene. Nogle af de ældre arrangører med meget erfaring er blevet i stand til at tjene deres levebrød her, og har derfor endnu mere

tid til at organisere og arbejde professionelt for nazirocken.

Nazirocken boomer stadig. Stadigt flere unge føler sig tiltrukket af scenen og dens holdninger. Særligt åbningen imod andre stilarter end den krigeriske skinheadscene har sørget for endnu større popularitet. Stadigt oftere dukker højreorienterede eller ekstremt højreorienterede brudstykker op også til oprindeligt »ikke-højreorienterede« eller »upolitiske« arrangementer, hvor nazistiske topfolk går rundt, enten ubemærkede eller stiltiende tålt.

Dette betyder ikke, at arrangementet pludselig bliver til en nazi-event, eller at publikum straks skrider mod højre. Men det betyder, at nazisterne gør krav på og indtager et rum inden for disse kulturarrangementer. Personer, der kan indstille sig på at blive konfronteret med højreorienteret propaganda, kan blive. Dem, der ikke vil erklære sig indforståede med det, har ofte ingen anden udvej end at forlade arrangementet. Også når den ekstreme højrefløj ikke dominerer billedet, opnår de dog oftest at blive en del af det. Hvilket giver følelsen af at være accepteret og forstået og dermed af at være en del af det etablerede samfund.

Med alle de fordele, denne udvikling giver scenen, følger dog også nogle ulemper, som giver scenen problemer. Den tidligere hårdt optrukne grænse mellem den ekstreme højrefløj og resten af samfundet bliver mere uklar og til dels opløst. Symboler mister deres betydning, når deres bærere ikke længere har anskaffet sig dem på grund af deres budskab, men fordi de er blevet »smarte«. Unge, der har tilsluttet sig scenen på grund af dens »mode«-værdi forlader den ofte hurtigt igen.

En tydelig udvikling er dog den stadig tættere forbindelse mellem det organiserede højre i form af NPD og Freie Kameradschaften, som ved hjælp af nazirocken vil sikre sig et ungdommeligt image og komme i kontakt med flere unge mennesker for at præsentere dem for deres nazirockstiske ideer.

Det er foreløbigt ikke muligt at se en ende på dette boom i Tyskland. Dette hænger sikkert sammen med det faktum, at mange mennesker deler nazirockens racistiske og antisemitiske holdninger, også selvom de finder scenens morderiske handlinger frastødende.

DEN NYE NAZI-BEVÆGELSE I SVERIGE: PARTI, CELLE ELLER NETVÆRK?

I Sverige har der i efterkrigstiden ikke været nogle større højreekstreme partier involveret i regeringspolitik, men der har til gengæld været en relativ stor nazistisk bevægelse, som har haft gode muligheder for at vokse. I 1988 blev Sverigedemokraterne stiftet. Partiet var vokset ud af den nazistiske bevægelse, men valgte på sin vej mod den parlamentariske magt at udrense partiet for nazister og skifte fokus fra gadeaktiviteter som torve-manifestationer og demonstrationer til parlamentarisk arbejde. Dette medførte, at flere brød ud af partiet og skabte Nationaldemokraterna, som havde mere kontakt med den nazistiske bevægelse, både ideologisk og på gadeplan. Samtidig er der de senere år vokset en bevægelse af løse grupper af unge nationalister frem, der arbejder lokalt, men som på nationalt plan holdes sammen af det toneangivende nyhedsmedie Info-14.

Sverigedemokraterne og Nationaldemokraterna

Partiet Sverigedemokraterne blev stiftet som et resultat af den nazistiske bevægelse, men har, på trods af dette, fra starten forsøgt at løsgøre sig fra de nazistiske grupper for at kunne fremstå som et ordentligt og respektabelt parti. Det har været en hård og sej kamp for at opnå dette, og den dag i dag udgør

Sverigedemokraterne kun en magtfaktor på kommunalt plan, først og fremmest i Skåne.

Valget i 2006 blev dog en sejr for partiet med 281 kommunale mandater fordelt på 144 kommuner. På trods af valgfremgangen har partiorganisationen altid været svag og er gang på gang blevet skadet på grund af interne konflikter og udrensninger. Partiorganisationen er ofte blevet lammet på grund af stridigheder mellem forskellige grupperinger internt i partiet.

Med Sverigedemokraternes langsomme vej mod magten har partiets indirekte koblinger til nazistiske grupper tvunget partiet til at rense hårdt ud og ekskludere medlemmer, som gav partiet dårlig omtale og hindrede deres forsøg på at fremstå som et stuerent parti. Det betød samtidig, at Sverigedemokraterne fjernede sig mere og mere fra gadeaktiviteterne både omkring demonstrationer og torvemøder. Det var dog ikke alle, der var enige i strategien om at fjerne partiets aktiviteter fra gaden. I foråret 2001 blev Sverigedemokraterne splittet efter, at partisekretæren Tor Paulsson fra lokalafdelingen i Haninge, som stort set kun bestod af hans familie, prøvede at kuppe partiet. Med Paulsson i spidsen forlod flere af Sverigedemokraternes gadeaktivister organisationen og tilsluttede sig hans nye parti Nationaldemokraterna. Anders Steen, som er Tor Paulssons stedfar, blev ordfører i partiet.

Nationaldemokraterna forsøgte allerede fra starten at etablere sig på gaden samt at opbygge en kadreorganisation. Det første skridt på vejen var begyndelsen på et samarbejde med de nazistiske organisationer. For eksempel stillede kredsen omkring Info-14 og Kamratförbundet Klippan i Skåne op som vagtkorps for Nationaldemokraternas gademanifestationer.

Nationaldemokraterna fik udmærket sig i de nazistiske kredse rent ideologisk ved at have en mere ekstrem holdning end Sverigedemokraterne. Samtidig med at partiet også baserede deres politiske program på amerikanerens Richard McCullochs etnopluralisme. I foråret 2002 blev ungdomsforbundet Nationaldemokratisk Ungdom, NDU, stiftet på et møde, hvor de indbød den engelske fascist Derek Holland til at holde et foredrag. Tor Paulsson, som stod bag partiets organisering, lagde meget energi i at skabe en organisation, der konstant skulle være i bevægelse.

Partiet forsøgte at stille op til alle de valg, som de havde mulighed for at stille op til, for eksempel kommunalvalg, kirkevalg og EU-parlamentsvalg. De gjorde dette for at holde organisationen i gang og vedblive med at være synlige på gader og torve. Til kommunevalget i 2002, da partiet havde eksisteret i knapt et år, fik de to kommunemandater i Haninge og to i Södertälje (beliggende lidt uden for Stockholm). Ved hjælp af de kommunebidrag partiet nu fik, kunne de ansætte medlemmer til at holde gang i organisationen og trykke deres avis i masseoplæg. Til at starte med lykkedes det Nationaldemokraterna at have en vis aldersfordeling i partiet, fordi flere af de lidt ældre medlemmer fra Sverigedemokraterne var fulgt med over i det nye parti. Men med partiets gadeaktiviteter, fremgangen i ungdomsforbundet og opbygningen af en sikkerhedsstyrke tilknyttet partiet

begyndte der at opstå gnidninger mellem den unge militante generation og de ældre kommunalpolitisk-engagerede medlemmer. Det er blandt andet NDU-aktiver som da ungdomsforbundet i samarbejde med nazistiske grupper angreb Gay Pride-paraden i Stockholm i august 2003, hvorefter en række af ungdomspartiets drivende kræfter fik fængselsdomme, der er årsag til gnidningerne. Dette skabte et negativt medie billede, som gjorde det sværere at bygge et respektabelt parti op, der også ville kunne stille op til kommunalvalg. Det lykkedes dog Tor Paulsson at holde sammen på partiet ved hjælp af hans gode forhold til begge fløje.

Da Paulsson slog sin kæreste foran alle sine venner på Skt. Hans aften 2004, blev det derfor en katastrofe for partiet. Paulsson stod på daværende tidspunkt som nr. 1 på deres valgseddel til EU-Parlamentet og sås derfor på alle partiets plakater og øvrige valgpropaganda, hvor han fremstod som den perfekte familiefar med kæreste og børn. Det slog benene væk under hele partiet, da han blev dømt til fængsel for det voldelige overgreb.

Hændelsen splittede partiet. Partiordføreren Anders Steen gik ud af partiet, og mange medlemmer fulgte ham. Tilbage var stort set kun den unge radikale del omkring ungdomsforbundet, som forsøgte at holde liv i partinavnet. Partiet ledes i dag af Marc Abramsson, der var en af de højreekstreme, som blev idømt til fængsel for at have angrebet Gay Pride-paraden.

Med partiets sammenbrud i sommeren 2004 fik resten af den højreekstreme bevægelse en tilstrømning af nye medlemmer. Info-14s "oberoende nationalister" (uafhængige nationalister, red.), Svenska Motståndsrörelsen, Nationalsocialistisk Front samt Nordiska Forbundet har i dag ledende medlemmer, som kommer direkte fra Nationaldemokraterna. Fjendtligheden hos de forhenværende medlemmer over for de personer, som blev tilbage i partiet, har bidraget til, at Marc Abramssons organisation er endt med at være isoleret fra det mere ekstreme højre.

De organiserede nazister

Igennem halvfemserne var det ekstreme højre i Sverige domineret af hvid magt- og skinhead-subkulturen. Det, der i høj grad holdt den nazistiske bevægelse sammen, var koncerter organiseret af de store og indbyrdes stridende musikbevægelser Nordland og Blood & Honour. De mere formelt organiserede organisationer spillede en meget lille rolle. Dette forandrede i slutningen af halvfemserne, hvor musikbevægelsen svækkedes. I stedet for blev betydningen af de formelle organisationer større. Det var de nationalsocialistiske grupper, der vandt på Nationaldemokraternas sammenbrud, hvoraf danske DNSB's søsterparti Nationalsocialistisk Front er den største af disse.

NSF - Nationalsocialistisk Front

NSF blev dannet i den sydsvenske by Karlskrona i 1994 og begyndte nogle år

efter at få lokalafdelinger i andre små byer i Sverige. NSF har under hele sin levetid primært været en “provinsbevægelse” med størst tilknytning til Sydsverige. Organisationen udviklede tidligt et nært samarbejde med Ragnaock Records og Blood & Honour i Helsingborg og fungerede et stykke tid som en partipolitisk fløj sammen med DNSB og norske NNSB for musikbevægelsen. Organisationen var størst i 1999, men efter at nogle medlemmer var indblandet i røverier og et dobbelt politimord i byen Malexander, fik de omfattende samfundsprotester flere ledende medlemmer, deriblandt partilederen Anders Högström, til offentlig at gå ud af bevægelsen og i stedet for begynde at arbejde aktivt antiracistisk. Det tog NSF mange år at komme sig over dette, men i 2002 stillede de for første gang op til valget og brugte alle partiets kræfter på at få en valgkampagne op at stå i Karlskrona. Efter at have fået forstærkning i form af flere afgående tidligere nationaldemokrater kunne de i 2006 stille op til kommunevalg i seks kommuner i Sverige. De er dog aldrig blevet valgt ind.

SMR - Svenska Motståndsrörelsen

Den anden større organisation fra den nationalsocialistiske bevægelse er SMR. Organisationen blev stiftet i 1997 af folk fra Sverigedemokraternes ungdomsgruppe og nogle af de ældre medlemmer fra de to nedlagte organisationer Vit Arisk Motstånd og Riksfronten. Grundtanken i organisationen var, at Sverige var besat af “folkeforrædere”, og at der derfor var behov for at opbygge en underjordisk modstandsbevægelse. Denne modstandsbevægelse skulle forberede sig med kampsport og paramilitære øvelser i skoven for at kunne forsvare sit land. Inspirationen hentede SMR fra tredivernes rumænske Pilkorsorden. Nogle medlemmer fra SMR blev arresteret for mordet på fagforeningsmanden Björn Söderberg i 1999 og blev mistænkt for en bilbombe mod et journalistpar samme år. Til forskel fra NSF har SMR i større udstrækning været en storbybevægelse med de stærkeste lokalafdelinger i Stockholm og Göteborg. Men hvor NSF har været en åben medlemsorganisation, har SMR i stedet haft en lukket og elitær ledelsesstruktur med stærke sekteriske træk. I slutningen af halvfemserne ekspanderede organisationen, og det vigtige hvidt magt-pladeselskab Nordland sluttede sig til organisationen. Dette stemte godt overens med, at SMR som en udtalt strategi forsøgte at åbne egne virksomheder. Efter 2001 udbød der en lederstrid mellem Nordland-kredsen og den gamle Riksfrontskreds. Nordlands tilhængere forlod organisationen og sluttede sig i stedet for til de nystartede nationaldemokrater. De blev dog ikke længe i Nationaldemokraterna, men gik ud efter nogle år og har siden da forsøgt at opbygge Nordiska Forbundet med tilhørende bogforlag kaldet Nordiska Forlaget

Salemmarcherne

Mindesmarcherne i Salem startede i år 2000 og varslede, at en ny højreekstrem bevægelse begyndte at tage form. Meningen med den nye bevægelse var, at den skulle adskille sig fra halvfemsernes nazi-bevægelse, hvor det var musikken og subkulturen, der holdt sammen på bevægelsen. Det nye ved bevægelsen var de permanente og formaliserede organisationer: Svenska Motståndsrörelsen, Nationalsocialistisk Front, Nordiska Forbundet og Nationaldemokraterna. Dette forsøg på øget organisering har dog ikke haft lige så stor fremgang som den mere flyvske og netværksorienterede bevægelse, der er vokset frem. Denne form for bevægelse kaldes for "oberoende nationalister", uafhængige nationalister.

De "uafhængige nationalisters" måde at organisere sig på hænger tæt sammen med de nye former for manifestationer som f.eks. mindesmarcherne i Salem. Det kan lyde makabert, men knivmordet på den unge nazist Daniel Wretström en decembraften 2000 i Stockholmsforstaden Salem reddede den svenske nazistbevægelse. Politimordet i Malexander, en bilbombe mod et journalistpar i Nacka og mordet på fagforeningsmanden Björn Söderberg havde året inden ramt det svenske samfund og var kulminationen på en lang nazistisk voldsbølge. Efter dette havde en kraftig antiracistisk reaktion på alle niveauer i samfundet fået de nazistiske organisationer i knæ. Hvid magt-pladeselskaberne, hjørnestenen i bevægelsen, var til dels brast sammen.

Mordet i december 2000 vendte hele situationen. Den nazistiske bevægelse havde fået en martyr. Nogle dage efter mordet samledes tusinde nazister i en demonstration i Salem, den indtil da største af sin slags. Salem-marcherne er siden da blevet den vigtigste manifestation for den nazistiske bevægelse i Skandinavien. Formelt organiseres marchen af Salemfonden, som beskriver manifestationen som upolitisk. Salemfonden er dog i virkeligheden en dækorganisation for Robert Vesterlund og hans netavis Info-14. Denne avis har siden midten af halvfemserne været et vigtigt organ for den mest militante del af det ekstreme højre i Sverige. For Info-14 kunne mordet ikke været kommet på et bedre tidspunkt. Fra at have været en marginaliseret del af selv det ekstreme højre lykkedes det den lille Stockholmsgruppe at skaffe sig en central rolle. Fremgangen ved Salemmarchen betød, at Info-14 kunne få mange fra det ekstreme højre ind under deres vinger. Salemmarcherne har medført en større tilslutning af medlemmer til de højreekstreme organisationer og givet dem mulighed for at samle den splittede bevægelse.

Inden marcherne foregår der hvert år en hektisk uddeling af løbesedler, frem for alt udenfor Stockholms gymnasier og ved indkøbscentre landet over. For mange af deltagerne er marcherne det første møde med de nazistiske organisationer. Majoriteten af marchdeltagerne er ikke organiserede, og derfor potentielle medlemmer af højreradikale grupper. Ingen af grupperne på højrefløjen har derfor villet stå udenfor manifestationen, og derfor har de accepteret Info-14s lederskab. Derimod har alle de deltagende organisationer forsøgt at bruge marcherne

til at hverve medlemmer, og vise sig som den stærkeste, mest radikale eller velorganiserede kraft.

Ved de første Salemmarcher var Nationaldemokraterna den stærkeste organisation, og overtog i høj grad demonstrationerne. Nationaldemokraterna var i årene 2001-2003 et forsøg på at skabe et mobiliserende nationalistparti, der arbejdede for at føre både parlamentarisk og gadeaktivistisk politik. I starten var der et tæt samarbejde mellem Nationaldemokraterna og Info-14. Nationaldemokraterna arrangerede polititilladte manifestationer og torvemøder, mens Info-14 og andre uafhængige grupper deltog som vagtstyrke på dagen for at kunne konfrontere antifascistiske moddemonstranter.

Netop denne type samarbejde er kendt fra Tyskland, hvor det etablerede tyske nationaldemokratiske parti NPD har en tæt relation til de såkaldt "frie nationalister" og kammeratskabsgrupper. Arbejdsfordelingen har dog været svær at importere til Sverige: Den fungerede så længe Nationaldemokraterna var dominerende i manifestationerne og de uafhængige nationalistes små-grupper deltog på deres vilkår.

Ved Salemmarchen i 2002, hvor Info-14s leder Robert Vesterlund sad fængslet, spillede Nationaldemokraterna en afgørende rolle for manifestationen, og udgjorde halvdelen af deltagerne. Deltagelsen i den åbentlyst nazistiske march var imidlertid problematisk for dem. Året efter blev Nationaldemokraterna drevet ud af demonstrationsplanlægningen og fik en langt mere marginal position. Efter lederskabskrisen i partiet, blev det i sommeren 2004 smidt ud af demonstrationsledelsen. Nationaldemokraterna forsøgte at genvinde sin position, men uden held.

Med Nationaldemokraterna ude af billedet begyndte de nazistiske grupper Nationalsocialistisk Front og Svenska Motståndsrörelsen at røre på sig. De forsøgte at udnytte marchen til at profilere sig og hverve medlemmer. Dermed blev marcherne radikaliseret og politiseret.

De første års marcher samlede en splittet bevægelse, og gav den et fælles emne at mobilisere på. Deltagertallet øgede med 200 personer om året. Den udvikling blev brudt i 2004, da marchen blev 700 deltagere mindre. Marchen talte dette år lige under 1300 deltagere. Frem for alt var antallet af uorganiserede unge fra Stockholmsområdet mindre. Efter marchen i 2004 begyndte de andre organisationer for første gang at kritisere Info-14s håndtering af demonstrationen.

De tidligere år havde mordet stået i centrum for manifestationen. Foruden de afsluttende taler, havde samlingen været en rolig march i stilhed. Kontrasten mellem marchen i 2004 og tidligere var stærk. I spidsen gik sortklædte, maskerede trommeslagere, som de også gjorde i det militante Vit Arisk Motstånd demonstrationer i starten af halvfemserne. Talerne var langt mere ekstreme end tidligere. Anders Årleskog fra NSF's landsledelse hetzede mod parlamentarismen og demokratiet. Svenske Motståndsrörelsens leder Magnus Söderman gik endnu længere, da han udråbte at der var krig, og at det ville koste ofre. Han blev mødt med en trefoldig sejrshilsen med strakte højrearme fra tilhørernes side. Flere af de nationaldemokrater, der var der som privatpersoner, reagerede, og var nervøse for

Svenska Motståndsrörelsens blok ved Nationaldagen i 2006 (Foto: AFA Doku)

at manifestationen ville tabe sin bredde. Dan Eriksson, daværende propagandaansvarlig for Nationaldemokratisk Ungdom forklarede sig på det højreekstreme debatforum Folkstorm: “Med bred manifestation mener jeg at man ikke skal skræmme “førstegangsbesøgerne” væk. Selvfølgelig skal det være radikalt, selvfølgelig skal man sende et tydeligt signal til folkeforædderne og selvfølgelig må der gerne hetses lidt. Det man derimod ikke bør gøre er, at omforme manifestationen til en slags nationalsocialistisk propagandamarch. Hvorfor har man så godt som helt glemt Daniel og James - hvorfor blev der talt så lidt om sagen? Al kraft rettedes mod at kritisere demokratiet og traditionelt politisk arbejde. Netop derfor bad jeg jer jævnføre med 2002 - hvor publikumet stod med en tåre i øjet efter Angelinas tale (den dræbtes kusine, red.) - og ikke med højre arm i luften som efter Södermans (SMRs leder) tale i år.”

Der fandtes et tydeligt ønske fra Info-14s side om at omforme manifestationen i mere politisk retning, fra sørgemarch til et angreb på magthaverne. Den skulle gøres til “den svenske nationale motstands dag for politikernes ofre”. Derfor så Salemfonden og Info-14 intet problem i det mindskede deltagertal i 2004, hvilket blev kritiseret fra flere sider. Kritikerne mente, at Salemm demonstrationerne netop var en nem måde at få nye til at komme ind i den nationalistiske bevægelse.

Robert Vesterlund slog fast, at Salemmarchens funktion for det første var at få nye medlemmer. Med hans egne ord: “at vække dem som endnu ikke har indset sandheden”.

Folkets March

For at løse Salem-marchens dilemma tog Info-14 før nationaldagen i 2005 initiativ til en ny manifestation: Folkets March. Den 6. juni 2005 marcherede 650 nationalister igennem det centrale Stockholm. Til forskel fra Salem-marchen tillod Info-14 nu, at de respektive organisationer kunne profilere sig til manifestationen: De fik lov til at gå i blok med deres egne bannere, opsætte propagandaboder og åbent hverve medlemmer.

Men de 650 nazister, som deltog i "Folkets March", måtte marchere igennem Stockholms gader tavse. Der var udstedt slagordsforbud for manifestationen, idet arrangørerne frygtede, at slagordene ville tydeliggøre de store forskelle mellem deltagerne. "Den vigtigste årsag var, at vi ikke ville have demokrati versus antidemokrati-slagord", skrev Robert Vesterlund på det højreekstreme diskussionsforum Folkstorm.

Eva Hanes fra de uafhængige nationalister, der er perifært tilknyttet Info-14, forklarer forskellen på de to marcher således: "Salemmanifestationen findes til et emne, hvor vi skal være enede, samlede og ikke organisationsfokuserede. Folkets March er i princippet den totalt modsætning. Tanken er at hver organisation skal få en platform til at sprede sit budskab, hvilket man ikke får i Salem".

Nationaldagen har ved siden af Engelbrektsmarschen været den vigtigste mobiliseringsdag for det ekstreme højres parlamentariske partier siden starten af halvfemserne. Engelbrektsmarchen er til minde om Engelbrekt Engelbrektssons opgør mod Kalmarunionen i 1400-tallet

Det har stort set kun været ved dette ene tilfælde, at det ekstreme højre har kunnet demonstrere offentligt midt i Stockholm.

Sverigedemokraternes manifestationer på Engelbrektsdagen i Stockholm havde sit højeste deltagerantal på 700 i 1993. Da Nationaldemokraterna brød ud af Sverigedemokraterne var en af grundene netop, at Sverigedemokraterne var holdt op med at mobilisere til gademanifestationer som Nationaldagen.

Nationaldemokraterna valgte at tage traditionen med nationaldagsdemonstrationer i Stockholm op igen. Første gang i 2003 samlede de 350 deltagere, men i 2004 faldt deltagerantallet til 270.

Med Folkets March overtog Info-14 organiseringen af nationaldagsdemonstrationerne. De klare nationalsocialistiske paroler, som Info-14 benyttede som en del af nationaldagsdemonstrationerne, gjorde det umuligt for Nationaldemokraterna at deltage og tvang dem til i stedet at afholde mindre torvemøder i forstæder til Stockholm. De kunne dog ikke bare trække sig helt ud og stille sig udenfor den nationalistisk bevægelse, da dette ville indebære at gøre præcis hvad de selv kritiserede Sverigedemokraterne for: At kappe kontakten til de unge græsrodder.

Nationaldemokraternas linie har derfor været et forsøg på at få Info-14 til at tone de politiske paroler ved de brede manifestationer ned samt at få de politiske symboler og organisationstaler væk - stik imod deres egen linie, da de selv var

dominerende få år tidligere.

I forhold til Salemmarchen er den nazistiske dominans i Nationaldagsdemonstrationen tydelig.

Robert Vesterlund fra Info-14 var konferencier, mens de fire organisationer, Svenska Motstandsrörelsen, Nationalsocialistisk Front, Nordiska Förbundet og Blood & Honour, havde deres egne talere ved demonstrationen. Med den mere nazistiske profil sank også den gennemsnitlige alder i demonstrationen. De ældre personer, som tidligere år havde deltaget i Sverigedemokraternes og Nationaldemokraternas manifestationer, glimrede ved deres fravær. I stedet for blev Folkets March et ungdomsprojekt.

Efter at Nationaldemokraterna forsvandt fra projektet, opstod der en ny konflikt. Efter marchen udbrød der kamp, mellem bevægelsens “organiserede” og “uafhængige” dele: skulle kampen eller organisationen sættes i centrum?

Nationalsocialistisk Front, Svenska Motstandsrörelsen og Nordiska Förbundet deltog i manifestationen med fokus på at profilere sig selv og opfordrede også deltagerne til at være med i deres organisationer. Derigennem kom de i konflikt med Info-14s projekt om at skabe en bevægelse af “frie nationalister” med inspiration fra de tyske Freie Nationalisten. På Folkstorm, et nazistisk debatforum på internettet, præsenterede Robert Vesterlund bevægelseskonceptet med “frie nationalister” i en igangværende diskussion om Folkets March: “Politisk ubundet er ikke det samme som ubundet til traditionelt organiserede partiet og organisationer, hvilket er hvad der menes med uafhængig. At være organiseret som uafhængig er en måde at arbejde fremad for Sagen i stedet for at sidde fast i den sump som mange organisationer kan blive, når de laver præcis den her lortepropaganda en sin egen sag, som snarere en ren censur af virkeligheden”.

I Folkets March fik de “uafhængige” deres egen blok og gik under paroler, som “Nationell - Radikal - Oberoende” (National, radikal, uafhængig). I denne blok deltog også de mere løse sammenslutninger som Göteborgs Fria Nationalister, Kamratförbundet Klippan og Blood & Honour. Inden marchen i 2005 forsøgte Info-14 at indtage en mægler-position, hvor de på den ene side betonedede vigtigheden af at have en åben og udadventt manifestation, men hvor de samtidig også lagde vægt på at politisere deltagerne og vende deres vrede mod det etablerede samfund.

Konceptet: “De Uafhængige”

Info-14 har forstået at følge med teknologien ved bl.a. at have en internetbaseret nyhedsportal, deltagelse på chatkanaler og ved at deltage på diverse internetforums for at mobilisere. For mange andre, lidt mindre og mere lokale nationalistiske grupper, har Info-14 været et samlingspunkt, som de har kunne kommunikere igennem og samarbejde med.

NSF og SMRs demonstration på Förintelsesdagen 2006

Der er vokset et succesrigt netværk op omkring Salem-manifestationen og Info-14, et netværk som er gået udenom de etablerede organisationers strukturer. Navnet, som Info-14 anvender til dette netværk, er, “uafhængige nationalister”, for netop at adskille sig fra de “organiserede”.

Organisationsmodellen er hentet fra Tyskland, hvor restriktioner og direkte forbud fra states side mod tyske nationalistiske organisationer har gjort, at de formelle organisationer er gået over til at bygge løse netværk op igennem “Freie Kameradschaften”, frie kammeratgrupper, for at kunne forsvare sig mod forbudet. Freie Kameradschaften anvender parallelt betegnelserne Freie Nationalisten (Frie Nationalister), Nationale Widerstand (National Modstand) og Unabhängige Nationelle (Uafhængige Nationalister).

Den bevægelse, som betegner sig som formelt “uafhængige”, er egentligt en del af en veludarbejdet uformel organisationsstruktur mellem lederne og såkaldt Aktionsbüros, hjemmesider, som anvendes til at sammenkalde til store demonstrationer. Det tyske sikkerhedspoliti, Verfassungsschutz, beskriver Freie Kameradschaften, som en organisationskultur der er blevet skabt for at forsvare sig imod kriminalisering og for at styrke aktioner indenfor den nazistiske bevægelse.

Strukturen holdes sammen ved hele tiden at mobilisere i forbindelse med aktuelle emner, lave aktionskampagner og ved at forsøge at lave såkaldte “nationalt befriede zoner”. Forbilledet til denne organisationsform er hentet fra tredi-

vernes SA-grupper og deres parole: “marchér, provokér, terroriser”. Nogle af de vigtige projekter, som drives af Freie Kameradschaften, er støtte-aktioner for fængslede og antiantifa-arbejdet, hvilket vil sige kortlægning af og vold mod politiske modstandere. I og med at mange uafhængige nationalister var dobbeltorganiserede i NPDs ungdomsforbund Junge Nationalisten, er NPD blevet radikaliseret og har nærmet sig de uafhængige nationalister. De seneste års større nationale manifestationer har næsten hver gang været et resultat af samarbejdet mellem NPD og Freie Kamaradschaften.

Info-14s projekt anvender de samme former som de tyske kammerater gør: de brede demonstrationer, som holder bevægelsen samlet, samtidig med at mindre aktionsgrupper organiseres til blandt andet angreb på politiske fjender og udde-ling af propaganda.

Info-14 driver postordrefirmaet Hammarslag, fangehjælpsorganisationen Gula Korset, Salemfonden (som formelt har ansvaret for Salemmarcherne), flere forskellige hvid magt-bands (Ferox, Asynja, Nothung mfl.) og har betalende medlemmer/sympatisører, som hver måned donerer penge. En central del af Info-14s arbejde består af anti-antifa arbejdet, info-14's indsamlinger og kortlæggende informationer om antiracister og “meningsmodstandere”, som kan være alt fra venstreorienterede til politikere, flygtninge eller journalister, der har skrevet eller udtalt sig kritisk om højreekstremisme. Organisationsformen “uafhængige” bygger på netværk, som udformes ved praktiske aktiviteter; aktioner, kampagner og demonstrationer. Derfor er det nødvendigt for Info-14 at sørge for, at det aldrig bliver en formaliseret organisation.

Robert Vesterlund forklarede på forummet Neuropa, at de uafhængige nationalister skulle ses som et netværk, og de “behøver ikke derfor per automatik at have et organisationsnavn og eget symbol (...) så er man jo ikke så fandens uafhængig men bare en ny organisation”. Samtidig påpegede han, at man ikke skulle arbejde uden ledere: “Man kan ikke stole på at folk er kapable til at agere selvstændigt, for også uafhængige behøver ledere, hierarki og krav på til aktivister for at der kan ske ting. Der vil altid være nogen som leder, og det er nødvendigt for at få den store masse til at agere.”

Ligesom i det tyske Freie Kameradschaften udgøres netværket af uformelle kontakter mellem de forskellige uafhængige grupperes ledere. Deres personlige kontakter udgør basen i netværket.

Når de uafhængige nationalister har afholdt demonstrationer, har det oftest været med tilladelse fra politiet. Manifestationerne er blevet afholdt uden problemer og har været disciplinerede. Arrangørerne har fulgt politiets anvisninger og sjældent haft problemer med deltagernes opførsel.

Forstyrrelserne er i stedet for altid kommet fra de antifascistiske moddemonstrationer, som vil hindre de højreekstreme manifestationer. Det er dog en stor misforståelse at tro, at det ekstreme højre har opgivet brugen af vold til fordel for en mere lovlig og demokratisk fremtoning. Voldshandlingerne sker i stedet for i månederne op til og efter demonstrationerne.

Info-14s ambition har hele tiden været at forvandle demonstrationerne til aktivisme, hvilket betyder, at deltagerne skal tage hjem og derefter organisere sig i uafhængige grupper og agere mod meningsmodstandere.

Et godt eksempel er, at det lykkedes Info-14 efter Salem-marchen 2003 at igangsætte en række angreb mod den syndikalistiske fagforenings lokaler over hele Sverige, hvoraf en brandattentat mod syndikalister i Göteborg og Gävle var de groveste. Folkets March sommeren 2006 startede en bølge af valgsabotage mod Vänsterpartiet, Sveriges største socialistiske parti, da deres valgpropaganda blev hevet ned, og valgboder brændt ned over hele landet. Bag disse aktionskampagner, som blev koordineret via rapporter på Info-14s hjemmeside, stod de uafhængige nationalistes grupper. Selve mobiliseringen til Salem-manifestationen har været en vigtig del i skabelsen af Info-14s uafhængige nationalister. Månederne op til marchen har uafhængige grupper uddelt løbesedler på torve og på skoler. Inden Salem-marchen plejer der næsten dagligt at være mindre konfrontationer rundt om i Sverige mellem uafhængige nationalister og militante antifascister. Dette arbejde op til og efter manifestationen har udgjort en ligeså vigtig del for det ekstreme højre som selve demonstrationerne.

Göteborgs Fria Nationalister

Aktivistnetværket Göteborgs Fria Nationalister, GFN, blev lanceret i foråret 2005. Første gang man anvendte navnet officielt, var ved nogle blodige overfald i Göteborg den 2. april 2005. Denne aktion var dog alligevel den sidste på en lang række overfald/hærværk, som blev udført af en lille gruppe "uafhængige" nationalister tilknyttet Info-14. Hvis der er nogen gruppe, som er et mønstereksempel på Info-14s netværk, så er det netop GFN.

Her er det tydeligt, hvordan Info-14 har arbejdet med sine nyhedsrapporter, mobiliseringen til Salem og deres nationale fangenhjælp for at skabe en mere lokal aktivistbevægelse.

Aktionsrapporter inspirerer til aktiviteter, aktiviteter skaber nyheder, og på den måde skabes en aktivitets-cyklus. Robert Vesterlund beskrev GFN, som blev startet af nogle af Info-14s skribenter, sådan her: "Sagen er den at GFN jo er drengene der altid har skrevet og reporteret til os, og laver aktiviteter med deres venner dernede. De rejste spørgsmålet om et navn ved reportager og TreG (Timmy Grohs fra Info-14s redaktion, red.) foreslog at de jo kunne kalde sig GFN".

Omkring den kortlevende hjemmeside Protest samlede der sig nogle stykker, der havde været omkring Nationell Ungdom: stockholmeren Timmy Grohs, og to fra Göteborg, Alexander Hjelm og Martin Wallander. Robert Vesterlund åbnede i efteråret 2001 redaktionen og satte de unge folk i sving i Info-14-regi. Hjelm blev en af Info-14s programmører, og Wallander blev deres Göteborg-skribent.

I løbet af efteråret samme år etablerede Nationaldemokraterna (ND) en lokalafdeling i Göteborg, som snart fik en udspaltning i form af en egen lokalgruppe

i Mölndal. Rigsdagsvalget i efteråret 2002 var Nationaldemokraternas første store satsning med flyer-uddelinger, offentlige møder og deltagelse i en valgudstilling på Statsbiblioteket. For at kunne forsvare sine gadeaktiviteter skabte ND deres egen vagtgruppe. Ved mange af deres aktiviteter omkring valgudstillingen kom det da også til konfrontationer med antifascister.

Den unge NDU-gruppes grove brug af vold fangede Info-14 redaktionens interesse.

Da NDU gennemførte en aktion uden for bogmessen i Göteborg september 2003, deltog Info-14s skribent Martin Wallander sammen med NDU'erne Mike Matsson og Phillip Darenberg. Wallander rapporterede til Info-14 om slagsmålet ved flyer-uddelingen. NDU'erne nærmede sig siden Info-14 yderligere ved at arrangere rejser til Salem. Efter Salem-marchen forsøgte Info-14 i juleferien 2003 at omvende den støtte, de havde fået, til aktivisme og opfordrede til angreb mod syndikalisternes lokaler. NDU-kredsen hoppede med på Info-14s initiativ og sendte under juleferien flere rapporter ind, som blandt andet omhandlede angreb mod syndikalisternes boghandel og voldsomme overfald på unge fra venstrefløjen. Kulminationen var, da de sendte en stor nytårsraket af sted ind i boghandlen Syndikalistisk Forum, som beskadigede lokalet.

Igennem foråret begyndte Nationaldemokraternas konfrontative linie at slå tilbage mod dem selv, og de blev oftere angrebet af antifascister. Flere af NDU'erne blev angrebet i deres hjem eller fik deres biler ødelagt. Den antifascistiske mobilisering nåede en sådan styrke, at den inden EU-valget i 2004 kunne stoppe Nationaldemokraternas planlagte demonstration.

ND måtte i stedet for nøjes med at blive gennet væk af politiet til en indhegnet plads, hvor de kunne afholde en stillestående manifestation.

Konfrontationerne med antifascister omkring "de uafhængiges" flyersudelinger fortsatte i vinteren 2004/2005. Kulminationen på vinterens og forårets konfrontationer kom den 2. april 2005, da en gruppe på 11 uafhængige nationalister med Mike Matsson, Jens Lindahl og Johan "Pera" Persson i spidsen begav sig ud på en "hævnaaktion" for at lede efter røde i Göteborg. Ved Stigbergstorvet overfaldt de et par med "forkert" udseende, der kom svært til skade. Kvinden blev skubbet ned på sporvognsporet, og to nazister holdte hende fast, mens en tredje slog hende på kroppen og i ansigtet.

Derefter fortsatte gruppen videre mod Musikkens Hus, hvor der var en punkkoncert i gang. I entréen angreb de tre unge nazister en mand og to kvinder. En af kvinderne blev sparket i brystet, fik et slag i hovedet med en ghettoblaster og blev derefter slået ned med et skilt. Den anden kvinde slog de i ansigtet og skubbede hende ned af en trappe. Manden blev slået med en flaske i hovedet, sparket i ansigtet og så blev også han slået med ghettoblasteren. Størstedelen af de medvirkende nazister blev anholdt af politiet i løbet af natten. I løbet af de efterfølgende uger blev de øvrige indblandede anholdt og fængslet. Under afhøringerne, som fulgte, erkendte flere sig skyldige i en række kriminelle forhold og angav også hinanden. Da der efterfølgende blev afsagt domme i sagerne, dømtes de til

mellem 18 måneders og fem års fængsel. Mike Matsson, i hvis straf en tidligere pistolskydning var blevet medregnet, blev idømt den længste straf. Straflængden blev senere afkortet i landsretten.

Info-14 var hurtige til at følge op på den grove vold ved Stigbergstorvet med en direkte hyldest. "Lørdagsaftenen bød endnu engang på voldsomme tilrettevisninger da Göteborgs Fria Nationalister nød den kølige forårsaften", skrev Info-14. I artiklen blev gruppen for første gang omtalt som netværket Göteborgs Fria Nationalister.

Igennem fangeorganisationen Gula Korset betalte Robert Vesterlund penge til støtte til de fængslede nazister og skrev breve til dem. Info-14 stod endda for at have personer på plads i retten til at overvåge retssagen mod dem. Göteborgs Fria Nationalister blev i adskillige tekster fremhævet som et ideal, som andre nationale skulle følge. Inden Folkets March i juni 2005 lod Info-14 Kammeratforbundet i Klippan trykke et banner til GFN, men eftersom de fleste af aktivisterne sad i fængsel, var det kun Rickard Wenzel, der kunne komme til Stockholm og repræsentere de frie nationalister fra Göteborg.

På trods af at GFN blev svækket med fængslingerne af deres medlemmer, fortsætter Info-14 med at omtale dem positivt. De fremstår som Info-14s mest fremgangsrige eksempel på, hvordan man gennem nyhedsrapporteringer og mobiliseringer indirekte kan skabe en aktivistbevægelse af "uafhængige" og "frie nationalister".

Autonome nationalister i Sverige

De seneste år har fora på internettet fået en altafgørende betydning for det ekstreme højre.

De nationalistiske organisationer var dog sent ude med at starte åbne fora. De havde i stedet interne fora, som kun var for medlemmerne, så de kunne koordinere deres arbejde.

Det var "uafhængige" aktivister, som startede netfora, der var åbne for alle nationale, uanset hvilken baggrund eller organisation man tilhørte. Denne gang var det Info-14, der i ubemærkethed var tvunget til at tilslutte sig de andres initiativ.

De fleste fora har været små, og det eneste, der voksede sig stort og samlede op mod 1000 medlemmer, var Rickard Langéens forum, Folkstorm, på hans web-side www.nationell.nu som startede i 2002. Rickard Landgréen tilhørte en løst sammensat gruppering kaldet Kristianstads Autonome Nationalister. Gruppen var en del af NSF Kristianstad, som ellers var den dominerende højreradikale organisation i byen. Igennem næsten to år var Folkstorm den vigtigste diskussionsplads for det ekstreme højre i Sverige.

Forummet indeholdt såvel åbne som lukkede dele, og flere af administratorerne kom fra Info-14 og Nordiska Forbundet. Info-14 anvendte forummet til at mobilisere til Salem-marchen og Folkets March 2005 for at koordinere flyerudde-

linger rundt om i landet og for at få aktivister til at rapportere tilbage. For dem blev det en vigtig kontaktkanal for at kunne opbygge et netværk på tværs af organisationer, men samtidig var det en kontaktkanal, de ikke selv kontrollerede.

Efter Salem-manifestationen i 2005 blev striden på Folkstorm mellem Langrée og Info-14 værre. Til sidst lukkede Langrée hele forummet ned på grund af de mange diskussioner og angreb. Info-14s planer om at lancere deres eget forum blev aldrig til noget. I stedet for åbnede nogle af de uafhængige nationalister deres eget forum, Neuropé i foråret 2006. Neuropa var i løbet af foråret og sommeren 2006 det forum, som gadeaktivismen i Stockholm og Göteborg blev organiseret fra. Her blev planlagt forskellige kampagner og konkurrencer i gade-aktiviteter mellem uafhængige nationalistgrupper.

Selv i de mindste højreekstreme organisationer har man forsøgt at kopiere Info-14s fremgang ved Salem-marchen. En række svenske mindemanifestationer for de allieredes bombninger af Dresden under Anden Verdenskrig har været et forsøg på at dreje tingene i en mere nazistiske og revisionistisk retning. På Skogskyrkogården i Stockholm er der de seneste år blevet organiseret flere manifestationer af folkene bag den fascistiske gruppe Nysvenska Rörelsen og tidligere nationaldemokrater. To datoer i slutningen af Anden Verdenskrig, sænkningen af fartøjet *Willhelm Gustloff* den 30. januar og bombningerne af Dresden den 13.-15. februar, blev valgt. Dette skete for at relativere de nazistiske forbrydelser ved at forsøge at fremhæve forbrydelser begået af de allierede. Mindemanifestationerne for bombningerne af Dresden er i dag en af de vigtigste nazistiske samlinger i Tyskland, en succes den dog ikke har fået i Sverige. Her samler manifestationerne omkring 50 personer.

I foråret 2006 startede nogle af personerne fra Dresden-manifestationerne et nyt organisationsprojekt op, som de kaldte "Netväcket Stockholms Autonoma". Projektet blev drevet af Mikael Olofsson, der indgik i kredsen omkring Info-14 og som spillede med i bandet Tors Vrede og Ferox samt af Axel Nordin og Tobias Widner, der tidligere har været med i Nationaldemokraterna. Trioen forsøgte igennem foråret at formulere en teoretisk platform for "autonome nationalister" og at lancere dette som et nyt organisationskoncept, men mødte dog stærke modreaktioner fra det øvrige ekstreme højre pga. det venstrefløjs-inspirerede koncept.

Denne strømning har været mere teoretisk orienteret end resten af den ekstreme højrefløj. Flere af de ledende "autonome" nationalister har haft deres egne ambitiøse hjemmesider, hvor de udvikler teori og præsenterer sine historiestudier. I juli 2006 åbnede Nordiska Forlaget en ny portal hvor højreekstreme netskribenter kunne samles omkring uortodokse diskussioner.

Det lykkedes at samle skribenter fra Netväcket Stockholms Autonoma, Info-14 og Nordiska Forlaget, ligesom også fritstående nationalister blev involveret. Mens andre organisationer forsøgte at holde en distance til disse strømninger forsøgte Nordiska Forbundet, den mindste af de højreradikale grupper, at knytte flere uafhængige nationalister til sig, for at kompensere for sin egen aktivist-mangel.

En vigtig del af “autonome nationalister”-konceptet har været, at forsøge at overtage venstrefløjens politiske spørgsmål og begive sig ind i sociale protester, der ellers tidligere har været forbeholdt og forbundet med venstrefløjen. Strategien kaldes Querfront - tværfrent. Querfront-strategien er blevet taget op af de uafhængige tyske nationalister, hvilket har skabt en stor forvirring. Nazistiske aktivister er pludselig begyndt at klæde sig som autonome antifascister, at anvende samme symboler, designe bannere og magasiner i samme design og bruge de samme slogans som venstrefløjen. På den måde forsøgte det ekstreme højre f.eks. at begive sig ind i globaliseringsbevægelsen.

Til NPDs 1. maj-demonstration i Berlin 2004 indkaldte de “autonome nationalister” til en “national sort blok”. Sort blok har i mange år været brugt som strategi af venstreradikale aktivister, hovedsagligt i Vesteuropa i forbindelse med militante demonstrationer. Den “nationale sorte blok” blev straks importeret til Sverige af Info-14, der på Nationaldagen i 2004 organiserede en tilsvarende blok, for at angribe en antiracistisk demonstration i Stockholm.

Fokuset i querfront-konceptet kom i Sverige dog til at ligge i den subkulturelle identitet frem for de politiske spørgsmål. De “autonome nationalister” forsøgte at overtage venstrefløjens klædestil og symboler. Palæstinatørklæderne blev et symbol ved nationalistiske samlinger, i et forsøg på at give det en antisemitisk betydning. Forumet Neuropa anvendte, i lighed med de tyske Freie Kameradschaftens debatforum, en modificeret version af den antifascistiske gruppe AFAs logo, med to sorte faner i en lukket cirkel. GFNs band Titania kørte symbolikken helt ud, og anvendte kun modificeret tøj, symboler og sange fra venstrefløjen. Denne del af querfront-strategien som modelune blev meget omdiskuteret, og blev mødt med hård kritik fra store dele af den ekstreme højrefløj. Nätverket Stockholms Autonome klagede selv over det fokus som diskussionen om querfront havde fået: “Querfront handler snarere om at “overtage” venstrefløjens spørgsmål og dermed synliggøre at den nationale bevægelse udgør et alternativ (samt besværliggøre det for venstrefløjen at gøre visse spørgsmål til »sine«). Dette er jo noget der sker over en bred front i Tyskland gennem at man f.eks. arrangerer antikrigsdemonstrationer, demonstrationer mod kapitalisme og arbejdsløshed eller deltager i »venstrefløjsarrangementer« mod nedskæringspakken Harz IV”.

De uafhængige mod de organiserede

For at fange interessen hos deltagerne til Salem-marchen 2005 afholdte Svenska Motståndsrörelsen og Nationalsocialistisk Front for første gang selv en manifestation kort tid efter. Den 28. januar 2006 samledes den “organiserede nationale bevægelse” til en protestmanifestation på Förintelsdagen (mindesdag for folke-drab) i Stockholm. Manifestationen var en slet skjult kritik af Info-14s netværk af uafhængige.

Den fælles linie for NSF og SMR var at vise, at de var den organiserede fløj inden for Salembevægelsen. Under Folkets March juni 2006 blev dette endnu tydeligere, da de to organisationer krævede at være medarrangørere samt at få betydeligt mere plads, end de havde fået tildelt ved tidligere manifestationer arrangeret af Info-14. Til forskel fra Salem-marchen kunne de to organisationer til Folkets March komme frem med deres egne budskaber i form af "egne afdelinger" eller "blok", hvor de havde deres egne bannere med. Info-14 skulle gå på kompromis for at give de to organisationer tilladelse til at have deres egen blok. Det var dog kun disse to organisationer, der fik lov til at gå i en separat blok i spidsen. Resten skulle gå i de "uafhængiges" blok, hvor alle uorganiserede nye også blev henvist til at gå. NSF forsøgte at få de uafhængige til at deltage i deres blok ved højlydt at proklamere, at deres blok var den eneste specifikt nationalsocialistiske og opfordrede alle nationalsocialister til at tilslutte sig deres blok. Denne tovtrækning omkring de "uafhængige" var et stort irritationsmoment for Info-14.

Da Info-14 gik ud med deres påbud til de andre nationalistiske organisationer før Salem-manifestationen i december 2006, blussede konflikten op igen. NSF's landsledelse svarede igen med at hoppe fra. De anklagede Info-14 for at være medvirkende til en udvanding og afradikalisering af marchen. NSF anklagede også Info-14 for ikke at give de andre organisationer noget reelt ansvar og ikke at give dem lov til at være med til at beslutte linien for manifestationen.

"Vi vender os også mod arrangørgruppens udformning da manifestationen fra starten var tænkt til at blive arrangeret af flere forskellige nationale grupper, men i dag består arrangørgruppen, så vidt vi ved, kun af aktivister knyttet til Info-14", skrev de.

Dråben, der fik bægre til at flyde over for NSF var, da Info-14 krævede, at de skulle godkende og kunne ændre alle taler, som skulle holdes under manifestationen, samt at talerne ikke måtte sige hvilken organisation, de tilhørte. NSF så disse direktiver som et frontalt angreb på deres ret til at agere politisk. Selv SMR indstillede deres tale under mindesmarchen.

Parallelt med marcherne har begge organisationer forsøgt at forstærke deres interne strukturer. NSF brugte valgkampagnen i 2006 som et forsøg på at bygge deres organisation op. Til forskel fra sidste valg, hvor de koncentrerede hele partiets arbejde til Karlskrona, forsøgte de nu at deltage i flere kommunevalg. I de kommuner, hvor de stillede op, gik de efter at blive synlige i gadebilledet med tilbagevendende flyersuddelinger. Valgkampagnen blev for første gang udført uden uniformer for at undvige at blive ramt af politiets skærpelse af uniformsforbudet, der blev besluttet efter Folkets March 2006.

Svenska Modståndsrörelsens arbejde kredsede først og fremmest om uddelingen af propagandaavisen Nationellt Motstånd. Avisen blev lavet om til tabloidformat og oplaget øget til 10.000 eksemplarer. Målsætningen med avisen er at føre SMR frem som det eneste organisatoriske alternativ. Hvor SMRs tidligere avis Folktribunen holdt sig til en nationalrevolutionær profil, har Nationellt Motstånd vist en tydelig overgang til den nazistiske jargon. Selv indenfor organi-

Nationaldemokraterna arrangerer ofte torvemøder, der dog mødes af modstand fra antiracister.

sationen SMR er dette træk blevet tydeligere. Den 20. april 2006 fejrede organisationen Hitlers fødselsdag med middag og foredrag om Adolf Hitler samt højt-læsning af Mein Kampf. Som et led i nazificeringen af deres propaganda og skoling har Magnus Söderman i løbet af foråret gennemført en turné blandt lokalafdelingerne, hvor han har fortalt om den amerikanske nazistiske terrorgruppe "The Order".

Da SMR og NSF igennem foråret og sommeren optrappede deres arbejde, havde Info-14 svært ved at følge med. Opbygningen af et netværk af uafhængige nationalister var gået langsomt, og de uafhængige havde af og til vist sig betydeligt mere uafhængige, end Info-14 havde tænkt sig. Som et led i forsøget på at knytte de "uafhængige" til sig lancerede Info-14 et "støttemedlemskab", hvor de uafhængige blev tilbudt at betale en sum penge ind hver måned.

Netværket af uafhængige nationalister satsede igennem foråret og sommeren 2006 på daglige aktiviteter. I Stockholm blev der organiseret grupper i Västerort, Norrort, Söderort, Södertälje og Nynäshamn, og i Göteborg arbejdede Göterborgs Fria Nationalister på samme måde. Deres opgave var at dække forstæderne med propaganda, graffiti, plakater og flyers. De uafhængige aktivisters arbejde blev koordineret på foraet Neuropa, uden at Vesterlund og de ledende i Info-14 havde noget direkte indblik. Bevægelsen begyndte at køre selv. Kampagnerne blev organiseret som konkurrencer mellem de forskellige lokal-

grupper om, hvem der havde mest aktivitet med et pointsystem for forskellige handlinger. Disse kampagner blev efterfulgt af en anti-Israel kampagne i forbindelse med Israels månedlange krig mod Libanon i sommeren 2006 og en sabotagekampagne rettet mod valgboder før rigsdagsvalget i september 2006

Det var ved lanceringen af anti-Israel kampagnen, at Info-14 fik store problemer med de uafhængige grupper, og konflikterne i nazi-bevægelsen voksede sig større. Info-14 havde selv forsøgt at lancere den "nationale sorte blok" som en taktik på nationaldagen 2004, præcis ligesom de tyske "autonome nationalister" havde gjort det ved en 1. maj-demonstration i Berlin måneden inden: "Den nationale moddemonstration som annonceredes af patrioter antog en demonstrationsform som sekt-venstrefløjen med maskerede og konfrontationsberedte deltagere i snart 15 år har bikset og bakset med" skrev Info-14 om sin manifestation. Men at skulle gå fra manifestationer med tilladelse og beskyttelse fra politiet til at organisere militante moddemonstrationer blev et alt for stort skridt for Info-14. Deres aktion sluttede med 100 anholdte aktivister. Dette fik dem til at revurdere deres strategi, og de gik tilbage til deres egne politibeskyttede demonstrationer. På diverse nationale communities har der, siden dette skete, været en livlig diskussion om "autonom nationalisme" og overtagelse af venstrefløjssymboler.

Konceptet med en autonomt inspireret aktionsvirksomhed blev videreudviklet af Göteborgs Fria Nationalister, en af de uafhængige grupper, der blev bygget op omkring Info-14s Göteborgs korrespondenter. Under Folkets March 2006 gik GFN bag et banner med teksten "Autonome aktivister mod kapitalisme og globalisering", som Info-14 havde hjulpet med at trykke. Som en del af Info-14s anti-Israel kampagne, tog GFN endnu en rekvisit til sig: de sorte faner.

Den 22 august 2006 marcherede Göteborgs Fria Nationalister og de uafhængige nationalister fra Info-14s Stockholms-netværk ved Avenyn i Göteborg for at forsøge at komme frem til en venstrefløjs anti-krigs manifestation på Götaplatsen. GFN bar sorte faner blandet med palæstinensiske faner, og flere af deltagerne havde Palæstinatørklæder på. Manifestationen udløste en rasende proteststorm i det organiserede ekstremhøjre. Til at begynde med præsenterede Info-14 stolt nyheden om deres kampagnestart i Göteborg rigeligt illustreret med deres egne fotografers billeder, hvorpå der vistes sorte faner og Palæstinatørklæder. Nogle få dage senere begyndte de derimod at blive mere usikre og ane at koncepter som "autonome" nationalister og querfront blev oplevet som noget mere kontroversielt i deres egne rækker end, de havde forventet. Hvis strategien med frie kammeratgrupper og autonome nationalister i Tyskland var blevet fremtvunget for at undvige kriminalisering, så er indførelsen i Sverige i stedet for blevet taget ud af kontekst og kun som en del af en trend. SMR deklarerede tydeligt, at de ville modvirke denne tendens blandt de uafhængige nationalister. Robert Vesterlund blev derefter tvunget til at tage afstand fra GFNs og de andre uafhængige nationalisters interesse for den nye tyske strømning. På deres hjemmeside klargjorde Info-14 at "Det er med stor uro at info-14 har noteret at en marginal gruppe svenske aktivister tiltrækkes af disse kontraproduktive fænomener. Vi har længe

Sverigesdemokraterna ved demonstration i starthalfemserne.

konstateret at vi må agere modpol mod disse ytringer. I forbindelse med den debatten klargør vi hermed vores modstand mod »autonome nationalister« efter tysk mønster.”

NSF så hurtigt deres chance til selv at markere sig mod de uafhængige nationalister og advarede i en artikel på deres hjemmeside mod, at GFNs aktion kun skabte mere sympati for venstrefløjen.

Uafhængige nationalister mod de autonome nationalister

På de uafhængige nationalisters forum Neuropa udbød der heftige diskussioner. De uafhængige nationalister indgik i Info-14, som var en slags paraplyorganisation for disse såkaldte autonome nationalister. Robert Vesterlund havde fordømt en manifestation, som deltagerne i hans eget netværk havde været med til at organisere. Aktivisterne fik skylden for manifestationen, mens Info-14 offentligt tog afstand fra den “autonome” nationalisme, som de mente, havde stablet manifestationen på benene. Flere af de “uafhængige” organisatorer indså, at SMR og Nationalsocialistisk Front bare havde ventet på en chance til at kunne angribe Info-14s netværk. Timmy Grohs, ansvarlig for Info-14s nyhedsrapportering, istemte de uafhængige nationalisters efterfølgende kritik af NSF og SMR. Grohs udtalte således, at “NSFs pyjamas og SMRs frase-radikalisme har fandme været et værre problem i betydeligt flere år end fem smudsige palæstinatorklæder”.

Diskussionen viste en skillelinie i synet på de uafhængige nationalisters rolle, som gik langt ind i deres eget netværk. Tidligere havde “autonome” og “uafhængige” nationalister været anvendt parallelt som betegnelse for det samme projekt: organiserede om aktivismen og enige i deltagelse og organisering af demonstrationer og kampagner frem for en formaliseret medlemsorganisation. Formålet var lettere at kunne indfange alle de nye involverede uorganiserede og interesserede demonstrationsdeltagere. Med Info-14s kritik blev skillelinien mellem “autonome” og “uafhængige” hvisket ud, da Vesterlund fordømte de førstnævnte og forklarede, at han anså deres querfront-koncept for at være inspireret af venstrefløjen. Samtidig fandtes der en frustration hos mange af de lokale organisatorer blandt de forskellige uafhængige nationale grupper. De ville have en tydeligere profil og gøres mere synlige i forhold til det ekstreme højre. De uafhængige grupper gjorde det største arbejde med at organisere de store manifestationer, men blev stadig ikke anerkendt. For Vesterlund og Info-14 truede den linie hele deres projekt med at samle alle både de uorganiserede, de uafhængige og de etablerede organisationer i deres manifestationer.

Diskussionen sluttede med, at de uafhængige nationale grupper blev enige om at holde op med at anvende betegnelsen autonome. Netværket Stockholms Autonome, der drev forummet Neuropa og som havde haft autonomi og querfrontkonceptet som sin organisationsidé og teoretiske grundlag, blev isoleret og stødt ud af de uafhængiges netværk. Forummet Neuropa lukkede derfor i slutningen af september 2006.

Afslutning: Den nye nazisme

Med Salemmanifestationerne trådte nazismen frem i en ny form på gaderne. Efter de grove voldshandlinger i slutningen af halvfemserne, forsøgte den nazistiske bevægelse at forandre deres måde at fremtræde på, bryde med rødderne i hvid magt-subkulturen og prøve at nå ud til bredere grupper af unge. De åbenlyse nazistiske formuleringer og de radikale slagord blev byttet ud med mere forsigtige krav som “kamp mod svensk-fjendtligheden” og “mod racismen og diskrimineringen af svenskere”. Dette indebar dog ikke at det ekstreme højre var blevet mindre voldsomme eller havde droppet sin tiltro til en samfundsforandring gennem militante metoder. Snarere forsøgte Info-14, Salemmarchens arrangører, at opsætte et godt billede af uafhængige nationale grupper som gennem aktioner og gadeslagsmål skulle gennemføre angreb mod modstandere og mod samfundssystemet i al almindelighed.

Styrken for de uafhængige har ifølge Info-14 været, at de har kunnet fungere grænseoverskridende indenfor det ekstreme højre. De har været en sammenholdende masse, der har kunnet holde bevægelsen samlet og modarbejde konkurrence mellem organisationerne. Ved at gå væk fra organisations-egoismen, og altid

forsøge at indkalde samlende og indkluderende i hele bevægelsen ved sine demonstrationer, har Info-14 fået en essentiel position i den nazistiske bevægelse i Sverige, på trods af at de i antal har været en minoritet i blandt de aktive.

For Info-14 har Salemanifestationerne været en vigtig mulighed for nyrekruttering til det ekstreme højre, en dag hvor de har kunnet nå udenfor egne rækker og komme i kontakt med unge, der for første gang deltager i en nazistisk manifestation. De har derfor anstrengt sig for at holde manifestationen åben, blandt andet ved at undvige alt for ekstreme taler. De har forsøgt at censurere og tilbageholde de mere nationalsocialistiske organisationer og hindret dem i at deltage i planlægningen af marchen. Inden marchen i 2006 sprang Nationalsocialistisk Front derfor fra i protest over den såkaldte "liberalisering" af marchen. Svenska Motståndsrörelsen var enig i i kritikken, og undlod at have egen taler ved marchen i protest mod censuren. Marchen er på tre år nu blevet halveret i størrelse, og det er nu kun de allerede overbeviste der deltager. Marchen har derfor meget samme deltagerprofil som Folkets Marsch på Nationaldagen. Ved begge marcher forsøger organisationerne i højere grad at profilere sig selv og hverve nye medlemmer.

Salemmarchen har stadig tilstrækkeligt med deltagere til at ingen grupper kan negligere den, men Info-14 er gået fra at inkludere de andre grupper til at ekskludere og censurere dem. Samtidig er organisationerne blevet mere åbenmundede i deres kritik af Info-14s organisationskoncept. Selvom Info-14 stadig har grebet om de store marcher, blev 2006 et år hvor de tabte anseelse og magt, og for første gang blev kritiseret offentligt. Fra at have været en samlende manifestation er Salemmarchen nu blevet et splittende indslag i den nazistiske bevægelse i Sverige.

DEN HØJRERADIKALE SCENE I DANMARK: HOOLIGANS OG NATIONAL- PATRIOTISME

Fra nazistiske skinheads til nationalpatriotiske hooligans

Den højreradikale bevægelse i Danmark idag har sit udspring i starthalvfemsernes militante skinhead-scene. Dengang var Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse (DNSB) en samlende bevægelse for både klassiske Hitlertro nazister og de voldsberedte skinheads fra de københavnske arbejderkvarterer Folehaven og Sydhavnen. Siden da blev DNSB splittet midt over, da Blood & Honour brød ud i midten af halvfemserne. Siden da døde Blood & Honour, og i DNSB er både antallet af medlemmer og aktiviteter faldet drastisk siden sluthalvfemserne.

I starten af det nye årtusind dukkede en ny gruppe på den højreekstreme scene, nemlig Dansk Front. Dansk Front fik på rekordtid samlet folk fra mange af højrefløjens smågrupper, og fik skabt en mellemposition på højrefløjen som hidtil ikke har været udfyldt herhjemme, nemlig en stærkt nationalistisk gruppe, der er placeret imellem det midtersøgende Dansk Folkeparti og nazisterne fra DNSB.

Danmarks National Socialistiske Bevægelse

Historien om den danske nazi-bevægelse som vi kender den i dag, startede da Danmarks National Socialistiske Bevægelse (DNSB) lagde kursen om i 1991. Det blev stiftet i 1972 og var arvtager efter Danmarks Nationalsocialistiske Arbejder Parti (DNSAP), det danske nazistparti under Anden Verdenskrig.

DNSB-føreren Jonni Hansen

DNSB er et traditionelt Hitlertro parti, der sammen med sine søsterorganisationer og partier i resten af verden arbejder for en gendannelse af Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP) i Tyskland.

DNSB er i offentligheden kendt som en gruppe, hvis aktiviteter består af små hemmelige møder og mere eller mindre mislykkede forsøg på at afholde demonstrationer, altid iført hvide skjorter og røde armbind med hagekors på. Det er en organisering med mere teoretisk fokus end andre grupper, og hvor der blev gjort meget for at holde på formerne.

DNSB blev frem til 1991, hvor der skete en splittelse, ledet af Povl Heinrich Riis-Knudsen. Bruddet skete, da Riis-Knudsen blev anklaget for raceforræderi på grund af hans forhold til en arabisk kvinde. Vinderen af konflikten bliver partiets nye - og nuværende - leder, Jonni Hansen. Han lægger fra start af op til en ny og mere aktivistisk linje. I de følgende år dukker DNSB-aktivister oftere og oftere op i sammenhænge, der tidligere var forbeholdt de voldsberedte grupper af racister, der blandt andet huserede i Sydhavnen og Folehaven i København.

Flere af de racistiske gadebander og såkaldte grønjakker, der dukkede op i Danmark i firserne, havde meldt sig under fanen hos DNSB, men partiet havde svært ved at holde på dem. Det var unge mennesker, der ville have gang i den og ud for at udkæmpe racekrigen "på gaden", i stedet for at stå i en kælder og synge nazistiske sange.

Nazi-skinheads ved Posen i Hillerød i 1994

DNSB som vagtværn

Et af de steder man så DNSB-folk dukke op, var som vagtværn ved Den Danske Forenings (DDF) møder. DDF blev startet i 1987, og flere personer med baggrund i foreningen sidder i dag i Folketinget for Dansk Folkeparti. Ved et møde på Skanseskolen i Hillerød i Nordsjælland i februar 1993 dukker en gruppe fuldt uniformerede DNSB-aktivister op. De bliver dog ikke lukket ind, da DDF ikke vil ses offentligt med nazisterne. Senere samme år dukker en større gruppe skinheads, fra blandt andet Dansk National Front (DNF) og DNSB op til DDFs grundlovmøde i samme by. Her har DDF dog intet problem med at gruppen sidder på græsplænen foran taleren, Mogens Glistrup, under hele mødet.

Vagtværnsrollen kulminerede præcis et år efter, på Grundlovsdag 1994, hvor bevæbnede racister angreb en gruppe fremmødte antifascister.

Året 1994 blev i øvrigt et travlt år for den danske nazi-bevægelse. Allerede en uge efter sammenstødet i Hillerød, afholder Dansk National Front (DNF) den første nazistiske koncert i Danmark. Den bliver afholdt i et beboerhus i Høje Gladsaxe, 10 kilometer udenfor København, og der deltager omkring 250 nazister, primært fra Sverige og Tyskland.

Nazisterne i Sønderjylland

I Sønderjylland er der også aktivitet i den periode. Det forbudte tyske naziparti

Nationalistische Front (NF) køber en gammel industribygning i landsbyen Kværns i Sønderjylland. Huset skal fungere som lager og kontor for NF. Flere af gruppens aktiviteter var forbudte i Tyskland, men nord for grænsen kunne de gøre som de ville.

Reaktionen på at NF flytter ind i huset i Kværns lader ikke vente på sig, og der arrangeres flere antiracistiske moddemonstrationer. NF hegnede fra start af huset ind med pigtråd.

I forbindelse med en af moddemonstrationerne, hvor der deltog tilrejsende anti-racister fra hele landet, bliver det for meget for de lokale. Aftenen efter den fredelige demonstration tager de sagen i egen hånd, og smider bogstaveligt talt nazisterne ud af byen. Igennem hele natten kaster de sten og flasker på huset og næste dag pakker nazisterne sammen under stor mediebevågenhed og kører hjem over grænsen til Tyskland.

Dele af deres lager bliver dog flyttet til Thies Christoffersen i Kollund i Sønderjylland. Thies Christoffersen var en gammel tysk nazist, der havde arbejdet i koncentrationslejren i Auschwitz. Efter afslutningen på Anden Verdenskrig fortsatte han med at arbejde for den nazistiske bevægelse. Han boede i eksil i Kollund, da han var efterlyst i Tyskland for holocaustbenægtelse. I Kollund havde han et trykkeri, der blev brugt til at trykke nazistisk materiale, hvorefter dette blev smuglet ind i Tyskland. Efter en del demonstrationer og aktioner mod trykkeriet og hans virksomhed, blev han i 1995 drevet ud af byen. Han døde to år senere.

Førerbunkeren

DNSB åbnede i 1994 nyt hovedkvarter. Indtil da var det nye DNSB blevet ledet fra diverse postbokse og privatadresser. I efteråret 1994 købte DNSB den såkaldte "førerbunker" i Greve. DNSB slog det stort op og annoncerede at huset skulle rumme både radiostation og overnatningsmuligheder for tilrejsende nazister. DNSB's leder Jonni Hansen flyttede også ind i det nye hus.

Førerbunkeren var i perioder et meget centralt sted i den nazistiske bevægelse i Danmark, og skabte blandt andet kontakt mellem DNSB og Dansk National Front og andre nazistiske grupper i Danmark og udlandet.

I 1996 begynder Radio Oasen, DNSB's radiostation, at sende. Radioen har siden starten været genstand for megen debat, specielt fordi DNSB har modtaget op i mod 400.000 kr. i statsstøtte til radioen. Radioen sender en blanding af marchmusik, nyheder med interesse for den ekstreme højrefløj og dokumentarprogrammer.

Huset, der stadig ligger på Hundige Strandvej, blev hurtigt centrum for en række antiracistiske demonstrationer og kampagner.

Starten af 90'erne var i det hele taget en periode, hvor den voksende nazisme og racisme blev tydelig for den almindelige dansker. Nazistisk graffiti dukker mange steder i landet, blandt andet blev flygtningeskibet "Norrøna", der lå til kaj i København, overmalet med store hagekors og racistiske budskaber.

DNSBs hus i Greve (Foto: Redox)

Det var dog ikke kun graffitien der skød frem. Racismen bredte sig også til landets fodboldstadioner, hvor stærkt racistiske hooligans begyndte at dukke op forskellige steder. I første omgang især i københavnnerklubben BK Frem og i århusianske AGF.

Antiantifa-netværket

På linje med den nye aktivistiske stil blev der i foråret 1995 indkaldt til antiantifa-demonstration i Hillerød på Grundlovsdag. "Antifa" er en forkortelse for antifascisme, og antiantifa betyder derfor modstand mod antifascister. Demonstrationen var resultatet af et antiantifa-møde der blev afholdt i Danmark i marts måned samme år. Med engelske Combat 18 i spidsen var der blevet indkaldt til møde i Greve. Både engelske "Redwacht" og tyske "Der Einblick", der begge var centrale aktører i antiantifa-arbejdet, deltog i mødet.

"Der Einblick" havde tidligere gjort sig bemærket i Danmark. Da "Der Einblick" udkom som blad første gang i 1993, var det med en kontaktadresse på DNSBs postboks i Randers. Mødet i Greve i marts 1995 udgjorde sammen med en række andre møder i Europa på den tid, kernen i en ny international organisation ved navn International Anti-Antifa. Organisationen fik adresse i Gøteborg, og var der centreret omkring nazi-lederen Donald Hanson. Organisationen udgav i 1995 et tidsskrift der indeholdt alt fra bombeopskrifter til flere sider med navne og adresser på personer, som nazisterne ønskede dræbt. Under overskrif-

ten "Wanted dead" blev en række personer fra Norge og England hængt ud i bladet.

Antiantifa-marchen i Hillerød var et resultat af dette samarbejde. På mødet hos DNSB blev det aftalt at afholde to demonstrationer i Danmark. Det forholdsvis store antal nazister der var tilstede ved marchen i Hillerød, skal altså ses i lyset af, at det var en stor begivenhed på den europæiske naziscene.

I Hillerød, og i Roskilde senere samme år, blev der knyttet tætte bånd til ligesindede i England og resten af Europa, og kimen til det senere Blood & Honour var lagt.

Demonstrationen endte som et flop for DNSB. I Hillerød blev det grundlovs-møde, de som udgangspunkt ville beskytte, aflyst som følge af deres tilstedeværelse, og de 150 nazister valgte i stedet at marchere igennem Hillerød i den første nazimarch i Danmark siden Anden Verdenskrig. De marcherede igennem byen, og endte på det lille grønne område ved Slotssøen, der til daglig kaldes "Posen". Antiracistiske moddemonstranter opholdt sig ved togstationen, og nazisterne blev så at sige fanget i byen uden mulighed for at komme væk. De fik dog lov at tage et særtog via på et sidespor lidt uden for byen, og komme væk i sikkerhed.

Demonstrationen endte med at blive en pinlig affære for DNSB, og fik med det samme konsekvenser for DNSB's nyetablerede samarbejde med de mere militante skinheadgrupper.

De udtrykte kritik af, at DNSB havde travlt med at efterkomme politiets ordre og af, at DNSB ikke aktivt ville opsøge en konfrontation med moddemonstranterne.

Den første Hess-march i Danmark

Hitlers stedfortræder Rudolf Hess er, siden sin død den 17. august 1987 i Spandau-fængslet i Berlin, blevet hædret med en årlig march. De tyske myndigheder har fra marchernes start i 1987 forsøgt at få dem forbudt. Det er et længere juridisk tovtrækkeri der stadig foregår den dag i dag, med forskellige udslag år for år. I 1995 havde nazisterne fra internationalt hold besluttet at henlægge den årlige march til Danmark. Marchen skulle gå fra Vikingskibsmuseet til Dombygningen i centrum af Roskilde. Det var den nordtyske nazileder Christian Worch, som stod for sikkerheden ved marchen sammen med en række andre tyskere. Tidligere på dagen havde tusindvis af anti-racistiske demonstranter gennemført en moddemonstration i den anden ende af byen. Da nazisterne ankom til Vikingskibsmuseet var området fyldt af en blanding af lokale borgere fra Roskilde og tilrejsende antiracister. Da marchen endelig kom i gang, måtte DNSB-aktivisterne blandt andet slå en gammel dame ned for at komme frem. Efter små 500 meter blev marchen angrebet af anti-racister med sten, flasker og fyrværkeri.

Hess-march i Roskilde, 1995

Efter den episode valgte politiet at sige, at de ikke kunne garantere for sikkerheden, og nazisterne blev beordret tilbage til deres køretøjer. De efterfølgende scener blev et af de største nederlag danske nazister har lidt på gaden i Danmark. Lokale beboere og anti-racister kastede flasker, frugt og andre ting efter de flygtende nazister, mens der blev råbt at “nu skal de i havnen”. Flere folk fra DNSB blev i den forbindelse set kaste med sten og flasker mod moddemonstranterne. Voldsommost var dog de engelske Combat 18-folk. Sammen med enkelte danskere overfaldte de en række mere eller mindre tilfældige demonstranter og tilskuer, ligesom de kastede sten og flasker efter moddemonstranter og var bevæbnede med jernrør. De tumultagtige scener endte med, at nazisterne blev jaget ud af Roskilde.

Hess-marchen i Roskilde var en stor satsning for den danske nazi-bevægelse. De havde i flere år forsøgt af få Hess-marchen til Danmark, da det blev betragtet som et vigtigt skridt i kampen for at “indtage” gaden. Man ville gerne vise udlandet, at man i Danmark også var i stand til at afholde demonstrationer og koncerter. Det store nederlag var skidt for organisationens ry og netværk. Allerede i forbindelse med Hess-marchen i Roskilde var der mange af de unge nazister, der havde deltaget i antiantifa-marchen i Hillerød, der ikke deltog. De syntes at DNSBs “pæne” stil var for meget, og de legede i stedet med ideen om en militant og kompromisløs organisation.

Der opstod splittelse internt i bevægelsen. På den ene side stod det DNSB der

gerne ville fremstå som pæne, og på den anden side en gruppe folk fra det tidligere Dansk National Front og kredsen omkring Marcel Schilf og NS88. Desuden var der grupper af racistiske bander fra Københavns syd-vest kvarter og Nordsjælland, der også var tiltrukket af en mere åbenlys militant linje.

For DNSB var de to nederlag katastrofale. De havde satset på en strategi der krævede at de kunne vinde gaderne, og det var mislykkedes totalt. Året efter flyttede Hess-marchen flyttet til Trollhättan i Sverige, hvor der deltog ganske få danskere.

Tiden op til Blood & Honour Denmark

Fra slutningen af firserne havde der i Danmark været grupper af nazistiske skinheads og voldelige gadeaktivister. Der var tydelige paralleller til det engelske Blood & Honour og svenske Rock Mot Kommunismen.

I København udsprang gruppen af det punkmiljø der var omkring Gammeltorv i Indre København. Her dukkede der i midten af firserne en gruppe nazistiske skinheads op. De var ofte tilstede ved den københavnske fodboldklub Frems kampe på Valby Stadion, og mange af dem boede i det nærliggende Folehave-kvarter.

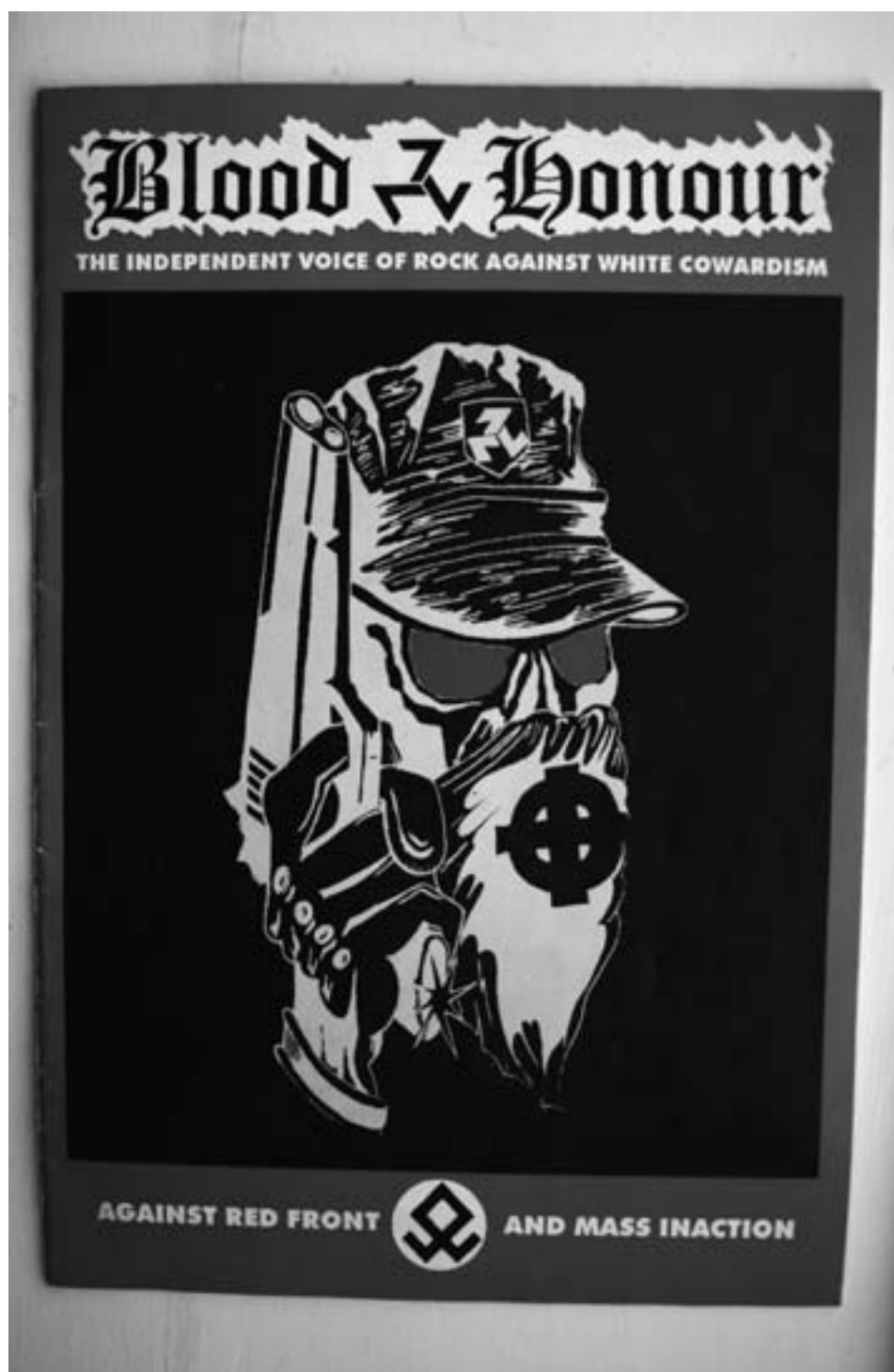
I Århus var miljøet centreret omkring hooliganmiljøet i AGF, der senere blev til gruppen White Pride. I slutningen af firserne var de få nazister nødt til at rejse til koncerter og demonstrationer i udlandet, men fra starten af 90'erne voksede miljøet herhjemme, og Dansk National Front-koncerten i Gladsaxe i 1994 var konkret resultat heraf. Gennem DNSB's deltagelse i det internationale antiantifa-netværk blev kontakterne til udlandet styrket.

Mest kendt af de nye skinheadgrupper var Dansk National Front. DNF var ifølge dem selv en forening der var "åben for alle der havde musik, tøjsmag og modstand mod indvandringen til fælles" som en talsmand udtrykte det. Personerne omkring DNF og NS88 gik med planer om en ny organisering igennem flere år, men det var først ved DNSBs Hess-march i 1997, at navnet Blood & Honour Denmark for første gang blev brugt.

Combat 18 og terrorbomberne

I januar 1997 stormede og ransagede Københavns Politi en række adresser i København og i Nivå i Nordsjælland. Politiet anholdt 7 personer, 5 af dem blev varetægtsfængslet. Årsagen var, at danske nazister havde forsøgt at sende tre brev-bomber til politiske modstandere i England. Gruppen havde i hemmelighed opbygget en dansk afdeling af Combat 18, som handlede på direkte ordre fra Combat 18 i England, og derfor var alle modtagerne var engelske.

I forbindelse med Hess-marchen i Roskilde i 1995 var personer fra kredsen

Blood & Honours magasin

Thomas Nakaba ved DNSBs Hess-march i Roskilde 1995

omkring DNSB og DNF kommet i kontakt med de engelske ledere af Combat 18. Helt centralt i gruppen stod Thomas Derry Nakaba. Han var en veteran i den danske nazi-bevægelse, han havde været hos DNSB længe og deltaget i et hav af koncerter og demonstrationer i ind- og udland. Han var den absolutte hovedmand, og de resterende blev af politiet betragtet som godtroende hjælpere.

Planerne for "Combat 18 Copenhagen Division" var ellers ganske brutale. Tre brev bomber nåede de at fremstille. Da bomberne var fremstillet, tog Thomas Nakaba flyvebådene til Malmø for at sende dem med posten og derved lægge et falsk spor ud. Politiet havde allerede haft den lille gruppe i kikkerten et stykke tid, og havde blandt andet telefonaflttet gruppen igennem længere tid. Politiet opsnappe bomberne inden postkassen blev tømt.

Bomberne var adresseret til en engelsk antiracistisk gruppe og en hvid sportsstjerne der var gift med en sort mand, og derved havde gjort sig skyldig i raceforræderi. Den sidste bombe skulle sendes til en af Combat 18 og Blood & Honours konkurrenter i England.

Thomas Nakaba fik da også den hårdeste straf, otte års fængsel. To af hans medskyldige slap med hver tre år. Da politiet stormede Nakabas lejlighed, affyrede han en pistol og sårede en betjent i lysken. Han forklarede senere i retten, at han troede, at det var "de røde der kom". Udover de tre brev bomber var det begrænset hvad "Combat 18 Copenhagen Division" nåede at udrette. De fik malet en del graffiti rundt omkring i København, og i 1995 blev der udsendt en række

“visitkort” til folk gruppen mente var antiracister. På kortene stod der “Du bliver overvåget og registreret, Combat 18”.

Hessmarch 1997

I 1997 blev der igen indkaldt til Hess-march i Roskilde i Danmark. DNSB ville gerne vende nederlaget fra to år tidligere til en succes. Nazisterne ville tage toget fra Greve til Roskilde, men kom i følge dem selv for sent til toget. I stedet valgte de at gennemføre marchen i Køge. De marcherede fra Ølby Station ind til Køge by. De nåede at hoppe på toget hjem til Greve inden de mange antiracistiske demonstranter ankom med toget fra Roskilde, hvor de havde været samlet hele dagen. Der nåede dog at være et større sammenstød på stationen, med en mindre gruppe antifascister. Forsøget på at gennemføre endnu en Hessmarch, i Danmark, endte som et nederlag for DNSB.

DNSB splittes og Blood & Honour opstår

NS88 med Marcel Schilf i spidsen, havde siden 1994 flyttet deres aktiviteter til Helsingborg-området i Sverige. Han havde sammen med norske Erik Blücher dannet Blood & Honour Scandinavia, og det var med udspring herfra, at de lokale Blood & Honour-grupper i Danmark, Sverige, Norge og Finland dannedes. Blood & Honour Scandinavia havde allerede fra 1996 postadresse på en postboks i Hillerød. I samme postboks havde Blood & Honour Tyskland en overgang adresse. I maj 1997 afholdte Blood & Honour Scandinavia sit første arrangement i Danmark, det var en lille udendørs koncert i haven ved DNSBs hus i Greve. Det var engelske “Stigger” der spillede, og koncerten blev optaget af NS88 og senere udgivet på deres pladeselskab.

Blood & Honour Denmark blev aldrig den store succes. De centrale folk var i perioder bosat udenfor Danmark, og aktiviteterne blev for sporadiske til, at der blev tale om en stærk bevægelse. Med Marcel Schilfs død i januar 2001 kollapsede organisationen fuldstændigt.

Det var netop koncerterne der kom til at tegne Blood & Honours aktiviteter i Danmark og resten af Skandinavien. Lidt over et år senere, i sommeren 1998, afholdt Blood & Honour deres anden koncert i Danmark. Ved Hornbæk Plantage i Nordsjælland samledes omkring 50 nazister fra Skandinavien og Tyskland. Der deltog også DNSB-folk ved arrangementet, men kort tid efter opstod der tydelige problemer mellem DNSB og Blood & Honour. DNSB's tredje forsøg på at afholde en Hess-march i Danmark blev så pinligt, at konflikten for alvor brød ud.

Hessmarch 1998 - det endelige brud

Demonstrationen var indkaldt af danske DNSB, svenske NSF, norske NNSB og Blood & Honour Scandinavia. Det var ikke offentliggjort, hvor nazisterne havde tænkt sig at demonstrere.

DNSB valgte den sikreste løsning, og de ca. 150 nazister marcherede ud af huset i Greve og til Greve Rådhus klokken syv om morgenen, før de mange hundrede moddemonstranter var mødt op. Det blev for pinligt for de mange tilreisende nazister, og senere på dagen forsøgte DNSB at få lov til at marchere yderligere, men politiet nægtede at give dem tilladelse. Resultatet blev, at mange af de udenlandske nazister kørte hjem uden at blive for at feste med deres kammerater. De skiltes i stedet dybt splittede.

De følgende år afholdte Blood & Honour en række koncerter rundt omkring i landet. Ens for dem alle var, at de blev hemmeligholdt for offentligheden. Det betød at Blood & Honour kunne holde dem i fred for antiracister, men det betød også at de havde vanskeligt ved at bruge dem som rekrutteringsgrundlag, hvilket ellers ofte var set i udlandet.

Festung Langeland

Det vigtigste omdrejningspunkt for Blood & Honour Denmark de følgende år, var deres hovedkvarter i Kædeby på Langeland. Det var egentligt bare en privatbolig for en Blood & Honour-aktivist, men da pressen begyndte at skrive om det, blev det pludselig til "Festung Langeland". Det nye hovedkvarter blev i 1999 også udgangspunkt for Blood & Honours første Hess march i Danmark. DNSB havde også indkaldt til Hess-march, men Blood & Honour ville selv, og marcherede i Svendborg en uge før DNSB. Efterfølgende holdt de fest i huset i Kædeby.

Ugen efter gik det helt galt for DNSB. De følte sig ikke trygge nok til at gennemføre årets Hess-march, og holdt sig inden for hegnet i Greve - i tryk afstand til de antiracister, der havde besat Greve Station og Hundige Station, for at forhindre at nazisterne kunne tage med toget.

Blood & Honour var i årene omkring årtusindeskiftet den toneangivende organisation på den ekstreme højrefløj i Danmark. Gennem koncerterne fik de mobiliseret nye folk, og projektet, der i starten var centreret omkring København, fik "hovedkvarter" på Langeland. Samtidig blev båndene til White Pride i Århus styrket. Organisationsstrukturen var dog svag og det organisatoriske ansvar lå på alt for få hænder. Helt centralt stod Marcel Schilf, der også var leder i Blood & Honour Scandinavia. I starten var nogle af de gamle folk fra DNF også med, men mange af dem forsvandt langsomt ud.

En af hovedårsagerne til den svage organisation var, at mange af de folk der kunne have været centrale i Blood & Honour var flyttet til Helsingborg-området, hvor de arbejdede for Marcel Schilf's NS88.

NS88 løb i Sverige ind i juridiske problemer. Politiet ransagede flere adresser knyttet til selskabet, og det blev mere problematisk at fortsætte forretningen for

NS88 og de andre firmaer. Fra 1. april 1999 overtog Blood & Honour Denmark salget af NS88' og Ragnarock Records' produkter.

Lokalsamfundet på Langeland syntes ikke det var morsomt at have en naziborg i sin by. Den modstand nazisterne i huset mødte, drev dem ud i en volds- og hærværkskampagne mod lokale antiracister og flygtninge, der resulterede i fængselsstraffe til flere af dem. I foråret 2000 meddelte politiet, at der længe havde været lukket i Festung Langeland. Enkelte af de folk der var aktive i huset på Langeland, er senere dukket op i Dansk Front-sammenhænge.

Blood & Honours aktiviteter begrænsede sig i høj grad til København, men fordi gruppen var så lille, medlemmerne kunne tælles på to hænder, blev den mest set i diverse hooligansammenhænge og når den var indblandet i gadevold og berigelseskriminalitet. Blood & Honours sprogbrug var yderst voldsforherligende, og uanset hvor farveglinsende og semiprofessionelle deres magasiner så se ud, var de gennemsyrede af den åbenlyse volds- og våbenfascination.

Hessmarchen i 2000

I august måned år 2000 lykkes det igen Blood & Honour at gennemføre en uanmeldt Hess-march i Danmark. Den 29. juli dukkede der omkring 60 nazister op i Helsingør, hvor de marcherede hurtigt igennem byen. Langt de fleste af deltagerne var kommet over med færgen fra Helsingborgområdet, og da demonstrationen var slut, tog langt de fleste da også færgen tilbage, for at feste i Sverige om aftenen. DNSB forsøgte lidt senere på sommeren at gøre dem kunsten efter. De overtog Blood & Honours strategi, og forsøgte for første gang at gennemføre en uannonceret Hess-march. Dansk politi afviste dog de svenske deltagere ved grænsen og det hele endte endnu en gang i et kæmpe flop for DNSB. I stedet valgte tolv medlemmer af DNSB at gennemføre årets Hess-march i Borup på Midsjælland. Det var ifølge den vagthavnede politibetjent "et patetisk syn". Efter denne episode har DNSB ikke forsøgt at afholde nogen Hess-marcher i Danmark, men har i stedet deltaget i dem i udlandet.

Lidt senere på året, efteråret 2000, dukkede en gruppe Blood & Honour-folk op i Svendborg og angreb et borgermøde, hvor den stigende nazistiske aktivitet i byen blev diskuteret. De slog blandt andet en kvindelig fotograf ned.

Huset i Nørresundby

DNSB arvede i 1999 et hus i Nørresundby i Nordjylland. Det var den afdøde nazist Gunnar Gram der efterlod dem huset. DNSB, var ligesom da de fik huset i Greve, hurtigt ude med diverse højtflyvende planer om hvad huset skulle bruges til, blandt andet kursuscenter, kollegium og radiostation.

De lokale beboere startede en lang kamp mod nazisternes nye hus. De begyndte, som en folkelig protest, at mødes hver aften foran huset og synge mod nazismen. Samtidig var DNSB splittet internt. Forholdet til Blood & Honour var anstrengt og mange tidligere DNSB-folk var nu aktive i Blood & Honour i stedet.

Oven i det hele blev DNSB's formand Jonni Hansen, i december 1999, fængslet for grov vold og forsøg på manddrab. Han havde kørt en gruppe antiracister ned foran huset i Greve. I byretten i Roskilde blev han idømt et års ubetinget fængsel. Han ankede dommen og i september 2000 skærpede landsretten dommen til et år og seks måneders fængsel.

Samtidig fortsatte problemerne i Nørresundby. Beboerne i området fortsatte deres protester hver aften. En amerikansk halvsøster til den afdøde nazist Gunnar Gram meldte sig på banen og gjorde krav på huset. Det viste sig, at det ene af vidnerne var alt andet end uafhængigt, på trods af at man som vidne ved et testamente ikke selv må have interesse i arven. Da vidnet hed Espen Rohde Christensen og var mangeårigt DNSB-medlem valgte retten i begge instanser, at fratage DNSB huset. Sejren over nazisterne skete i retten, men det skal med, at de lokale beboere gennemførte mere end 800 sangaftener foran huset i Nørresundby.

Blood & Honours nedgang og opløsning

I januar 2001 døde Marcel Schilf i København. Dette blev begyndelsen på enden for Blood & Honour Scandinavia, og i særdeleshed for den danske afdeling. Efter årtusindeskiftet er det kun blevet til få aktiviteter fra gruppen.

I februar 2000 fik Kasper Kröner og en, nu tidligere, Blood & Honour-aktivist 30 dages fængsel for et overfald i København. Da de skulle møde i byretten i København dukkede en større gruppe Blood & Honour-aktivister fra Danmark og Skåne op. Det resulterede i sammenstød med antiracister dagen igennem dagen, og nazisterne fik til sidst eskorte ud af byen. Den 4. august 2001 afholdt Blood & Honour igen Hess-march i Danmark. Denne gang var det i Hillerød. Cirka 75 nazister marcherede igennem Hillerøds gader.

En lille måned senere var de på gaden igen. Mogens Glistrup holdt et valg-møde i Indre København, og cirka femten Blood & Honour-folk dukkede op for at beskytte ham mod antiracistiske moddemonstranter. Ekstra Bladet bragte dagen efter en artikel om episoden. På billedet så man flere kendte ansigter fra Blood & Honour, flere af dem også med en fortid i DNSB. Avisen skrev, at "det var tydeligt at det ikke var første gang Mogens Glistrup og Blood & Honour-folkene hilste på hinanden".

Herefter blev der usædvanligt stille om Blood & Honour Danmark. De helt centrale folk som Kasper Kröner og Flemming Muff har sat alt ind på at prøve at køre Marcel Schilfs virksomheder videre. Udover enkeltpersoner fra det gamle Blood & Honours indblanding i Hess-marchen i 2005 i Kolding, er det ikke meget væsen Blood & Honour har gjort af sig, før de i 2006 officielt annoncerede sin opløsning. Dette skete på Dansk Fronts hjemmeside.

DNSB i det nye årtusinde

DNSB afholder fortsat solhvervsfester i huset i Greve hvert halve år, men antallet af deltagere er lavt, cirka tyve til tredive personer. De stiller stadig op til kommunevalget. I 1997 fik de 137 stemmer i Greve kommune, og i 2001 var tallet reduceret til 74. Ved amtsrådsvalget samme år fik DNSB 323 stemmer hvilket svarer til 0,21 procent af stemmerne. I 2005 fik DNSB 611 stemmer i det nye Region Sjælland og 73 stemmer i Greve Kommune.

Radio Oasen sender fortsat, men blev i foråret 2004 fratrækt sin statslige støtte under voldsom mediebevågenhed. Derudover begrænser DNSBs aktivitet sig til enkelte pressestunts som f.eks. politianmeldelser af diverse personer i den offentlige debat, uddeling af løbesedler i boligområder og de koncerter de arrangerer i Sønderjylland, der reelt er tyske nazikoncerter på dansk jord. Gruppen har desuden fået et eget debatforum på sin nye hjemmeside. Endvidere har gruppen fået sit eget band, Danmarks eneste naziband, Daneskjold. Bandet udgav i 2006 sin debut-cd "Den Danske Legion".

Politisk klima giver Dansk Front vind i sejlene

Danmark rykkede ved årtusindskiftet mod højre. Angrebet på World Trade Center og Pentagon den 11. september 2001 samt den borgerlige valgsejr samme år ændrede det politiske klima herhjemme. Højredrejningen falder tidsmæssigt sammen med stiftelsen og udbredelsen af Dansk Front og legitimerer på mange måder projektet.

Teorien om civilisationernes sammenstød får en renæssance i Danmark i denne periode og regeringens nære alliance med Dansk Folkeparti gør den fremmedfjendske retorik stueren. Den ideologiske sværvægter Søren Krarup, med en fortid i Den Danske Forening, får adgang til folketingets talerstol hvorfra han blæser til kamp mod menneskerettighederne, humanismen, indvandringen og islam over en bred kam. Indvandrere og flygtninge, ikke mindst de muslimske af slagsen, bliver i stigende grad koblet sammen med en potentiel terrortrussel.

Allerede året efter valgsejren går Danmark i krig og deltager i besættelsen af Afghanistan. Baggrunden er en udenrigspolitisk alliance med USAs præsident George Bush herunder en accept af behovet for præventive krige. Dette kommer også til udtryk ved, at Danmark sender tropper til Irak i marts 2003.

Bombeangrebene i Madrid og London samt selvfølgelig Muhammed-tegningerne sætter ligeledes gang i en debat om eventuelle negative sider ved det multietniske samfund. Begivenhederne forstærkede en opblussen af national-konservative værdier i Danmark generelt.

Det er i denne kontekst at Dansk Front over en årrække får en platform i række danske provinsbyer samt i store dele af det danske hooliganmiljø. På en god dag har Dansk Front ligeledes kunne engagere ledende medlemmer af Konservativ Ungdom, Dansk Folkeparti og Dansk Folkepartis Ungdom.

Baggrunden for Dansk Front

Højreekstremer fra den racistiske hooligangruppe White Pride i Århus fandt omkring årtusindeskiftet sammen med aktivister fra det stærkt nazistiske netværk Blood & Honour på Sjælland. Med i bunkebrylluppet var også mere intellektuelle kræfter fra Dansk Forum. Resultatet er det vi dag kender som Dansk Front.

Baggrunden for alliancen var at mange fra gruppen omkring White Pride fik knust deres parlamentariske drømme da de blev ekskluderet fra Dansk Folkeparti og dennes ungdomsorganisation i 1999 og 2001. Eksklusionerne satte en brat stopper for, at de unge racister kunne opnå politisk indflydelse i det fremstormende Dansk Folkeparti.

I samme periode indså den nuværende Dansk Front-leder Martin Kasler at hans daværende projekt på Københavns Universitet, Dansk Forum, ikke havde en fremtid. Organisationen, som forsøgte at tilbyde en semi-intellektuel højreekstremisme, blandt andet ved valg på universitetet, mødte voldsom modstand fra anti-racister. Situationen blev ikke bedre af at Martin Kasler i 1999 blev smidt ud af Dansk Folkeparti, hvor han også var aktiv dengang.

Eksklusionerne fra Pia Kjærgaards parti og Dansk Forums efterfølgende opløsning efterlod mange højreekstremer i både Århus og København uorganiserede. De havde det til fælles, at de var sat uden for indflydelse og det gode selskab. De delte den ydmygende skæbne at være blevet ofret af Dansk Folkeparti, på partiets vej til magten og de bonede gulve på Christiansborg.

Grunden til at de militante nazister fra Blood & Honour-netværket var tiltrukket af ideen om Dansk Front, skyldes blandt andet at netværkets ubestridte leder i Danmark døde i 2001. Med sig i graven tog han den sidste rest af tro på den militante nazisme i Danmark. En anden grund er at Blood & Honour i forvejen havde et godt personligt forhold til både White Pride og Dansk Forum.

Skiftet fra skinheads til hooligans

Dansk Front har på mange måder skabt et stilskifte på den højreekstreme scene i Danmark. Et af de punkter hvor der er sket noget, er hvilke miljøer der mobiliseres i. I halvfemserne var den danske nazi-bevægelse tæt sammensmeltet med skinheadmiljøet, og skinheadkulturen blev hurtigt optaget af mange nazister, der ellers ingen forbindelse til skinheadmiljøet havde.

Det blev derimod det voksende hooliganmiljø Dansk Front kastede sig over. En af grundene var, at inderkernen i Århus alle havde deres daglige gang i det lokale hooliganmiljø, og derfor havde nemt ved at mobilisere. En anden var behovet for at mobilisere folk der kunne slås. I modsætning til mange andre subkulturer er hooliganscenen centreret omkring gadevold, noget der passede som fod i hose med Dansk Fronts strategi om at "erobre gaderne" fra sine politiske modstandere.

Der har altid været politiske undertoner i hooliganmiljøet i Danmark, men de er blevet langt mere tydelige og italesatte efter Dansk Fronts opblomstring. Det er i langt højere grad legitimt at titulere sig selv som Dansk Front-sympatisør nu, end det tidligere var at kalde sig nazist i hooligankredse. En af årsagerne til dette er Dansk Fronts evne til at markedsføre sig som “almindelige racister”, samtidig med at flere ledende hooligans rundt om i landet har været aktive Dansk Front-medlemmer. På den måde er det blevet nemmere for yngre hooligans at bekende kulør.

Udover volden, så har Dansk Front også taget flere ting fra hooligankulturen med ind i deres politiske arbejde. Ved flere demonstrationer er fodboldfansange blevet omskrevet til racistiske slagsange, der bruges tandbeskyttere når medlemmerne opsøger konfrontationer med venstreorienterede aktivister, og mange fra Dansk Front går i hooligantøj på trods af, at de ikke selv er en del af hooliganmiljøet.

Det ideologiske grundlag for Dansk Front

Dansk Front er ikke, og har aldrig været, en gruppe der ideologisk har tonet rent flag. Det har netop været netværkets styrke at der var plads til alt fra Hitlertro nazister over racistiske hooligans til nationalkonservative og antisemitiske historievisionister.

Det er meget begrænset hvad der nogensinde har været af udmeldinger fra Dansk Front når det kom til mere ideologiske spørgsmål. Dansk Fronts grundlag fra hjemmesiden er en af de få udmeldinger der har været, heri står der blandt andet at læse, at “folkene bag Danskfront.dk er en flok af fædrelandskærlige mennesker der alle har en biologisk verdensopfattelse til fælles. [...] Med andre ord: vi er racister!”. En anden af de få udmeldinger fra Dansk Front er grundlaget for Dansk Fronts kvindegruppe, hvor en af parolerne lyder: “Hvide kvinder får hvide børn med hvide mænd.”

I ledelsen af netværket er der en stor del erklærede nazister og antisemitter, ligesom cirka en fjerdedel af brugerne på netværkets debatforum bekender sig til nazismen. Derudover er en stor del af de faste aktivister nazister og viser sig tit offentligt i tøj med tilknytning til nazistiske grupper. Så på trods af, at Dansk Front ikke definerer sig som nazister, er der en helt klar nazistisk sympati blandt kræfterne i netværket.

Dansk Folkeparti forlader højrefløjen

“Dansk Folkeparti har igennem årene konsekvent ekskluderet et hvilket som helst medlem, som har sympati med eller haft tilknytning til Dansk Front og DNSB. Vi betragter Dansk Front og DNSB som ekstremistiske og udemokratiske organisationer, hvis værdier og forestillinger ligger lysår fra Dansk Folkeparti og dermed fra alt, hvad der er dansk”.

Citat: Poul Lindholm, partisekretær i Dansk Folkeparti, 19. august 2006

Eksklusionerne fra Dansk Folkeparti af Dansk Front-kernen sker officielt fordi partiets ledelse "pludselig" opdager gruppen af højreekstremister og deres yderliggående meninger. Folkene fra Dansk Forum blev desuden beskyldt for at ville tage magten i partiets ungdomsorganisation i 1999.

Men nok så vigtigt så falder udrensningen i Dansk Folkeparti sammen med partiets positionering som midterparti. Vejen fra protestbevægelse til regeringsbærende parti når sit klimaks med de borgerliges valgsejre i 2001 og vedtagelse af partiets arbejdsprogram samme år.

I arbejdsprogrammet kan man blandt andet læse at Dansk Folkeparti er tilhænger af, at Danmark yder asyl til mennesker, som er forfulgt af politiske, religiøse eller racemæssige årsager. Derudover kan man læse at "en vellykket integrationslovgivning skal have som mål, at indvandrere indgår i samfundslivet på linje med danske statsborgere. Det betyder, at indvandrere skal deltage i uddannelse, og inddrages i arbejdsmarkedet, i erhvervslivet og i fritids- og kulturaktiviteter på lige fod med danskere? Dansk Folkeparti har mere energisk end andre partier peget på nødvendigheden af at integrere herboende udlændinge i det danske samfund."

Denne direkte støtte til integration er et afgørende brud med tidligere tiders krav om hjemsendelse af alle med ikke-vestlig baggrund. Dansk Folkeparti havde inden dette partiprogram mest mindet om en protestbevægelse. På grund af partiets rødder i Fremskridtpartiet og Den Danske Forening tiltrak partiet i sine første år også meget radikale elementer. Arbejdsprogrammet fra 2001 gjorde partiet stuerent blandt det politiske etablisement og udgrænsede samtidig partiet i forhold til den højreekstreme bevægelse, der gennem voldelige subkulturer ønsker at fremprovokere race- eller religionskrig. De mange eksklusioner igennem årene skal ses i dette lys.

Fænomenet hører dog ikke kun en fjern fortiden til. I juli 2006 måtte Dansk Folkeparti sige farvel til deres formand i Kalundborg, Dan Jochumsen, efter at det kom frem, at han sideløbende med sin parlamentariske karriere også fungerede som lokal afdelingsleder for Dansk Front. Dan Jochumsen har i øvrigt også en fortid i Dansk Forum.

I oktober samme år var den gal igen. Den tidligere suppleant til hovedbestyrelsen i Dansk Folkepartis Ungdom og daværende bestyrelsesmedlem i ungdomsorganisationen i København, Mads Christian Friis, valgte at trække sig. Det skete på baggrund af et avisinterview hvor han erkendte sit engagement i Dansk Front. Han meldte sig ud af partiet, for at undgå at blive smidt ud.

Dansk Front vokser

Dansk Folkepartis opblødning på indvandreområdet giver de næste par år vind i sejlene til mere radikale kræfter på den yderste højrefløj. Kræfter som underkender indvandrere og flygtninges tilstedeværelse i Danmark. Disse dele af højrefløjen kompenserer for deres manglende indflydelse med en mere aktivistisk,

konspiratorisk og militant tilgang til politik.

Denne uhomogene restgruppe deler et meget konspiratorisk syn på “eliten”, medierne, venstrefløjen og muslimerne, og mener at Danmark befinder sig en overlevelseskamp. Det er det danske folk mod de muslimske indvandrere og deres beskyttere i eliten. Man opfatter sig som en del af en “national modstandskamp” og har overtaget Den Danske Forenings selvopfattelse som en “modstandsbevægelse”. Retorikken omkring “modstandskamp” insinuerer at der er tale om selvforsvar mod en besættelse fra en fremmed invasionshær. Dette billede af en kamp for fædrelandets overlevelse tages bogstaveligt.

På mange måder minder konspirationsteorien om nazisterne jødehad. I dag står kampen bare mod muslimer, men det ideologiske grundlag er stadig en blanding af kristen/nordisk national-konservatisme og national-socialisme.

Dansk Front har haft succes med at samle mange fra denne uorganiserede, kompromisløse og uhomogene gruppe.

Kombinationen af sammenholdet omkring hooligangrupper på fodboldstadions, politisk militans fra Blood & Honour og organisatoriske erfaringer fra Dansk Folkeparti og Dansk Forum har givet plads til en ny generation på den højreekstreme scene. Det er lykkedes at fremstå som et seriøst alternativ til de parlamentarisk-orienterede organisationer og partier. Her kan ungdommen udfolde sig uden at en rigid ledelse vipper dem ud grundet småting som overfald, hærverk eller politisk ukorrekte udtalelser. Her bliver de ligefrem tilskyndet til det.

Netværket har således tiltrukket både nuværende og tidligere ledende og menige medlemmer af Konservativ Ungdom, Dansk Folkeparti, Dansk Folkepartis Ungdom, Fremskridtspartiet, De National-Liberale, Nordisk Nationalsocialistisk Ungdom, Den Danske Forening og Danmark National-Socialistiske Bevægelse. I en tid hvor regeringens støtteparti fra folketingets talerstol taler om den “muslimske pest”, virker Dansk Front som et legitimt projekt for mange uerfarne og søgende unge.

Dertil kommer en hel del unge som aldrig har været organiserede tidligere, men som er blevet mobiliseret på fodboldstadions. Gruppen af unge har et holdningsfællesskab med netværket, men er ikke politisk aktive i traditionel forstand. De søger fællesskabet, konfrontationen med politiske modstandere og er ofte i forvejen tilknyttet en af Danmarks mange hooligangrupper, kaldet firms eller firmar. Således har alle større danske firms i dag i større eller mindre grad kontakt til netværket. Det drejer sig dog i særlig grad om White Pride, men også Blue Front og Copenhagen Casuals Young Boys, der begge har stærkt racistiske elementer med.

En ny generation

I forbindelse med at integrere disse nye unge i det racistiske netværk indgår lanceringen af et patriotisk livsstilskoncept helt centralt. At være højreekstremist præsenteres som en livsstil som skal give unge racister mening og retning i en

multietnisk hverdag. Sammenholdet skal have konkrete udtryk som for eksempel tøj mens holdningsfællesskabet plejes på debatfora på internettet. Tvivlen holdes for døren ved at lytte til bevægelsens musik og gå til undergrundskoncerter.

Disse tre komponenter - tøj, internet og musik - skaber tilsammen rammen om den højreekstreme livsstil. Indholdet for den enkelte er i højere grad sociale arrangementer såsom byture, fejring af højtider og fodboldkampe mere end det er traditionel politisk aktivisme. Bevægelsen er opbygget omkring "kammeratskabsgrupper", hvor det sociale er i centrum. I disse sociale sammenhænge indgår som i alle andre ungdomskulturer en række koder og afgrænsninger fra andre samfundsgrupper.

Internettets vigtighed

Internettet er omdrejningspunktet for Dansk Front både organisatorisk og politisk. Det er her - samt på fodboldstadions - at organisationen engagerer en ny generation i kampen for fædrelandet. Som den eneste organisation på den yderste højrefløj har fronten formået at bruge det enorme potentiale, som ligger i den nye teknologi. Internettet har på mange måder løst de problemer som tidligere højreekstremister har haft med at udbrede deres budskab, organisere aktiviteter og have et uforstyrret forum for debat. Tidligere har nazister og racister i Danmark haft store problemer med at holde offentlige møder og på den måde komme i kontakt med den brede befolkning.

Nettets mange muligheder for at dyrke sin identitet på debatfora og muligheden for at være anonym har vist sig at være en gave for Dansk Front. I forbindelse med organisationens demonstration under Muhammed-krisen og presseomtale af organisationen generelt oplevede man et boom i antallet af registrerede brugere på hjemmesiden. Muligheden for at diskutere direkte og uformelt med ledende aktivister og andre brugere på hjemmesidens debat- og chatforum giver en oplevelse af åbenhed og lighed. Dette skaber et klima af tillid som i nogle tilfælde fører til at de nysgerrige unge mødes med netværkets aktivister til byture, fodboldkampe eller politiske møder.

På nettet skabes en parallel virkelighed, hvori bevægelsens vold mod indvandrere, flygtninge og venstreorienterede kan retfærdiggøres. Derudover fungerer nettet også genialt til at komme udenom besværlige myndigheder, forældre og pædagoger som ønsker at nuancere debatten eller stoppe hvervningen til bevægelserne.

Det er dog endnu ikke lykkedes racisterne at fungere helt uforstyrrede på nettet. Et eksempel er at børnehjemmesiden Arto.dk har haft et særdeles kritisk øje rettet mod de helt unge racisters propaganda og effektivt har smidt Dansk Front på porten når de har forsøgt at mobilisere blandt mindreårige. Det er heller ikke lykkedes netværkets at undgå omfattende hacker-angreb, hvilket har betydet at deres hjemmeside sammenlagt har været nede i månedsvis omkring årsskiftet 2006/07.

Dansk Fronts opstart

Dansk Front startede i sommeren 2002 som en hjemmeside på internettet, der var bygget op omkring en nyhedsside og en gæstebog, hvori folk med tilknytning til den højreradikale scene kunne debattere. Siden blev startet af centrale folk fra hooligangruppen White Pride, der fulgte fodboldklubben AGF. Den faste aktivistkare omkring Dansk Front bestod på dette tidspunkt af folk, der også brugte deres tid i Dansk Folkepartis Ungdom, hvorfra de dog blev ekskluderet kort tid efter. Det var altså folk med politisk og organisatorisk tæft der startede, hvad der på det tidspunkt blot var en hjemmeside på internettet. Blot fem år efter er Dansk Front vokset til det absolut største højreekstreme netværk i Danmark, og samler størstedelen af alle organiserede racister og nazister i Danmark.

Det første år lagde Dansk Front ikke skjul på sine holdninger. Der blev skrevet hylder til terrorgruppen Combat 18 og paramilitære grupper i Nordirland, der var artikler om Blood & Honour-grundlæggeren Ian Stuart Donaldson og der blev skrevet positivt om de danske SS-soldater under Anden Verdenskrig. Der blev altså ikke forsøgt dækket over de nazistiske sympatier, en af de ting som Dansk Front har ændret siden da.

Henover 2003 skiftede Dansk Front fra blot en hjemmeside til at være et netværk der også mødtes i den fysiske verden. Grundlæggende var det stadig et Århus-projekt, men langsomt begyndte kræfter fra forskellige mindre nazistiske og racistiske grupper i København at samles under Dansk Front-navnet. Det var aktivister fra det hedengange Dansk Forum, det inaktive Blood & Honour, ældre DNSB-aktivister og enkelte hooligans fra fodboldklubberne FC København og Brøndby IF.

Arven fra Blood & Honour

På trods af at Dansk Front er et sammenrend af mange mindre højreekstreme og nazistiske grupper, så er det tydeligt at én gruppe har betydet langt mere for Dansk Front end nogen andre. Det militante nazi-netværk Blood & Honour har haft en stor betydning for Dansk Fronts aktiviteter og måde at agere på. En af de vigtigste aktiviteter i den henseende er koncerterne.

For Blood & Honour Denmark var koncerterne den vigtigste aktivitet overhovedet. I sluthalvfemserne havde gruppen fuldstændigt monopol på at arrangere nazistiske koncerter i Danmark. Koncerterne var aldrig specielt store, oftest lå de i omegnen af 80 til 150 deltagere, men de var et af de vigtigste samlingspunkter for den militante nazi-bevægelse. Deltagerne inkluderede, udover nazister fra Sverige og Tyskland, oftest samarbejdspartnerne fra White Pride i Århus, uorganiserede skinheads fra Københavnsområdet og naturligvis Blood & Honours egne medlemmer.

Koncerterne blev afholdt i forsamlingshuse i små landsbyer over hele landet. Forsamlingshusene blev lejet under dække af, at man skulle holde fødselsdag, og på den måde anede ingen uråd før nazisterne indtog huset. Sikkerheden omkring

koncerterne var meget høj, og koncerterne annonceredes aldrig offentligt. Desuden fik ingen af vide hvor koncerterne skulle afholdes før i sidste øjeblik, for på denne måde at undgå protester fra antiracister. I stedet fik deltagerne besked om et samlingssted, hvorfra de ofte blev sendt videre til et nyt samlingssted, og først her fik den endelige destination af vide.

Udover koncerterne var en anden vigtig bestanddel i Blood & Honour Danmarks virke gadevolden. Netværkets aktivister har utallige gange i sluthalvfemserne været involveret i voldelige overfald på venstreorienterede og antiracister, især i Københavnsområdet, på Sydfyn og Langeland.

Dansk Front har siden Blood & Honours nedgang overtaget både koncerterne og volden. Dansk Front har siden 2003 afholdt flere koncerter årligt, og brugt præcis samme fremgangsmåde som Blood & Honour. Koncerterne bliver stadig afholdt i afsidesliggende forsamlingshuse og der er skrappe sikkerhedsforanstaltninger. Og ligesom i sluthalvfemserne er der masser af gæster fra Tyskland og Sverige.

Når det kommer til volden har Dansk Front ikke bare overtaget hvor Blood & Honour slap. Efter netværkets opblomstring er der sket en klar optrapning, og antallet af voldelige angreb på politiske modstandere og etniske minoriteter har været højt. Det har været en klar strategi fra Dansk Fronts side, at have "kontrol over gaderne", og på den måde forhindre f.eks. antiracistiske protester.

Volden har taget forskellige former. Den ene er den spontane gadevold, som oftest har været i sammenhæng med sociale sammenkomster og værtshusbesøg, og hvor ofrene har været tilfældige indvandrere, flygtninge og unge venstreorienterede. Den anden er den planlagte vold, hvor Dansk Front i forbindelse med for eksempel antiracistiske møder og demonstrationer har overfaldet og chikaneret deltagere.

Fokus på ansigtet udadtil

I 2004 begynder Dansk Front at overveje sit ansigt udadtil. Der er ikke længere positive omtaler af nazistiske grupper, artiklerne på hjemmesiden er langt bedre formuleret, og antisemitismen er lagt på hylden. Samtidig ændres der også i moderationen på debatforummet, så den værste sprogbrug og de direkte trusler censureres væk. Den facaderensning der sker, er med til at få Dansk Front til at fremstå som en mere seriøs og troværdig hjemmeside, og giver samtidig en bredere mobiliseringsmulighed.

I anden halvdel af 2005 og starten af 2006 går netværket og dets ansigt udadtil, nemlig hjemmesiden, fra at være et semi-nazistisk forum, til at tegne en bevægelse der samler alt fra nationalkonservative over antisemitter til "almindelige" racister. Det er især den sidste gruppe der er målet for Dansk Fronts mobiliseringsarbejde, og derfor bliver der gjort en masse for ramme lige præcis den mål-

Julius Børgesen ved Dansk Fronts demonstration i Hillerød (Foto: Redox)

gruppe.

Først og fremmest fjernes alt hvad der kan kædes direkte sammen med nazismen. Brugere må ikke længere hedde navne eller uploade billeder med nazistiske referencer, ligesom der ikke må reklameres for nazistiske grupper.

Desuden strømlines den skriftlige kommunikation udadtil, både på selve hjemmesiden, men samtidig begynder netværket på to nye tiltag, nemlig læserbreve og pressemeddelelser. Læserbrevene skrives og indsendes hovedsagligt af folk fra afdelingerne i Nord- og Østjylland, og omhandler alt fra indvandringspolitik til konflikten mellem Dansk Front og den antiracistiske bevægelse. Pressemeddelelserne sendes ud i sammenhæng med at det racistiske netværk optræder i medierne, og bruges ofte til at tage til genmæle mod medier og antiracistiske grupper.

Den vigtigste ændring i denne periode er dog, at netværket får en offentlig talsperson. Hidtil har netværket klaret pressekontakten igennem anonyme talsmænd, men i vinteren 2005-06 står Julius Børgesen frem som Dansk Fronts talsmand på landsdækkende tv. Han udfyldte en rolle, som ikke tidligere har været besat på den yderste højrefløj, og blev hurtigt en central person i netværkets forsøg på at brande sig som folkelige indvandringsmodstandere.

I halvfemserne blev den højreekstreme bevægelse tegnet af DNSBs Jonni Hansen, der ikke samlede meget sympati og i kortere perioder af akademiske typer fra Den Danske Forening og Dansk Forum, der heller ikke formåede at høste folkelig opbakning. Det var derfor noget nyt da Dansk Front kunne præsentere en relativt medgørlig og veltalende person, der kunne forklare det racistiske projekt for tv-seere landet over.

Muhammed-krisen og væksten i Dansk Front

I januar 2006 var Muhammed-krisen på sit højeste. Muhammed-krisen startede efter at avisen Jyllands-Posten i efteråret 2005 offentliggjorde en række tegninger af profeten Muhammed. Tegningerne resulterede i en større diplomatisk krise mellem Danmark og en række mellemøstlige lande. Krisen eskalerede, da Danmarks ambassader i flere mellemøstlige lande blev angrebet af demonstranter.

Dansk Front oplevede under krisen en øget medlemstilgang og fik flere nye lokalafdelinger. Den 4. februar 2006 afholdte Dansk Front sin første officielle demonstration under parolen "Stå fast Danmark".

Selvom Dansk Fronts store mobiliseringspotentiale på dette tidspunkt lå i indvandringsspørgsmålet, så valgte netværket - i hvert fald på Sjælland - at koncentrere sig om sine politiske modstandere i den antiracistiske bevægelse. Oftest dukkede netværket op i forbindelse med andre gruppers anti-islamiske demonstrationer, for at opøge konfrontationer med antiracistiske moddemonstranter.

På trods af denne prioritering lykkedes det alligevel Dansk Front på Sjælland at mobilisere en lang række nye aktivister, dog formentligt langt fra så mange som

Dansk Front som vagtværn for Den Danske Forening på Rådhuspladsen i København, marts 2006 (Foto: Redox)

de kunne have fået med en målrettet anti-muslimsk kampagne.

Igennem 2006 og starten af 2007 har fokus for både Dansk Front og Frie Danske Nationalister (FDN) på Sjælland helt tydeligt været at "tage gaderne" igennem konfrontationer med antiracister. Dette sås da Dansk Front dukkede op som vagtværn ved Den Danske Forenings demonstration i København i marts 2006 og De National-Liberales to demonstrationer i Svendborg i april og juni 2006. Frie Danske Nationalister er en udbrydergruppe af Dansk Front, der i vinteren 2006/07 blev startet af Dansk Fronts tidligere talsmand Julius Børgesen.

Foråret 2006 var for Dansk Fronts vedkommende præget af vækst mange steder. På Fyn fik netværket en lokalafdeling, i Fredericia voksede den i forvejen store gruppe og på Sjælland var folk fra de tre lokalafdelinger - Nordsjælland, Vestsjælland og København - på gaden flere gange. Aktiviteterne i Fredericia og på både Fyn og Sjælland, bestod hovedsagligt i at opsøge konfrontationer med lokale antiracister, når disse viste sig på gadeplan. Desuden havde de fleste af grupperne en lang række sociale aktiviteter, især mindre fester og skovture.

Dansk Front Sjælland i problemer

Fremgangen som Dansk Front Sjælland oplevede ved Muhammed-krisen var dog en kort fornøjelse. Henover sommeren 2006 bliver en lang række aktivister fra København udsat for voldsomme overfald, og netværkets aktivitet på gadeplan

Dansk Front-aktivister i slagsmål med politiet i Svendborg, juni 2006 (Foto: Redox)

mindskedes kraftigt. Samtidig fængsles netværkets talsmand Julius Børgesen, der desuden er leder af afdelingen i Nordsjælland, for opfordring til brandattentat mod indenrigsminister Lars Løkke Rasmussen.

Imens Julius Børgesen er fængslet udspiller der sig en række magtkampe, og resultatet er, at Julius Børgesen efter sin løsladelse ekskluderes, og Thomas Peter Jensen, der er leder af afdelingen i København, overtager en stor del af magten på Sjælland.

Efter sin eksklusion fra Dansk Front starter Julius Børgesen sin egen gruppe, Frie Danske Nationalister (FDN), der skal være hans eget nationalistiske netværk. Gruppen lægger navn til en række mindre aktioner og manifestationer, men hovedfokus på gruppens hjemmeside er dog konflikten med Dansk Front. Flere gange har der været publiceret stærkt kritiske tekster om centrale personer i Dansk Front Sjælland, og Julius Børgesen fralægger samtidig sig selv skyld i konflikten.

På trods af problemerne på Sjælland, så kører netværket stadig videre i resten af landet, omend i mindre målestok end tidligere. Aalborg-afdelingen ligger forholdsvis stille efter et angreb på en gruppe mødedeltagere i efteråret 2006 og afdelingen på Fyn gik nedenom og hjem efter at de to ledere trak sig i protest mod Dansk Fronts "forsøg på at være stuerene". I Fredericia og hele Østjylland står netværket dog stærkt, og især i Århus-området er Dansk Front velorganiseret og meget aktive.

Medlemmer af Dansk Front og Fremskridtspartiet fotograferer antiracister i Holte, august 2006 (Foto: Redox)

Dansk Front og Ungdomshuset

I vinteren 2006/07 har både Dansk Front og FDNs hovedfokus været Ungdomshuset i København. Ved adskillige demonstrationer er større eller mindre grupper af aktivister fra de to organiseringer dukket op for at registrere og angribe politiske modstandere. På trods af entusiasme fra flere af deltagerne, er det dog højreekstremisterne selv der har lidt nederlag. I januar 2007 deltog de som selvbestaltet vagtværn i en demonstration mod Ungdomshuset arrangeret af VU, hvor gruppen blev jaget på flugt af en større gruppe antifascister. På dagen for Ungdomshusets rydning blev tre meget aktive aktivister fra kredsen omkring Dansk Front og FDN overfaldet, da de på Nørrebro forsøgte at filme sympatisører af Ungdomshuset.

Dansk Front og nazismen

Den vigtigste årsag til Dansk Fronts succes har været, at de har haft stor held med at fremstå som nationalister og patrioter i stedet for nazister. Ansigtet udadtil har både haft betydning i forhold til at mobilisere unge mennesker, men har også været centralt når der har været medieopmærksomhed omkring netværket.

Dansk Front og Blood & Honour fælleskoncert på Djursland, april 2005

En ting er hvad Dansk Front siger udadtil, en helt anden er dog hvordan tingene i virkeligheden forholder sig. På trods af, at Dansk Front offentligt forsøger at male et billede af sig selv som værende “bekymrede borgere”, og fornægter sine nazistiske relationer, så er hovedparten af netværkets centrale personer dybt involverede i nazistiske aktiviteter, eller på anden måde forbundet med nazismen.

I København har afdelingslederen Thomas Peter Jensen flere gange poseret iført tøj fra terrorgruppen Combat 18 og som medlem Blood & Honour, ligesom han har tatoveringer med nazistiske symboler på sin krop. Inden han blev leder af Dansk Front København, var gruppen ledet af den såkaldte “kernegruppe”. Kernegruppen bestod blandt andet af Brian Jensen, Flemming Muff Christiansen og Kasper Krøner, der alle kommer fra Blood & Honour Denmark. Den tidligere leder af afdelingen i Nordsjælland, Julius Børgesen, blev i 2005 anholdt ved Rudolf Hess-marchen i Kolding for ulovlig våbenbesiddelse. Endvidere har en lang række af netværkets medlemmer på Sjælland en fortid i DNSB, ligesom de flere gange har deltaget i nazistiske koncerter og demonstrationer i udlandet.

I Fredericia er en af afdelingslederne DNSB-veteranen Morten Borup, der blandt andet har boet i DNSBs hus i Nørresundby i Nordjylland. En anden af de centrale medlemmer i byen, Kira Guldfeldt, har tatoveringer med Hitlers SS-troppers dødningshoved-logo.

Den nu inaktive afdeling på Fyn blev igennem 2006 ledet af Carsten Braaby

og Rasmus Krogsøe. Carsten Braaby er flere gange voldsdomt og mangeårigt medlem af Blood & Honour, mens Rasmus Krogsøe er erklæret Hitlerstro nazist. Han har tidligere været leder af Nordisk Nationalsocialistisk Ungdoms afdeling på Fyn. I juli 2006 udtalte han til Ekstra Bladet “.. Hitler var da en god mand på mange punkter”.

Heller ikke Århus-afdelingen går fri af de nazistiske koblinger. Afdelingen er direkte udsprunget af hooligangruppen White Pride, der på sin hjemmeside skrev “We support Combat 18”. Flere centrale medlemmer fra afdelingen har deltaget i revisionistiske demonstrationer i Tyskland, ligesom de har deltaget i nazistiske demonstrationer i Sveriges hovedstad Stockholm.

På landsplan har Dansk Front flere gange arrangeret koncerter i fællesskab med det militante nazi-netværk Blood & Honour. Selve navnet “Dansk Front” er en gammel DNSB-parole, som nazi-bevægelsen i halvfemserne havde som en af sine mest anvendte hilsener. Tidligere har netværket også publiceret hyldestartikler om den nazistiske terrorgruppe Combat 18 og Ian Stuart Donaldson, en af de vigtigste personer i hvid magt-musikkens historie. Om Combat 18 skrev Dansk Front: »Men bliv ikke lullet i søvn. Bjørnen er bare gået i hi, og vender tilbage stærkere end nogensinde. Hil C18!«. Desuden har Adolf Hitlers bog “Mein Kampf”, nazismens grundbog, ligget til fri download på netværkets hjemmeside.

På trods af de pæne ord og velformulerede pressemeddelelser, så er Dansk Front, om ikke en nazistisk organisation, så i hvert fald en organisation bygget op omkring en lang række nazistisk aktivister.

Et nyt parti?

Når hjemmesiden er online finder der en omfattende redigering og selvcensur sted på frontens debat forum. Sådan var det ikke da hjemmesiden åbnede i sommeren 2002. Dengang skrev aktivisterne åbent om at arrangere tæskehold og paramilitære militser, besøg hos den erklærede terrorgruppe Combat 18 og deltagelse i nazistiske arrangementer.

Siden dengang, hvor Dansk Front stolt luftede sin støtte til nazisme og vold offentligt, er der sket en del. Ikke mindst med valget af den nye talsmand, Kenneth Andersen, forsøger fronten nu at distancere sig fra fortiden. Talsmanden optræder i nystroget skjorte og prøver med retoriske krumspring, at skærme for de af netværkets aktivister som gang på gang er involveret i voldsager med racistske motiver.

Fra start af var Dansk Front tænkt som et netværk af “kammeratskabs-grupper”. Et tysk-udviklet koncept, som skal hindre forbud af nazistiske strukturer, og som kan minde om hooligans’ sammenhold i uformelle grupper.

Netværket har dog en stærk ledelse bestående af dem som stiftede netværket samt en række nye betroede aktivister. Ledelsen er i høj grad identisk med den gruppe som administrerer netværkets hjemmeside og skal personligt godkende nye “medlemmer”. Strukturen garanterer ledelsen absolut kontrol med de enkel-

te lokalafdelinger.

Hvis man ikke indordner sig, bliver man vist døren, hvilket Odense-afdelingens ledere måtte sande i september 2006. Både afdelingens kontaktperson og sikkerhedschef måtte forlade netværket efter uenighed med netværkets overordnede ledelse om strategien for fædrelandskampen. Det kom frem i den efterfølgende debat, at der for ledelsen er mere på spil end gadeslagsmål.

Både den tidligere og den nuværende talsmand for Dansk Front har flere gange luftet ideen om at netværket skal blive til et egentligt parti. Det skaber en ekstrem sårbarhed overfor uregerlige aktivister i geledderne, og det betyder at flere toneangivende medlemmer ikke ses til offentlige arrangementer. De holder sig i baggrunden for at undgå at kompromitterer det langsigtede projekt med Dansk Front.

Drømmen om at stifte et egentligt parti forudsætter at netværket kan tiltrække folk som har politisk intelligens. De nye aktivister skal dog samtidig kunne acceptere eller formå at lukke øjnene for at der er nazister i ledelsen af Dansk Front. Med i pakken følger selvfølgelig også, at frontens tætteste allierede blandt andet er de svenske nazister fra Info-14 og Blood & Honour.

Frontens ledelse fungerer i dag i høj grad som rådgivere og vejledere for en ny generation af patrioter. De bruger deres erfaring, gaderespekt og engagement til at introducere og promovere racisme, islamofobi og fædrelandskærlighed generelt. De ledende personer frygter ikke bare for social stigmatisering ved at stå frem. Flere er simpelthen så kompromitterede af deres fortid, at det ville være decideret skadeligt for projektet, hvis de stod frem. Derfor fortsætter Dansk Fronts ledelse med at skjule sig for offentligheden.

På den baggrund afhænger Dansk Fronts fremtid i høj grad af deres evne til at mobilisere nye aktivister. På uddannelsessteder og arbejdspladser, i cyberspace og på fodboldstadions vil netværket de næste år formodentligt forsøge at skabe opbakning til deres projekt.

Hvis man skal opsummere på Dansk Front og deres aktiviteter så må det være, at netværket er den stærkeste gruppe på den ekstreme højrefløj til dato. Netværket tæller et par hundrede medlemmer, er voldsberedte og rimeligt velorganiserede, især i Århus. Potentialet ligger dog ikke i gadeslagsmål med militante antiracister. Det er nemlig tilbuddet om en udogmatisk nationalisme, der for alvor kan gøre Dansk Front til en stor bevægelse. Via den er rekrutteringsbasen langt større end landets hooliangrupper, og spørgsmålet er om Dansk Front formår at udnytte dette.

Nordisches Hilfswerk

En lille, men vigtig, aktør på den danske naziscene, er Nordisches Hilfswerk. Nordisches Hilfswerk er en tysk-skandinavisk gruppe, der er centreret omkring tyskeren Stephan Günther. Günther er bosat i København, og har opholdt sig fast i Skandinavien siden 2000. Udover Günther består Nordisches Hilfswerk også af Gabor Panajotow, der bor i Norge.

En af de vigtigste bestanddele af Nordisches Hilfswerks arbejde, er deres tysksprogede hjemmeside. Her opdaterer de med nyheder fra Skandinavien, for på den måde at sprede nyhederne til den tyske nazi-bevægelse. Der fortælles om alt fra indvandrerkriminalitet over skandinavisk kultur til venstreorienterede demonstrationer, og på den måde forsøger gruppen at holde den tyske nazi-bevægelse opdateret på situationen nordpå.

Nordisches Hilfswerks har flere roller i den skandinaviske nazi-bevægelse. En er koordination af demonstrationer i hele Nordeuropa, en anden er mellemmand mellem koncertarrangører på den ene side og bands/musikere på den anden side.

Demonstrationerne

I 2005 blev Hessmarchen i Tyskland forbudt, efter at den i en korte årrække havde været lovlig. På samme måde som i halvfemserne, hvor marcherne i mange år var forbudt, blev marchen i stedet flyttet til Skandinavien. Dette år blev det Kolding i Sønderjylland, der blev mål for nazisternes march. Det var Stephan Günther, der arrangerede og her sås hans store netværk i Nordeuropa. Fra Tyskland kom blandt andet Christian Worch, der er en af de helt centrale figurer i de Freie Kameradschafte, hvorfra der deltog mange aktivister. En af de grupper der var rigt repræsenteret var Freundeskreis Halbe, en af de mest aktive kammeratskabsgrupper i Tyskland.

Fra svensk side var det hovedsagligt Nationalsocialistisk Front (NSF) der deltog, ledt an af Jonas Andersson fra NSF Linköping. Desuden deltog Kasper Kröner fra det daværende Blood & Honour. Han er bosat i Sverige og fulgtes med flere personer fra blandt andet Kamratforbundet Parabellum, en svensk kameratskabsgruppe fra Klippan. Samtidig arrangerede Info-14 en mindre manifestation i Stockholm, der gik til den tyske ambassade. Hele dagen var Günther i telefonisk kontakt med Info-14-lederen Robert Vesterlund, der rapporterede til Info-14s hjemmeside. Vesterlund sad på det tidspunkt i husarrest med en elektronisk fodlænke og var derfor forhindret i at deltage.

Stephan Günther mobiliserede i 2004 de danske nazister og højreekstremister til marchen, og forsøgte desuden ihærdigt at få svenske samarbejdspartnere med. Det var Günther, der stod for planlægningen af turen og den generelle koordination, ligesom han blandt andet sørgede for at ingen af hans rejsefæller overtrådte det strikse ordensreglement ved demonstrationen.

Det seneste skud på stammen af revisionistisk orienterede manifestationer, er organiseringen af mindesdemonstrationer, for ofre for de allieredes våben under Anden Verdenskrig. Blandt andet var Stephan Günther involveret i en mindesdemonstration for ofrene for bombardementet af Dresden i februar 1945. Demonstrationen blev afholdt i Helsingborg, februar 2006, hvor der samtidig også blev afholdt demonstration i Stockholm med samme tema.

Kulturfestivalerne

I juli 2006 stod Günther og Nordisches Hilfswerk bag en såkaldt "kulturfestival" i Helsingborg, der var arrangeret sammen med den lille svenske nazi-gruppe Nordiska Forbundet. Festivalen samlede nazister fra hele Nordeuropa, blandt andet fra norske NNSB. Derudover deltog folk fra Info-14, NSF og Nordiska Forbundet i Sverige, Blood & Honour Denmark og flere tyske højreekstremister.

Udover musikalske optrædener, politiske taler og de traditionelle salgsboder, bød festivalen på noget nyt i den skandinavisk nazi-bevægelse, nemlig folkemusik og folkedans. En tysk gruppe, der var booket igennem Stephan Günthers store kontaktnetværk, optrådte med blandt andet folkedans, ligesom der var opvisning i tromme- og trompetspil.

Formålet med arrangementerne er at skabe gensidig forståelse for hinandens traditioner og kultur i de Nordeuropæiske lande - og via disse kontakter også udbrede det politiske samarbejde på tværs af grænser.

Nordisches Hilfswerk har flere gange været involveret i Nordiska Forbundets stort opslåede Nordiska Festival, der kontinuerligt har fundet sted de senere år.

DET EKSTREME HØJRE I NORGE: ET DRAB FOR MEGET

Den norske nazi-bevægelse var i halvfemserne kendetegnet ved en ekstremt brutal brug af vold mod både politiske modstandere og indvandrere. En lang række af overfald, røverier og attentater kulminerede i 2001, da en gruppe norske nazister dræbte en 15-årig dreng på grund af hans hudfarve.

I februar 2007 døde den 90 år gamle, norske eks-politimand Olaf T. Lindvig. Olaf T. Lindvig var SS-Hauptstormführer og krigsforbryder. Til trods for at han var dekoreret med jernkorset, blev hans død forbigået i total stilhed fra den norske presse. Ironisk nok blev han også dekoreret med »deltagermedaljen« for at have været med til at bekæmpe den tyske invasion d. 9. april 1940. En udmærkelse som dog senere blev trukket tilbage efter massiv offentlig kritik. Efter krigen blev Lindvig dømt til 12 års fængsel for landsforræderi. Hans rolle som kommandør i Kroatien og på fronten ved Leningrad, hvor der blev begået folkemord, er aldrig blevet klarlagt. Lindvig tog aldrig afstand fra sin fortid, og han mente til det sidste, at han havde handlet rigtigt i kampen imod kommunismen og ligeledes i kampen for Norge. Han afsonede fem år af sin fængselsstraf, og fik derefter arbejde som inspektør i vagtselskabet Securitas.

Efter murens fald brugte han meget tid på at søge erstatninger for sin tysk-norske kones ejendomme, som var blevet beslaglagt ved oprettelsen af DDR. Lindvig holdt frem til det sidste kontakten med sine gamle soldaterkammerater og til efterkrigsnetværket af gamle SS-soldater. Lindvig udtalte for få år siden:

»Du skal få se, der bliver brug for sånne som os igen en dag«, men han holdt dog stor afstand til det nazistiske miljø i Norge.

Han var næppe specielt imponeret over de senere års selvudnævnte efterkommere på den norske naziscene. Den udstrakte kriminalitet og den konsekvente voldspraksis, som har præget det norske nazimiljø, faldt næppe i god smag hos den tidligere politimand. De norske efterkrigsnazister har været en gruppe, som næsten alle er endt med at begå alvorlige voldsforbrydelser, berigelseskriminalitet, drab og ellers har fungeret som stik-i-rend drenge for det svenske nazi-miljø. De har på intet tidspunkt formået at bygge noget op, som bare kunne minde om en reel politisk bevægelse. Dette betød at gammel-nazisterne næsten konsekvent har holdt afstand til dem. De findes dog enkelte eksempler på samarbejde og økonomisk støtte.

Efter det racistiske drab på Benjamin Hermansen i 2001 forsvandt den sidste rest af nazisternes medløbere i en periode på 5 år. I dag står racistiske forklaringsmodeller dog stadig stærkere i både offentligheden og i politik, og meget tyder på at norsk nazisme igen vejrer morgenluft.

Vigrid

Den norske organisation Vigrid er bygget op omkring Tore Wilhelm Tvedt, som mener, at han er profet for den nordiske krigsgud Odin. Tore Wilhelm Tvedt fik sit kald d. 10. december 1994. Tvedt rejste derefter rundt i Europa i fire måneder for at reetablere det hedenske rige og beskytte den nordiske race, som var hvad han så som Odins befaling.

Tore Tvedts europæiske korstog blev aldrig den store success, så han vendte tilbage til Norge. Her begyndte profeten at se jødiske magthavere på alle landet centrale poster. Hans kone forlod ham, da han vendte hjem fra sit mislykkede korstog, og hans døtre har offentligt trådt frem og sagt, at de intet vil have at gøre med manden. Hans forhold til døtrene blev med sikkerhed ikke styrket af at han tævede en 14-årig veninde fra skolen, efter døtrene havde haft et uskyldigt skænderi med hende. Tvedt slog den 14-årige pige to gange i ansigtet, truede derefter med at sende nazister efter hende og hendes veninder, for til slut at forsøge at køre hende ned med sin bil.

Tvedt har i det hele taget et tvivlsomt forhold til mindreårige piger. Han har ved flere tilfælde kaldt 15-årige piger for sexede efter at have ikklædt dem kjoler, slør og skråbånd, som man bruger til skønhedskonkurrencer med påskriften Vigrid.

Hver weekend fylder han sin bil med teaterrekvisitter og kostumer, og kører Norge tyndt i sit missionskorstog. Hans største stolthed er en kopi af et vikingesværd og en torshammer af træ. Derudover medbringer han to flag. Det ene et solkors, det andet med et nordisk livstræ. Flagene har Odins ravne Hugin og Munin

påsyet. Med sig har han også »Miss Vigrid« skråbåndene, som han bruger til at lokke piger til med, og så er profeten klar til dåbsceremoni. Tvedts selvudviklede dåbsceremoni går i alt sin enkelthed ud på at nye tilhængere skal døbes mellem ild og is. Alle fire elementer indgår faktisk i dåben. Udover ild og is er luften profeten indånder og jorden han står på de sidste to.

Det er nemt nok at ryste på hovedet af Tore Tvedts Vigrid. Men sandheden er, at Vigrid formår at samle en stor gruppe mennesker, som nok ikke havde været organiseret, havde det ikke været for Vigrid. Den største effekt af Vigrids rollespil er, at de formår at samle en lang række sociale outsiders og småracister fra isole-rede landsbyer i et stort land.

Norsk nazisme har som så mange andre steder altid haft et element af det man kan kalde landsbytosser. Vigrid har med sine rollespil formået at samle dem. Havde det ikke været for Vigrid var de aldrig kommet i kontakt med hinanden.

Nazisten fra Hyggen

Vigrid er som tidligere nævnt bygget om Tore Tvedt som den absolutte topfigur, men flere andre personer er også interessante i Vigrid-sammenhæng. Tvedts højre hånd og »livvagt« hedder Chrstian Olaf Bredesen.

Christian Olaf Bredesen, også kaldet Thorgrim, kom til nazismen fra den klassisk småborgerlige familie. Det er meget sigende, at Christian Olaf kommer fra en lille landsby udenfor Drammen ved navn Hyggen. En tryk opvækst inderst i Hyggenbugten i en hvidmalet trævilla.

Da han som 17-årig mødte Tore Tvedt, havde han endelig fundet et menneske med samme verdensanskuelse som sig selv. Vigrids argumentation har med Christian Olafs indtræden udviklet sig i en mere racistisk og antisemitisk retning. Artiklerne på deres hjemmeside er blevet mere barnlige og primitive. Deres niveau er faldet helt ned til »Negere spiser lort« og »Jøder spiser små børn«.

Tore Tvedt er nok blevet skræmt af tiltagende politiaktioner, og han kryber i højere grad udenom i modsætning til Christian Olaf, som får fuld afløb for sin racisme.

Med Christian Olafs overtagelse af Vigrid, udvikler organisationen sig i en klart mere nazistisk retning bl.a. med lange hyldeste af Waffen SS. Hvor Tvedt ikke kunne byde på andet end sine dåbsceremonier, opbygger den nye leder en traditionel naziorganisation, hvor vold og overfald erstatter Tvedts fantasiverden. Med våbentræning og en mere åbenlys racisme peger det i retning af en anden gruppe. Boot Boys, et andet af Tvedts skabelser, udviklede sig netop i den retning og blev ikke stoppet i tide. Det endte med det tragiske drab på Benjamin Hermansen.

Tom Kimmo Eiternes (yderst t.h.) på flugt fra antifascister, 1997

Boot Boys

Boot Boys blev dannet i 1994 på initiativ af Tore Wilhelm Tvedt. Gruppen blev dog hurtigt overtaget af den norske skinheadscenes mest centrale figur, Ole Krogstad. Det var ikke den sværeste overtagelse, da Tore Tvedt var blevet upopulær blandt de andre nazister.

Ole Krogstad er en gammel kending på Norges yderste højrefløj, og han var aktiv i Erik Blüchers Norsk Front helt tilbage i halvfjerdserne. Efter en række bombeaktioner bl.a. imod en moske og arbejderbevægelsens 1. maj demonstration blev skiftede Norsk Front navn til »Nasjonalt Folkeparti«. Ole Krogstad blev udnævnt leder af det nye partis ungdomsafdeling.

Krogstad blev i 1986 idømt ti måneders fængsel for graffiti på den jødiske synagoge, våbenbesiddelse og for at stå bag en bombe som detonerede ved Oslo Kommunes indvandrerkontor. Ole Krogstad var sågar venner med Ian Stuart Donaldson, som stiftede Blood & Honour-bevægelsen i England.

Da Klas Lund, lederen af den svenske terrororganisation VAM, var efterlyst for røveri og drab i 1991, gemte han sig i en periode i Krogstads store hus i Hokksund. Et hus som ofte har fungeret som skjulested for efterlyste nazister. Krogstad er stadig aktiv distributør af nazi-musik på internettet omend der godt kan gå år imellem opdateringerne på hans hjemmeside. Tidligere var Ole Krogstad også aktiv i antiantifa-arbejdet.

Ole Krogstad, 1993

Krogstad blev i 2001 arresteret sammen med Tore Tvedt for spredning af racistisk materiale. Man fandt et lager på 20.000 cd'er, som der ikke var betalt moms af. Sigtelsen blev reduceret til brud på moms- og regnskabsloven. En sigtelse som ikke blev mindre relevant, da politiet fandt 100.000 kr. i kontanter i Ole Krogstads hjem.

Skinheadbevægelsen Boot Boys udviklede sig meget voldeligt og havde meget nære kontakter til svenske nazigrupper. Grænserne imellem Boot Boys og andre nazistiske grupper som Viking og Blood & Honour Norway har ofte været meget flydende. Grunden til de forskellige grupper har nok snarere været på grund af interne magtkampe, end det har skyldet egentlige politiske uenigheder.

I halvfemserne var Viking, ledet af Eirik Ragnar Solheim, den største nazigruppe i Norge. Eirik Solheim havde i slutningen af halvfemserne store konflikter med centrale folk fra Boot Boys. Disse konflikter kulminerede da Terje Sjølie, leder af Boot Boys Oslo, skød Solheim fire gange i brystet. Uenighederne drejede sig om våben og en stjålet videomaskine. Solheim overlevede angrebet, da han bar skudsikker vest. Han opgav sin lederpost, men beholdt sine kontakter i nazi-miljøet.

Solheim var eksempelvis gode venner med Nikolai Kvisler, da Kvisler blev dømt for drabet på Benjamin Hermansen. Solheim forsøgte at vidne til Kvislers fordel ved at benægte at Kvisler var nazist, men dette redningsforsøg mislykkedes. Solheim holdt dog lav profil efter drabsforsøget på ham. Han gjorde dog et for-

søg dog sammen med andre nazister at infiltrere »Fremskrittspartiet«, hvilket lykkedes til dels da de opnåede mindre tillidsposter. De blev dog ekskluderet, da antifascister afslørede deres nazi-baggrund.

Hessmarch i Askim

Terje Sjølies position i nazimiljøet i Norge blev styrket efter drabsforsøget på Eirik Solheim. Mange var trætte af, at Solheim var meget selvpromoverende, så de mente faktisk at Terje Sjølie gjorde dem en tjeneste, da han forsøgte at dræbe Solheim.

Terje Sjølie begyndte dog også hurtigt at øjne sin chance for berømmelse, og søgte i 2000 tilladelse til at arrangere årets Hess-march på hovedgaden i Oslo. Han fik afslag, da politiet ikke kunne garantere for demonstranternes sikkerhed. Sjølie ankede afslaget til politidirektøren og til justitsministeriet, men fik også afslag her.

Den 19. august demonstrerede mere end 15.000 antiracister i Oslos gader, imens 35 nazister fra Danmark, Sverige og Norge gik en fire minutter kort tur i Askim tæt ved den svenske grænse. Sjølie holdt sin eneste tale til dato. En tale som fik ham dømt for overtrædelse af racismeparagraffen. Sjølie blev frikendt i højesteret, men efter frikendelsen blev racismeparagraffen skærpet.

Efter marchen i Askim samledes nazisterne til en fest i den nærliggende skov. I skoven opstod der forvirring på grund af en gruppe fremmødte antifascister, og Sjølie endte med at overfalde et svensk tv-hold. En handling som gjorde at hele forsamlingen af nazister blev arresteret. Dette styrkede næppe Terje Sjølie og Boot Boys' status på den skandinaviske nazi-scene.

Terje Sjølie forsøgte senere at røve en bank sammen med en anden kendt nazist, Werner Holm, som har en lang og voldelig nazi-fortid. Begge blev efter en lang flugt ind i Sverige anholdt i flugtbilen.

Imens Terje Sjølie afsoner sin dom for bankrøveriet, begår han under udgang et nyt røveri imod en pengetransport, sammen med nazisten Daniel de Linde. Daniel de Linde havde en lang række domme bag sig. Den seneste dom på dette tidspunkt var for at skyde en kvinde i låret under en konfrontation med antifascister i Oslo. Røveriet stoppede brat, da politiets helikoptere kunne spore penge-kufferten. Senere begik Daniel de Linde et nyt røveri sammen med en leder fra rockergruppen Bandidos, men blev også fanget her.

Både Terje Sjølie og Daniel de Linde har senere været offentligt ude og tage afstand til deres nazi-fortid. Dette gjorde de for at undgå forvarringsdomme, men så vidt vides har de ikke været aktive på den norske naziscene siden.

Johnny Olsen

Johnny Olsen blev allerede som 18-årig dømt for dobbelt mord, efter han henrettede to våbentyve, som han skyldte penge. Johnny Olsen havde startet en mindre nazi-gruppe kaldet »Norsk Germansk Armé« op sammen med nogle venner, og

Johnny Olsen med pistol, 1996

i den forbindelse havde de sammen med nogle ungdomskriminelle begået et røveri imod et af hjemmeværnets lagre. Flere uheldige episoder udspillede sig i forbindelse med dette kup, men det endte med at nogle af våbentyvene afkrævede betaling af Johnny Olsen. Han følte sig så truet af disse, at han kørte dem udenfor byen og henrettede begge to med nakkeskud. Johnny Olsen blev idømt 18 år fængsel og afsonede 12 år.

Da Olsen kom ud af fængslet, søgte han hurtigt tilflugt hos den nye generation af nazister, som kom til imens han var fængslet. Olsen var bevæbnet, og flere konfrontationer med antiracister endte med at han trak våben og skød efter folk. Flere af de nye nazister så Johnny Olsen som en frihedskæmper, og han blev modtaget med åbne arme.

Olsen blev dog til sidst så utilregnelig, at han blev upopulær hos de andre nazister. I 1994 blev der kastet en bombe imod den norske pendant til Ungdomshuset i København, det besatte hus Blitz, og mange har senere mistænkt Olsen for at stå bag. Olsen kom samtidig ud i et stofmisbrug, men fortsatte med at være aktiv nazist. I 1995 bar han den norske fane ved det internationale antiantifa-march i Hillerød.

Efter en stor personlig nedtur fik Johnny Olsen en religiøs vækkelse. Han tilstod til en norsk avis, at han havde kastet bomben imod Blitz. Han afslørede også sit store våbenlager for hele den norske presse. Kort tid efter mistede Olsen sin nyfundne tro, og han trak sine tilståelser tilbage, og bombeangrebet imod Blitz er

stadig officielt uopklaret.

Johnny Olsen kendte en kvinde kaldet Karen, som fungerede som infiltrator i det antifascistiske miljø i Blitz i 1993-94. Karen videregav informationer om antifascister til det norske nazi-miljø, som svarede igen med en længere volds-og terrorkampagne. Antallet af voldelige overfald på Blitz steg voldsomt, og stilnede først efter en lang og hård antiracistisk kampagne.

En fantast fantaserer

I 2002 udgav Katrine Fangen bogen »Bak Nynazismen« sammen med den tidligere nazist Tom Kimmo Eiternes. Eiternes har en fortid i både den norske udgave af Ku Klux Klan og i gruppen »Einsatz Kommando 14 Norwegen«

Eiternes fungerede i lang tid som informant for Politiets Overvågningstjeneste, POT. Han beskyldes for at have opdigtet mange spektakulære historier om de forskellige kendte nazister i Norge. Samarbejdet er i rigt omfang blevet dokumenteret, men i bogen »Bak Nynazismen« forsøger Eiternes at rense sit navn ved at beskylde POT for at have opdigtet historierne. Det faktum, at Eiternes fungerede som informant og oplyste POT om en række nazister, skabte enorm splittelse i det norske nazi-miljø. En splittelse som nazi-miljøet stadig lider under.

Eiternes blev i 1996 sammen med en række andre nazister anholdt for at planlægge at befri en morddømt satanistleder og nazist kaldet Greven. Mange af de anholdte fik fængselstraffe. Under afsoningen af fængselsstraffen stak Tom Eiternes en række nazister, som skulle have hjulpet »Einsatz Kommando 14 Norwegen« med deres attentatplaner. Her er blandt andet hvad han skrev i sin håndskrevne rapport til politiet:

»Dansen som skal hjælpe oss under flukten, i samarbeid med Anders Wremerth fra Malmö, heter Jesper til fornavn, jeg har som sagt ikke etternavnet, ettersom han tidlig i vår flyttet til Malmö til Danmark, han er også meget aktiv i organisasjonen DNSB, Danmarks National-Socialistiske Bevægelse, så egentlig burde det ikke være så vanskelig å finne frem til ham.«

Mange nazister blev hentet ind til afhøring på baggrund af Eiternes rapport, bl.a. tidligere omtalte Johnny Olsen, som blev beskyldt for at have tre millioner norske kroner fra bankrøverier. Dette resulterede i en sand rygtestorm, hvor flere norske nazi-grupper blev udslettet, og det nordiske nazi-netværk blev splittet ud over alle grænser. Dette nævnes ingen steder i Katrine Fangens bog, og styrker generelt ikke troværdigheden af bogen.

Der er ingen tvivl om at Tom Eiternes var en både farlig og meget voldelig nazist. Fangen ignorerer i sin bog, at Eiternes blev presset ud af nazimiljøet på grund af sit samarbejde med politiet, men beskriver det i stedet som en selverkendelsesproces. Eiternes havde simpelthen ikke nogle nazister at bryde med, da disse enten havde forladt miljøet eller ikke brød sig om Eiternes.

Det var et problem at Katrine Fangen simpelthen tog Eiternes ord for gode varer. Hun beskrev nazi-miljøet som spændende og friskt i stedet for at give et

mere sandfærdigt billede af det kriminelle og meget voldelige miljø. Mordet på Benjamin Hermandsen gav et klarere billede af nazi-miljøets sande ansigt.

Drabet på Benjamin Hermandsen

I en opsummering af år 2000 i Oslo kunne man i Blitz og AFA Oslos blad læse følgende i forbindelse med et af Boot Boys mange knivoverfald: »Det er kun et tidsspørgsmål før Boot Boys gennemfører et racistisk drab....Med Nikolay Kvisler som potentiell drapsman.«

Inden bladet var udkommet var denne forudsigelse gjort til virkelighed. Den 26. januar 2001 blev den 15-årige Benjamin Hermandsen stukket ihjel i bydelen Holmlia i Oslo - efter alt at dømme kun på grund af sine mørke hudfarve. Et par timer efter blev en række centrale medlemmer af Boot Boys og Blood & Honour Norway anholdt.

Nikolay Kvisler (21), Erik Lauritzen (20), Petter Gundersen (20), Linn Jacobsen (17), og Veronica Andreassen (17) bliver anholdt, mens Joe Erling Jahr (19) efterlyses over interpol og bliver senere anholdt i Danmark.

De samme unge var en måned forinden blevet anholdt i forbindelse med et knivstikkeri på en pakistansk dreng. De blev dog løslagt igen, da politiet mente den pakistanske dreng var medlem af en bande, og at overfaldet derfor var en del af en bandekrig. Offeret overlevede dengang mirakuløst.

Kvisler angiver Jahr

Den mest kendte af de drabsmistænkte var Nikolay Kvisler, som forsøgte at redde sit eget skind, ved at angive de andre. Kvisler beskrev hurtigt Joe Erling Jahr som den egentlige drabsmand og fortalte derudover, at han selv havde forsøgt at stoppe Jahr ved at råbe til ham. Derudover fortalte han, at han selv, hans kæreste Veronica Andersen og Joe Erling Jahr var kørt i bil til Holmlia på selve drabsnatten, men »kun for å se etter noen som tidligere skal ha banket opp Kvisler«.

Veronica Andersen fortalte, at Jahr flere gange havde udtalt, at han ønskede at dræbe nogen, så han kunne gå med hvide snørrebånd i støvlerne. Nogle skinheads mener, at man skal gøre sig fortjent til at gå med bestemte farvede snørrebånd f.eks. ved at overfalde eller endda slå sine fjender ihjel.

I den efterfølgende retssag kom det frem, at Kvisler havde instrueret de andre i at skyde skylden på Jahr. Jahr var ofte blevet mobbet af de andre nazister. Noget han lod dem gøre, da han håbede på at få deres anerkendelse. Nikolay Kvisler og Joe Erling Jahr fik 18 års fængsel imens Veronica Andersen fik tre års fængsel, da hun havde gjort drabsmændene opmærksomme på, at hun havde set en sort mand, da de kørte rundt for at finde et offer.

Et varslet mord

Drabet på Benjamin Hermansen førte til et sammenbrud for de nazistiske grupperinger. De havde optrappet volden over en periode på 10 år, men da det uundgåelige mord kom, var der flere af de hårdkogte nazister, som ikke var impone-rede over overfaldet.

Desværre er mange af de nødvendige tiltag senere hen blevet overset., fordi man har gemt den nazistiske vold væk under begrebet »bandevold«. Man så i en kort periode efter mordet på Benjamin, at Norge indså problemet med den racistiske vold. I dag er Norge dog næsten tilbage til ikke at gøre noget aktivt imod proble-met.

Vigrid er blevet rekruteringsplads for nye voldelige nazister, imens forskere, medier, politi og ikke mindst politikere har fokus rettet imod indvandrenes »bandevold«. Den norske offentlighed har bevæget sig i en mere racistisk retning, og man hører i dag udtalelser fra parlamentets talerstol, som man indtil for nylig kun hørte i de mest ekstreme nazi-blade.

Dette har givet nye muligheder for de organiserede nazister, og man kan se, at miljøer, som forsvandt under presset fra Benjaminsagen, er begyndt at røre på sig igen. Kontakten til Sverige har været altafgørende i denne overvintring, og flere norske nazigrupper gik nærmest i eksil i Sverige. De har haft mulighed for at bygge sig op igen under de store nordiske samlinger som f.eks. Salem-marcherne.

HISTORISK OPRIDS: NAZIROCKEN I SKANDINAVIEN

I efteråret 1998 ransagede politiet flere adresser i Sverige med tilknytning til de to nazistiske produktions- og distributionsfirmaer NS88 og Ragnarock Records. De beslaglagde en række effekter, blandt andet et kunderegister med over 8.000 navne og adresser fra næsten 50 forskellige lande. Politiet vurderede, at de to firmaer omsatte for mere end 300.000 kroner årligt.

NS88 og Ragnarock Records spillede en enorm rolle for den europæiske nazisme i halvfemserne. De to firmaer var drevet af organisationen Blood & Honour i Skandinavien og støttede flere andre nazistiske organisationer økonomisk. Tilsammen udgjorde persongruppen omkring firmaerne nogle af de vigtigste agitatorer for militant nazisme i nyere tid, og de var nogle af de vigtigste aktører i udspredelsen af nazistisk propaganda.

Ransagningerne i 1998 afslørede, at produktionen af nazistisk musik og -merchandise var langt mere omfattende end nogen havde troet. Mere end 8.000 kunder var, på trods af at en stor del var udlændinge, et meget højt tal. Her kommer historien om, hvordan det hele startede.

Blood & Honour starter i England

Fra slutningen af firserne og op igennem halvfemserne blev den såkaldte hvid magt-musik det vigtigste rekrutterings- og politiseringsgrundlag for den internationale nazi-bevægelse. Hvid magt-musik er en slags nazistisk rock med rødder i blandt andet punk- og oi-musikken, og er kendt for sine meget racistiske og volds-hyldende tekster.

Det skete med udgangspunkt i den nazistiske scene i England. Ud af det engelske fascist-parti, National Front, voksede der en bevægelse omkring de såkaldte Rock Against Communism-koncerter. Helt centralt i den nye bevægelse stod forsangeren i nazi-bandet Skrewdriver, Ian Stuart Donaldson. Til at begynde med fungerede kredsen omkring ham og Skrewdriver mest som koncertarrangører for National Front. Ian Stuart Donaldson og miljøet omkring ham brød i 1987 med National Front, og sammen med en række andre nazistiske bands skabte de organisationen Blood & Honour. Ian Stuart Donaldson startede i samme periode pladeselskabet White Noise Records.

Det var Blood & Honour, der i de følgende år for alvor udbredte hvid magt-musikken i Europa. Blood & Honour blev desuden udbygget med gruppen Combat 18. Combat 18 bestod af racistiske hooligans, der fungerede som vagtværn for British National Party, et højreekstremistisk parti i England. Combat 18 blev i de følgende år en central del af Blood & Honour og kan med rette betragtes som den væbnede gren af Blood & Honour. Blood & Honour-bevægelsen formåede at forene skinheadlivsstilen med den rå gadevold, der gik ud over indvandrere og antiracister.

En form for moderne SturmAbteilung (SA) så dagens lys og Blood & Honour voksede sig til den største nazi-bevægelse i England. Ian Stuart Donaldson og Skrewdriver turnerede flere gange i firserne i Sverige, og det er tydeligt at den svenske nazi-bevægelse hentede inspiration fra de engelske kammerater.

Rock Mot Kommunismen

Allerede i 1986 startede Rock Mot Kommunismen i Sverige efter engelsk forbillede. Fra 1986 og frem blev der jævnlig afholdt hvid magt-koncerter i Sverige. Samtidig begyndte kredsen omkring det svenske nazi-band Vit Aggression, som var et af de bands der stod bag Rock Mot Kommunismen, at udgive det nazistiske skinheadmagasin Vit Rebell. Bladet blev udgivet med økonomisk støtte fra det engelske Blood & Honour og udviklede sig til en slags svensk talerør for Blood & Honour. Det første nummer af Vit Rebell havde overskriften "Vit revolution utan pardon". Den højreekstreme bevægelse i Sverige blev i denne periode mere og mere nazistisk og bevægede sig væk fra de mere traditionelle fremmedfjendske grupper, som f.eks. Bevar Sverige Svenskt og de forskellige svenske forsøg på højreekstremt parlamentarisk arbejde.

Nazi-terror i Sverige

De begyndte i stedet at anvende vold og terror-lignende metoder. I miljøet omkring bladet voksede en ny gruppe frem, nemlig Vit Arisk Motstånd, VAM. De gennemførte i begyndelsen af halvfemserne en række røverier, våbentyverier, voldelige overfald og attentater, og blev af mange betragtet som foregangsmænd i den nazistiske kamp. Da deres aktivitet var på det højeste, sad en lang række af deres aktivister fængslet, og netværket bag VAM tiltrak sig stor opmærksomhed fra politiet. Vit Rebell skiftede under VAM's indflydelse navn til Storm. Bladet var på den tid det vigtigste nazistiske blad i Sverige. Det var her man kunne finde reklame for de pladeaktuelle svenske nazibands og det var her man kunne købe musikvideoer med de store engelske navne.

I september 1993 døde Skrewdriver-forsangeren Ian Stuart Donaldson i en bilulykke i en alder af 35 år. Hans pludselige død, der naturligt nok kom bag på hele nazirock-miljøet i England, blev kilde til splittelse. Dødsfaldet affødte en større konflikt om arven af rettighederne til hans musik.

I Sverige bliver den første konsekvens af dødsfaldet, at bladet Storm igen skiftede navn. Denne gang til "Blod & Ära". Det første nummer var, ikke overraskende, tilegnet Ian Stuart Donaldson.

Vikingerock

Samtidig med dette skete der noget uventet. Det svenske naziband Ultima Thule slog i 1993 igennem i offentligheden. De solgte op imod 150.000 plader og placerede sig højt på de svenske hitlister i længere perioder. Succesen banede vej for en hel stribe af hvid magt-bands, der udfyldte den efterspørgsel som Ultima Thules succes havde affødt. En af årsagerne til at Ultima Thule slog igennem var, at de officielt afskrev sig nazismen, og i stedet profilerede sig på deres nordiske baggrund, ved at forherlige den nordiske mytologi og vikingetiden.

I et forsøg på at opnå samme succes som Ultima Thule, lavede flere svenske nazibands morsomme krumspring. For eksempel skiftede bandet "Dirlewanger" navn til "Heroes in the snow" og udgav pladen Wiking Power. Samme plade havde de tidligere udgivet under navnet White Power. Et grænseland mellem den deciderede nazirock og den upolitiske rockscene blev skabt og fik navnet vikingerock.

De nazistiske produktions- og pladeselskaber i Sverige var ikke sene til at opdage det nye marked. Specielt aktive var Ragnarock Records og det mindre kendte Warrior Productions. Ragnarock Records blev startet i 1993 af nazisten Lars Magnus Westrup og den norske nazist Erik Blücher. Westrup var en gammel kending med baggrund i "Framstegspartiet", ligesom han i perioder havde boet i Spanien under Francos fascistiske styre. Han havde tidligere beskæftiget sig med at sælge kassettebånd om for eksempel Rudolf Hess, en nazistisk leder under Anden Verdenskrig, og andre nazi-effekter. Da Westrup døde i 1995 fik Erik Blücher fuld kontrol over Ragnarock Records.

Nordland bliver til

Blod & Ära-netværket stod i 1993-94 bag en række koncerter, demonstrationer og cd-udgivelser. Strategien virkede umiddelbart vellykket, men allerede i 1995 skiftede bladet og dermed netværket igen navn og udseende, nu til Nordland. Det skete blandt andet som en konsekvens af den opmærksomhed de svenske myndigheder var begyndt at give Blod & Ära, på grund af deres kontakter til det terroristiske VAM. De rykkede længere væk fra det engelske Blood & Honour og trak i stedet i retning af den amerikanske gruppe Resistance, der var styret af den berygtede amerikanske nazist William Pierce. Skiftet betød blandt andet, at de satsede bredere end nazirocken, der udelukkende knyttede sig til skinheadstilen. Det betød også, at bladet skiftede udseende og fik et mere afdæmpet sprogbrug.

Mange af de skinheads, som havde været aktive i Storm-netværket, betragtede dette stilskifte som forræderi og begyndte at se sig om efter andre leverandører af hvid magt-musik. Her trådte Ragnarock Records for alvor ind på scenen i den internationale nazirock-verden.

Erik Blodøkse

Lederen af Ragnarock Records, Erik Blücher, er ingen ny person på den internationale nazi-scene. Han har en lang fortid, startende i den norske nazi-bevægelse. Blücher er født i Norge i 1953, og allerede som 22-årig grundlagde han den nazistiske organisation "Norsk Front", der var en udbrydergruppe af "Nasjonal Ungdoms Fylkning". Det var fremtrædende medlemmer af Norsk Front der i 1979 stod bag et bombeangreb mod en 1. maj-demonstration i Oslo.

Blücher er en dygtig agitator, men er aldrig selv med til de aktioner han både direkte og indirekte opfordrer til.

Blücher flyttede herefter til England. Her rodede han sig blandt andet ind i den nazistiske sekt "League of St. George". Det var en gruppe af nazister, der havde forelsket sig i Kong Arthur og ridderne af det runde bord og deres racistiske og kristne korstog i Mellemøsten.

Han gik på den tid under navnet Eirik Bloodaxe, et synonym han i øvrigt har brugt flittigt siden. I 1983 blev Blücher, efter en rejse, nægtet indrejse i England, da hans aktiviteter var blevet for meget for de engelske myndigheder, og samme år slog han sig ned i Sverige. En af de ting Blücher blev opmærksom på i England, var det store rekrutteringsgrundlag som nazirocken og skinhead-subkulturen udgjorde. Op igennem firserne havde han en række småfirmaer, der solgte nazi-effekter via postordrer, samtidig med at han var aktiv i netværket Bevar Sverige Svenskt (BSS). Igennem BSS var han med til at støtte Ultima Thules første pladeudgivelse i 1985, og han var et kendt ansigt i den nazi-bevægelse, der voksede frem omkring nazirocken i Sverige i halvfemserne.

Ragnarock Records blev dannet i 1993. På dette tidspunkt var det ikke et egentligt firma, det var nærmere en slags varemærke for Blüchers cd-produktion. Ragnarock Records var yderst aktive. I løbet af de første tre år nåede de at udgi-

ve mere end tyve cd'er. En af de vigtigste grunde til at Ragnarock Records voksede sig så store var, at de satsede på at sælge udenfor Sverige. Specielt det tyske marked blev en vigtig indtægtskilde for Ragnarock og de andre produktionsfirmaer i denne periode.

Wasakåren

Noget af det sidste Lars Magnus Westrup fra Ragnarock Records tog initiativ til inden sin død, var paraplyorganisationen Wasakåren. Hans ide var, at den skulle fungere som interesseorganisation og distributionsapparat i Nordeuropa. Igennem Wasakåren samarbejdede Ragnarock Records med engelske Blood & Honours pladeselskab, der nu hed ISD Records (Ian Stuart Donaldson Records). En anden vigtig samarbejdspartner var det danske videoproduktionsselskab NS88 og søsterselskabet NS Records. NS er en forkortelse af NationalSocialisme, 88 er talkoden for HH, en forkortelse for Heil Hitler.

NS88 blev startet i foråret 1994 af dansk-tyskeren Marcel Schilf. Schilf blev født i Tyskland i 1972. Hans forældre blev skilt og han flyttede i 1981 til Danmark sammen med sin mor, til dennes nye mand. De bosatte sig i Birkerød i Nordsjælland. Hans tidlige kontakt og interesse for nazismen stammede højst sandsynligt fra flere besøg hos bedstemoderen i Brandenburg ved Berlin. Her kom han i kontakt med naziskinheads. Disse kontakter blev udbygget, og da Schilf begyndte at arrangere nazistiske aktiviteter i Birkerød i starten af halvfemserne, havde han ved flere lejligheder besøg af skinheads fra Østtyskland.

NS88 og starten i Birkerød

Schilf boede i Birkerød Kommunes ungdomsboliger. Han blev dog smidt ud herfra efter at han havde afholdt to fester med heilende og fanebærende nazister stående på Kongevejen i den nordsjællandske kommune. At der deltog tyske nazister, siger en del om Marcel Schilfs tidlige magtposition og hans gode kontakter i den europæiske nazi-bevægelse. Fra starten af halvfemserne blev der med jævne mellemrum sat nazi-propaganda op i Birkerød. Schilf og personkredsen omkring ham var tydelige i gadebilledet.

Schilf led af cystisk fibrose, en sygdom der forhindrede ham i at deltage i sport og andre ungdomsaktiviteter. Dette kan være en del af forklaringen på hans computerevner, blandt andet video- og musikproduktion. Schilf og hans venner turnerede rundt i Nordeuropa, specielt Sverige, og optog musikvideoer ved diverse nazikoncerter.

I starten var videoproduktionen kun til eget forbrug, men efterspørgslen blev så stor, at kredsen besluttede sig for at prøve at lave penge på optagelserne. Den første "professionelle" produktion blev lavet i Göteborg i april 1994. NS88 fik

Marcel Schilf og Sandi Laebel

hovedkontor i Schilfs lejlighed i Birkerød. Lejligheden fungerede både som produktionskontor og lager for det lille firma.

1994: Det første katalog

I sommeren 1994 afholdte Dansk National Front (DNF) den første nazirock-koncert i Danmark. Schilf og kredsen omkring ham var med til at arrangere koncerten, og det var hos Schilf at en større delegation udenlandske gæster boede og festede i forbindelse med koncerten. I efteråret 1994 udgav NS88 sit første katalog med musikvideoer. Igennem det internationale netværk, som Schilf og NS88 nu var en del af, kom de i kontakt med Ragnarock Records, og et tæt samarbejde indledtes.

Ragnaock Records og NS88 åbnede samme år Club Valhalla i Helsingborg. Club Valhalla fungerede som koncertsal, men der var også lokaler, der gav mulighed for kontor og studie. Marcel Schilf og Erik Blücher opbyggede i denne periode et net af postbokse og proformaadresser, der blev brugt til at sløre produktions- og handelsgangene. NS88 kunne på dette tidspunkt kontaktes officielt igennem en postboks i Hillerød, men holdt altså fysisk til i Helsingborg. Ragnarock Records havde flere forskellige postboksadresser. Postboksene var aldrig registreret i Schilf eller Blüchers navn, men der er ingen tvivl om, at det var de to der i sidste ende trak i trådene.

I samme periode dannedes flere nye firmaer. NS88 Merchandise og NS

Club Valhallas lokaler i Helsingborg (Foto: AFA Doku)

Records blev dannet. Sidstnævnte fik eneret på distributionen af engelske ISD Records produkter i Skandinavien. Ikke nok med at de forskellige firmaers produkter blev købt og solgt over store dele af verden, så blev miljøet omkring selskaberne i Helsingborg også særdeles internationalt. Kendte nazister og højreekstreme fra hele verden færdedes i miljøet omkring Club Valhalla. Danske, finske, amerikanske og tyske nazister havde sin gang i lokalerne i Helsingborg.

Støtte til bevægelsen

En del af pengene som NS88 og Ragnarock Records tjente blev kanaliseret videre til andre grupper.

Blandt andet støttede de DNSBs radio, Radio Oasen. De pralede også åbent med, at de støttede det såkaldte antiantifa-arbejde. Antiantifa-arbejde består kort sagt i overvågning af og aktioner mod venstreorienterede og antiracister.

Samtidig med at udviklingen i Helsingborg fortsatte, skete det samme i resten af Sverige. Nordland satsede på et bredere publikum og andre musikgenrer end nazirocken. De samarbejdede tæt med den amerikanske gruppe Resistance, og blev igennem dette samarbejde den største leverandør af udenlandsk hvid magtmusik i Sverige. Nordlands blad af samme navn var det mest betydningsfulde magasin på den højreradikale scene i Sverige i halvfemserne. Samtidig fraskrev Nordland sig de åbenlyse tilknytninger til nazismen, og forsøgte at anlægge en mere nationalistisk stil.

Butikken i Göteborg

Nordland åbnede i 1994 butikken Midgård i Göteborg. Helt centralt i Nordland stod Per-Anders Johansson, også kaldet Pajen.

I starten af halvfemserne arbejdede de to fraktioner inden for den svenske nazimusik-scene sammen. Ragnarock Records og NS88 på den ene side og Nordland på den anden.

Men i takt med at konflikten brød ud i England, blev samarbejdet afløst af en bitter strid. En strid der var koblet direkte til England, og kampen om arven efter Ian Stuart Donaldson.

Den engelske konflikt

Efter Ian Stuart Donaldsons død udbrød der i England en årelang og blodig konflikt om penge og musikrettigheder på det lukrative nazirock-marked. På den ene side stod Paul Burnley, der var Ian Stuart Donaldsons gamle ven og forsanger i bandet No Remorse. No Remorse var et af de bands, der sammen med Skrewdriver i sin tid startede Blood & Honour. På den anden side stod Combat 18, den gruppe af hooligans og voldelige racister, der tidligere havde stået for sikkerheden for British National Party og nu fungerede som den væbnede del af Blood & Honour.

Paul Burnley mente, at man skulle fortsætte der tætte samarbejde med Nordland. Argumentet var, at Blood & Honour havde støttet Nordland økonomisk helt tilbage fra dengang, da Nordland hed Storm. Combat 18 på den anden side ville have flere bands til at udgive på deres pladeselskab. Combat 18-fløjen af Blood & Honour kom sejrende ud af konflikten og umiddelbart efter dannede de ISD Records, det selskab som NS88 distribuerede for i Skandinavien. ISD Records forsøgte ved flere anledninger, at få bands der havde kontrakter med andre selskaber, til at skrive under hos dem i stedet. Det lykkedes flere gange, ofte med voldelige metoder, og et dårligt ry til følge. Paul Burnley, den tabende part, rykkede tættere på Nordland og brugte deres og amerikanske Resistance' magt i den internationale bevægelse til at kritisere Combat 18 og deres metoder.

Pajen og Nordland var for Combat 18 og Blood & Honour den største hindring for at komme til at dominere det europæiske nazirock-marked helt. De forsøgte ved flere lejligheder at myrde ham. I 1995 var en gruppe Blood & Honour-folk fra England på vej til fodboldkamp i Norge. På vej til Norge gjorde de stop i Göteborg, hvor de forsøgte at få fat i Pajen for at slå ham ihjel. Han undslap kun med nød og næppe.

Dansk afstikker i engelsk konflikt

I 1997 fik Combat 18 den danske nazist Thomas Derry Nakaba til at sende brevbomber til blandt andet folk fra Paul Burnley-fløjen i England. Der var også planer om, at Nakaba skulle likvidere Pajen. Planerne strandede dog på, at Nakaba

ikke ville smugle sprængstoffer og våben ind i Sverige. Thomas Nakaba fik hjælp til brevbomberne af svenskeren Nicklas Löfdahl. Löfdahl var organiseret i gruppen "Ariska Brödraskabet", det ariske broderskab. Organisationen blev startet af en af de nazister, der blev dømt for mordet på en ung dreng i byen Kode i Sverige i august 1995. Da de havnede i fængsel manglede de en nazistisk fangeorganisation, og det blev til Ariske Brödraskabet. De skulle officielt støtte fængslede kammerater, men der var en hemmelig plan om, at gruppen skulle fungere som kampgruppe og udføre attentater og terror. Ariska Brödraskabet blev budt velkommen af både NS88, Ragnarock Records og Blood & Honour.

Löfdahl mødtes i januar 1997 med Thomas Nakaba. Få dage senere blev Nakaba anholdt og varetægtsfængslet for at have afsendt brevbomberne.

Senere samme år blev der sendt flere brevbomber. Den første, der sendes i marts måned, var til den daværende svenske justitsminister Laila Freivald, og blev sendt af netop Nicklas Löfdahl. Den blev opdaget af postvæsnet, og viste sig ikke at være færdigmonteret. Den anden var til Pajen og blev afsendt i maj måned. Den eksploderede på postterminalen i Göteborg. I august 1997 gennemførte det svenske politi en række ransagninger og anholdte Nicklas Löfdahl. Ingen blev dømt for bomben mod Pajen.

Pajen slap ved flere lejligheder med skindet i behold fra de attentat- og mordforsøg som konkurrerende grupper udsatte ham for, og trods de hårdhændede konkurrenter, fortsatte Nordland sin rolle som den vigtigste organisation inden for hvid magt-musikken. Det var først i 1999 at de for alvor begyndte at løbe ind i problemer.

Nordland går ned

I januar 1999 afbryder politiet i Stockholm en Nordland-koncert. De anholder samtlige tilstedeværende, og de næsten 300 koncertgæster bliver sigtet for overtrædelse af den svenske racismeparagraf. Det blev starten på nedturen for Nordland. Politirepressionen kombineret med den voldsomme modstand fra Blood & Honour Scandinavia og Combat 18 betød, at Nordland blev stærkt svækket. Det sidste nummer af deres blad udkom i november 1999, og Blood & Honour satte sig fuldstændigt på det nordeuropæiske marked for nazirock.

Ragnarock Records og retssagerne

NS88 og Ragnarock Records løb også ind i problemer. I 1996 var Ragnarock Records indblandet i flere retssager. De var sigtet efter den svenske racismeparagraf, men retssagen skulle også afgøre, om personkredsen kunne gøres ansvarlige for indholdet på de racistiske cd'er. De blev kendt skyldige, og kunne derfor holdes ansvarlige for de stærkt racistiske tekster som mange af cd'erne fra de to firmaer indeholdte.

Samtidig var en række voldsepisoder i Helsingborg med til at sætte fokus på Club Valhalla og miljøet omkring stedet. Udlejerne fik mistanke om hvad der

foregik på stedet, og den 30. september 1996 blev Club Valhalla nedlagt.

For at slippe for yderligere problemer i forbindelse med retssagen mod de fire hovedmænd i Ragnarock Records blev firmaet nedlagt. Handlen fortsatte i stedet igennem "Wasakåren RR", dog fra den samme postboks som Ragnarock Records brugte. Wasakåren fik en kendt dansk nazist som formand, det tidligere DNSB-medlem Henrik Asferg Kristensen.

Kriegsberichter-videoerne

NS88 producerede blandt andet de berygtede Kriegsberichter-videoer. Videoerne indeholdt stærk racistisk, voldeligt og antisemitisk materiale. Videoerne indeholdt blandt andet optagelser af henrettelser af sorte i tresserne, reportager fra nazikoncerter og grove karikaturer af jøder der dræbes. Helt galt gik det med Kriegsberichter nummer 4. I videoen trues fire navngivne danske anti-nazister på livet. De fire anmelder senere sagen til det danske politi, men der blev aldrig rejst tiltale. Bagmanden bag Kriegsberichter-videoerne var Marko "Jäsa" Järvinen, men det svenske politi mente, at Marcel Schilf og Erik Blücher var at regne som ansvarlige.

Politiet i Sverige gennemførte ransagninger hos et trykkeri, som de formodede bagmænd havde tilknytning til. Sagen endte i første omgang med, at det svenske politi konkluderede, at det ikke er ulovligt at true andre mennesker på livet på video. I stedet ville det svenske politi sigte de ansvarlige for overtrædelse af den svenske racismeparagraf.

Det netværk Schilf havde samlet omkring sig voksede sig større og større. Netværket samlede større og mindre organisationer, blandt andet Nationalsocialistisk Front (NSF), Blood & Honour og Info-14. Rent praktisk arbejdede de sammen på tre primære fronter: nazirocken, organisationerne og de militante aktionsgrupper. NSF er lige som danske DNSB den organisation, der forsøger at opbygge et traditionelt nazistisk parti. De marcherer med faner og uniformer, og gør meget ud af at holde på formerne. De blev støttet af nazirock-firmaerne, der rekrutterede nye medlemmer igennem den racistiske propaganda. Samtidig stod Blood & Honour og Info-14 i baggrunden og agiterede for militant kamp mod indvandrerne, venstreorienterede, pressen og staten. De koncerter og produkter, som nazirock-firmaerne leverede, var og er med til at financiere kampen for de to andre grupper. Samtidig fungerede koncerterne som rekrutterings- og propagandabase for grupperne. Med Ragnarock Records var der reelt skabt en betalt branche indenfor nazi-bevægelsen.

Celtic Moon

AUGUST 2003

celticmoon28@hotmail.com

CM154: Hassgesang
B.Z.L.T.B.

CM155: Warhammer
We Are The Law

CM156: Sniper / PWA
In Hate Of The Russian

CM157: Pig Killer
The Spirit Of 1939

1 CD = 15 Euro

ab 5CD's = +1 Gratis

Celtic Moons varekatalog

Repression fra myndighederne

I efteråret 1998 gennemførte det svenske politi udover den omtalte trykkeri-ransagning, flere telefonaflytninger, overvågninger og ransagninger. Ud fra dele af det beslaglagte materiale besluttede anklagemyndigheden i juni 1999 at rejse en sag imod Erik Blücher, Hans "Himmeler" Pettersson og Marcel Schilf. De tre blev sigtet for "hets mot folkgrupp".

Blood & Honour Denmark overtager salget

1. april 1999 overdrog Schilf salget af NS88' og NS Records' produkter til Blood & Honour Denmark. Samtidig nedlagde han NS88 og de andre firmaer. Fra slutningen af 1999 lejede han nogle gamle jernbaneejendomme i Ljungbyhed, en lille by udenfor for Helsingborg. Grunden på godt 2000 kvadratmeter indeholdte tre huse. Det hele blev lejet for 4.000 kroner om måneden. Grunden blev hurtigt hegnet ind med et 2 meter højt hegn. Stedet blev døbt "Fortress Ljungbyhed". De små huse på grunden kaldtes Club 28 og Club Valhalla. Sidstnævnte brugtes til koncerter, mens det store hus primært blev brugt til overnatning for tilrejsende nazister. Der var desuden mulighed for at afholde store udendørskoncerter.

Den meget omfattende retssag mod de tre hovedmænd begyndte i januar 2000 og varede en måned frem. Først skulle det afgøres, om de tre kunne holdes ansvarlige for produkterne, dernæst om de havde gjort sig skyldige i "hets mot folkgrupp". Politiet havde i forbindelse med ransagningerne i 1998 konfiskeret en computer med et kunderegister. Det indeholdt 8402 navne på kunder fordelt på 46 lande. Fra Tyskland var der 5000 navne. Også nazister i Finland, Frankrig og USA var store aftagere af NS88' og Ragnarock Records' produkter. Det er svært at sige noget om, hvor mange penge der var blevet omsat for i de forskellige firmaer, men politiet skønnede, at det var mere end 300.000 kroner om året. Retssagen endte med, at de tiltalte blev frikendt, da retten fandt, at anklagerne om "hets mot folkgrupp" var forældet.

Fortress Ljungbyhed løb hurtigt ind i problemer. Hverken de lokale beboere eller Klippan Kommune brød sig om at have et nazistisk hovedkvarter liggende i byen. Det endte med, at Klippan Kommune købte ejendommen af udlejeren og fik opsagt lejemålet.

Marcel Schilf fandt hurtigt et nyt sted. Fra efteråret 2000 lejede han et gammelt hus, der lå ud til en af indfaldsvejene til Helsingborg. Marcel Schilf nåede at ansøge kommunen om lov til at opsætte et 1,80 meter højt hegn rundt om grunden, med den begrundelse at det skal holde hans hunde på grunden. I januar 2001 døde Marcel Schilf, og huset gik hurtigt tabt for bevælgelsen.

Dødsfaldet og begravelsen

Den 23. januar 2001 dør Marcel Schilf af lungesygdommen cystisk fibrose. To

Marcel Schilfs begravelse Kisten bæres af blandt andet Flemming Muff Christiansen, Marko "Jäsa" Järvinen og Erik Blücher

uger senere, onsdag den 7. februar, begraves Schilf i Åstorp, en lille by 20 kilometer fra Helsingborg. Begravelsen blev besøgt af ledende folk fra hele den skandinaviske nazi-bevægelse, blandt andet Info-14s Robert Vesterlund, Nationalsocialistisk Fronts Björn Björqvist, Thomas Ölund fra Blood & Honour Stockholm, finske Marko "Jäsa" Järvinen og nordmanden Erik Blücher, begge fra Schilfs produktionsselskaber og Flemming Muff Christiansen fra Blood & Honour. De tre sidstnævnte bar kisten.

Ved begravelsen deltog også Schilfs kæreste Sandi Laebel, og den danske Blood & Honour-leder Kasper Kröner. Han filmede hele dagen de fremmødte journalister. Umiddelbart efter begravelsen fandt Kröner og Laebel sammen, og dermed fik Kröner andel i arven af Schilfs musikrettigheder.

En stor del af gæsterne ved begravelsen var iført Blood & Honour-uniformen, en sort bomberjakke med Blood & Honour Scandinavia broderet på brystet. Fra det danske Blood & Honour var der også pænt fremmøde. Blandt andre var de to centrale personer fra Blood & Honour i Svendborg og på Langeland, Carsten Braaby og Frank Thor Varager, til stede. Varager var med til at bære kisten. Den danske fane blev båret af en voldsdømt skinhead fra Sydhavnen i København.

Begravelsen samlede op i mod 100 nazister, og forenede - en sidste gang - den skandinaviske nazi-bevægelse, inden der for alvor blev konflikt og stridigheder.

Splittelsen i Blood & Honour Scandinavia

Efter begravelsen mødtes de centrale personer i musikkomplekset for at fordele arven. Allerede da sås den begyndende konflikt. På den ene side stod finske Marko "Jäsa" Järvinen, der sammen med sine skinheadvenner i Blood & Honour-grupperne i Skåne, Blekinge og Småland mente, at Blood & Honour skulle være en ren svensk organisation, og derfor ville afskære danske Kasper Kröner og hans netværk. Med sig havde Jäsa også den aldrende Erik Blücher, der i processen fik gjort sig særdeles upopulær hos Blood & Honour Stockholm.

I forbindelse med fordelingen af rettigheder og musik, havde Kasper Kröner og de resterende danskere nemlig allieret sig med Stockholmsfløjen, der har en del personoverlap med Info-14. Info-14 er det vigtigste nyhedsorgan for den svenske nazi-bevægelse. Stockholmsfløjen købte Ragnarock Records af Erik Blücher, og fik i den forbindelse forkøbsret på rettighederne til noget af det nazirock, som Ragnarock Records ejede. Denne forkøbsret blæste Blücher dog på, og solgte i stedet en del af rettighederne til det tyske selskab Wotan. Hermed var Blücher nu så upopulær, at han hurtigt gled i baggrunden.

I årene efter dødsfaldet i 2001 var det begrænset, hvad man så til både ham og Jäsa. Jäsa havde stadig en kammeratskabsgruppe af voldsberedte skinheads. Derudover drev han sin netbutik under navnet "Club28". En af Marcel Schilfs nazifæstninger i Helsingborg-området i sluthalvfemserne havde også navnet Club 28, hvilket gjorde Jäsa meget upopulær. I manges øjne misbrugte han Schilfs gode navn og rygte.

Det var dog først i januar 2005, at Blood & Honour-netværket sagde endegyldigt farvel til Jäsa og Blücher. Det skete efter et møde i Sverige, hvor anklagerne mod de to blev samlet. For Jäsas vedkommende var kritikpunkterne, at han propede penge i egen lomme i stedet for at støtte bevægelsen med overskuddet fra hans netbutik.

En anden anklage mod Jäsa lød på, at han skulle have holdt hånden over nogle af sine skinhead-støtter, da de havde stået bag en voldsom dyremishandling. Det sidste punkt i angrebet på Jäsa var hans rolle som politi-stikker. Under et politiforhør i hans hjemland Finland havde han nemlig talt over sig, og på den måde bragt en anden nazist i juridiske problemer i forbindelse med et voldsomt røveri i Helsinki i sensommeren 1996.

For Blücher lød anklagen først og fremmest på illoyalitet overfor Blood & Honour i forbindelse med hans salg af musikrettigheder til det tyske selskab Wotan. Derudover blev han også skarpt kritiseret for at bakke op om Jäsa og hans aktiviteter.

Som nævnt tidligere, har Blücher i flere år været gledet helt i baggrunden. Jäsa har nedlagt sin netbutik Club28, og i stedet åbnet en anden netbutik ved navn "Multikriminell". Her sælger han hooligan-film og tøj med tydelig inspiration fra nazi- og skinheadmiljøet.

NS88 og NS Records nedlægges

De to selskabet NS88 og NS Records var mange gange i myndighedernes søgelys. Både på grund af involveringen i det illegale nazirock-marked i Tyskland, og på grund af produktionen af de famøse Kriegsberichter-videoer, hvor der opfordredes til likvidering af navngivne danske antinazister.

1. april 1999 overtager Blood & Honour Denmark de to selskabers salg, og driver dem videre under andre navne. NS88 bliver til Nordwind og NS Records til Celtic Moon. Disse to selskaber kører videre, men med et langt mindre udvalg end forgængerne. Dog havde NS88 og NS Records retten til at sælge engelske ISD Records' musik.

På dette tidspunkt var fordelingen, at danskerne igennem NS88, NS Records og NS88 Video Division tager sig af musik og film, mens Blood & Honours afdeling i Stockholms sælger merchandise og tøj igennem det tidligere Ragnarock Records, der nu har skiftet navn til Segerrunan.

Segerrunan

I 2003 lukker Celtic Moon og Nordwind. Der går dog ikke længe før folkene bag fortsætter deres salg af musik og merchandise. Der sker nemlig en omorganisering, hvor Stockholm-afdelingen trækker sig i baggrunden for at fortsætte deres projekt Info-14. Segerrunan lukkes, og Info-14-folkene laver i stedet en organisationstilknyttet netbutik, på lige linie med for eksempel Nationalsocialistisk Front og Svenska Motståndsrörelsen. På dette tidspunkt har Info-14 nemlig udviklet sig fra blot at være et nyhedsorgan til også at være et netværk af nazistiske aktivister i Stockholm.

Nordvind Records

I stedet viderefører de to danske Blood & Honour-aktivister Kasper Kröner og Flemming Muff Christiansen arven fra Blood & Honour Scandinavia. De dannede Nordvind Records, der er det mest velorganiserede selskab til dato. Udover at fungere som videresalg af andres produkter, har firmaet en stor egenproduktion af tøj og musik. Nordvind Records er en af de få selskaber i Sverige, der også har egenproduktion af cd'er.

KLIPPAN:

EN KORT BESKRIVELSE AF BEGIVENHEDERNES CEN- TRUM

Et nazistisk hovedsæde i Nordeuropa

Klippan er en lille by 33 kilometer nordøst for Helsingborg. Byen har 16.048 indbyggere og et borgerligt bystyre. Det nationalistiske parti Sverigesdemokraterne fik ved sidste lokalvalg 8,10 pct. af stemmerne.

Blood & Honours hovedsæde

Klippan har siden starten af halvfemserne været hjemsted for nazistiske grupper. Blood & Honour har haft sit hovedkvarter i området, Festung Ljungbyhed, ligesom de store grupper NSF Klippan, Kamratförbundet Klippan og Kamratförbundet Parabellum har eller har haft base der.

Den store koncentration af nazister i området, har betydet et voldsomt højt antal overfald med racistisk motiv. Det værste fandt sted i 1995, da en aktivist fra Blood & Honour-kredsen dræbte en mand fra Elfensbenskysten. Manden skød og dræbte senere sig selv midt på torvet i Klippan, da han blev vraget fra lederposten i Blood & Honour efter Marcel Schilfs død.

SoS-aktivister flankerer fanebærere ved NSF-manifestation

SoS og Kamratförbundet

Kamratförbundet Parabellum har sit udspring i Klippan. Gruppen udspringer af NSF's tidligere afdeling i byen, der en overgang var landets største NSF-afdeling, på trods af byens ringe størrelse. NSF-afdelingen stod for arbejdet med SoS-gruppen, NSF's sikkerhedsgruppe, indtil den ragede uklar med NSF's landsledelse. Herefter brød gruppen med partiet, og dannede i stedet Kamratförbundet Klippan. Grupperne i Klippan har altid haft et tæt samarbejde på tværs af organisationsskel.

TØJET OG MUSIKKENS BETYDNING

Der er ingen tvivl om, at både merchandisen, tøjet og nazimusikken har større betydning end blot den økonomiske indtjening. Det tjener som en reklamesøjle for både politiske grupper og for konkrete budskaber, og sidst, men ikke mindst, er det med til at give de aktive højreekstremister en identitet og fællesskabsfølelse. Vi vil i det følgende forsøge at berøre nogle af de aspekter. Det skal indledningsvist nævnes, at situationen og betydningen af højreekstrem kultur som musik, tøj og merchandise er forskellig fra land til land i Nordeuropa.

Den økonomiske faktor

Salget af merchandise, tøj og musik har en central post i de nazistiske gruppers økonomi. Udover kontingent, er salget til medlemmer og sympatisører en af de allervigtigste indtægtskilder for mange grupper. For grupper, der ikke benytter kontingentbetaling, er salget endnu vigtigere.

Pengene bruges på flere forskellige ting, f.eks. administration og propaganda-materiale. I takt med, at der er flere penge i omløb i den højreradikale bevægelse, er der også sket en øgning af kvaliteten af f.eks. klistermærker, flyers og bannere, produceret af højreekstreme kræfter.

Tøj og merchandise

Tøj og merchandise produceret til nazistiske og racistiske målgrupper har en meget stor betydning for den samlede højreekstreme bevægelse.

Tøj og merchandise er konstituerende for den politiske identitet, både for fællesskabet i gruppen og for det enkelte individ. Internt i gruppen giver tøjet nye medlemmer mulighed for at glide ind i fællesskabet, mens det udadtil viser uniformitet og enhed. Grupper får på den måde en stærk sammenhængskraft.

I og med at tøjet skaber en fællesskabsfølelse og en sammenhængskraft, kan tøjet også være med til at holde medlemmerne fast i en gruppe-identitet, selvom medlemmet ideologisk måske ikke føler samme enighed som tidligere. Tøjet bliver altså en lige så vigtig faktor i gruppens identitet som ideologien. Det er kendt fra interviews med tidligere nazister, at på trods af, at de politisk og ideologisk lægger afstand til gruppen, kan de på grund af gruppesammenhængen og de sociale relationer ikke bryde endeligt med gruppen.

Tøjet er også en måde at være højreekstrem på, når man ikke er i selskab med andre højreekstremister, hvor demonstrationerne og koncerterne blot er et midlertidigt fællesskab.

Samtidig er tøjet også en materialisering af fællesskabet. Fra at være en ideologi, kan nazismen pludselig materialiseres, og på den måde bliver den langt mere håndgribelig. Man behøver ikke en klar ideologisk stillingtagen for at være nazist, man kan i stedet købe det rette tøj og merchandise, og på den måde tage del i bevægelsen.

Nazirocken

Nazirocken, og de andre mindre fremherskende musikgenrer med racistisk præg, har flere funktioner, og udfylder ligesom tøjet, merchandisen og koncerterne en vigtig rolle med at fastholde og mobilisere aktivister.

Musikken er med til at danne en identitet som nazist. Hjemme på drengeværelset kan nazimusikken afløse MTV, og bare det at lytte til samfundskritiske og racistiske tekster kan i sig selv være et oprør mod den af højreekstreme såkaldte "multikultur". I forbindelse med, at internettet er blevet en central del af mange ungdomskulturer i dag, er det blevet langt nemmere at sprede den nazistiske musik, og på den måde kan musikken også nemt få en propaganda- og mobiliseringseffekt.

Tidligere har den nazistiske musik været meget ensidig og centreret omkring de musikgenrer der omgiver skinhead-kulturen som f.eks. oi og punk. Dette har det seneste årti ændret sig, og den højreradikale har nu en bred vifte af musiktilbud, lige fra vise- og folkesangere over rock til oi og punk.

Koncerter og fester

De sociale arrangementer som f.eks. koncerter og fester er med til at skabe en gruppefølelse i de sociale grupper og organisationer der deltager. Nye venskaber dannes, der udveksles ideer, erfaringer og oplevelse, og vigtigst af alt, opdager den enkelte nazist at han/hun ikke står alene med sine holdninger. Nazister er en af de mest isolerede grupper, i forhold til andre ekstreme religiøse og politiske

grupper, og derfor er det endnu vigtigere for den nazistiske bevægelse at samles ved koncerter og fester.

Især de store arrangementer har den effekt, at enkeltindivider og smågrupper kommer til at føle sig som en del af en stor bevægelse. Det er ikke den politiske manifestation i sig selv der er vigtig for nazi-bevægelsen, men derimod den fællesskabsfølelse der skabes, når 5.000 nazister marcherer side om side.

Koncerterne har samtidig et særpræg, som de andre aktiviteter ikke har: at deltagerne føler sig udvalgte. Koncerterne holdes nemlig hemmelige for offentligheden, og det at kende deres eksistens er kun for de få udvalgte. Når man som deltager så, efter at have været forbi et opsamlingssted tæt på koncertstedet, ankommer, er man en del af en lukket og eksklusiv skare - den højreekstreme bevægelses elite.

Professionalisering

Fra halvfemserne og til nu er der sket en professionalisering af de højreradikale produktionsselskaber. Dengang bestod udbudet hovedsagligt af dårligt trykte t-shirts, cd'er med hjemmelavede covers og sort-hvide tøjmærker. I dag bliver cd'erne trykt professionelt, tøjet er i højeste kvalitet og vareudbuddet er større end nogensinde før.

Der er flere årsager til professionaliseringen. En af dem er den teknologiske udvikling, der har gjort produktionen nemmere og billigere. Derudover er der flere penge i cirkulation i de højreekstreme kredse, hvilket igen giver produktionsselskaberne mulighed for at producere bedre varer.

Diversitet

Halvfemsernes nazi-bevægelse var samlet om skinhead-kulturen, og var på den måde meget ekskluderende. Der var dengang ikke andre muligheder end at være skinhead, hvis man ville være aktiv nazist. I dag er den situation meget anderledes. Nu kan man være højreekstremist uden at være skinhead. Man kan at være hooligan, gå i Thor Steinar-tøj, lytte til nationalistiske viser og racistisk folkemusik. Der er sket en udvikling i den højreekstreme bevægelse, så den i dag rummer flere forskellige kulturer, og på den måde kan den også samle langt bredere.

Skinheadkulturen var, udover ekskluderende, også med til at stemple den højreekstreme bevægelse i offentlighedens øjne. Flere højreekstreme grupper og tøjmærker er i dag mere mainstream, for at undgå den stempling, som halvfemsernes brug af f.eks. hagekors gav.

En af måderne, hvorpå det nazistiske tøj undgår den samme stempling, er ved at bruge en række symboler, der ikke er offentlig kendte som nazistiske. Hagekorset og det keltiske kors er skubbet i baggrunden, og i stedet bruges forkortelse som 46 (Dansk Front), TS (Thor Steinar), med flere.

Forkortelserne og de hemmelige talkoder giver derudover en hemmelig genkendelsesmulighed, der kendes fra andre subkulturer, som f.eks. graffiti miljøet.

PRODUKTIONEN AF NAZI-MERCHANDISE ANNO 2007

I Tyskland har tøjmærket Thor Steinar vokset sig rigtig stort. Hovedsagligt indenfor den højreradikale bevægelse, men også blandt almindelige unge vinder tøjet nu anseelse. Firmaet har åbnet butikker flere steder i Tyskland, og på trods af mange formodninger om det modsatte, har firmaet formået at holde en klar distance til den nazistiske bevægelse. Firmaet er en millionforretning, og samtidig de højreekstremes foretrukne skrædder.

Nordpå, i området omkring Helsingborg, har flere selskaber hovedsæde. Blandt andet trykkeriet Tryckcenter Klippan og pladeselskabet Nordvind Records, der drives af tidligere Blood & Honour-aktivister. Nordvind Records er et af de største nazistiske produktionsselskaber i Skandinavien. Ved en nærmere gennemgang viser det sig, at de i Tyskland nogenlunde vandtætte skodder mellem Thor Steinar og nazisterne, ikke holder i Skandinavien. Dette påvises i det følgende kapitel.

Personkredsen

I det følgende nævnes en række personer, med tæt tilknytning til hele produktionsmiljøet omkring selskaberne Nordvind Records, Thor Steinar og Tryckcenter Klippan i Klippan nordøst for Helsingborg. De vigtigste introduceres kort her:

Kasper Krøner (Danmark): Mangeårigt medlem af Blood & Honour Denmark og en overgang også Dansk Front. Han er tidligere dømt for vold. Central i Nordvind Records. Var en af Marcel Schilfs nærmeste samarbejdspartnere i sluthalvfemserne.

Flemming Muff Christiansen (Danmark): Mangeårigt medlem af Blood & Honour Denmark og senere Dansk Front. Central i Nordvind Records.

Thomas Ölund (Danmark): Blood & Honour Stockholm og Info-14.

Er desuden med i bandet Nothung, der har spillet ved Dansk Front-koncerter tidligere.

Andreas Olofsson (Danmark): Central i Kamratförbundet Parabellum. Tidligere medlem af NSF's afdeling i Klippan.

Thomas Peter Jensen (Danmark): Leder af Dansk Front Sjælland. Model for Nordvind Records. Har tidligere fungeret som security ved Hammarslag og Blood & Honour-koncerter

Nordvind Records

Vi har valgt at beskæftige os indgående med Nordvind Records i denne bog. Nordvind Records har en lang historie - dog under andre navne. Derudover er det det eneste skandinaviske naziproduktionsselskab, hvis marked er hele Nordeuropa. Sidst, men ikke mindst, er selskabet, i modsætning til resten af de skandinaviske nazibutikker, ikke knyttet til en specifik organisation.

Nordvind Records er en videreførsel af den musik- og merchandiseproduktion som begyndte helt tilbage i starthalvfemserne under ledelse af den danske Blood & Honour-leder Marcel Schilf. Undervejs har selskaberne skiftet navne og juridiske ejermænd, men i bund og grund er Nordvind Records i dag en moderniseret udgave af NS88 og NS Records. De to hovedmænd bag selskabet er Kasper Krøner og Flemming Muff, der begge har deres fortid i Blood & Honour Denmark. Nordvind Records startede officielt op i efteråret 2005.

Firmaet Nordvind Records

Firmaet Nordvind Records er registreret på postboks 545 i det centrale Helsingborg. Firmaet hed, da det blev dannet, "Tröjbutiken i Nordvästskåne". Da dette firma blev oprettet, var det registreret på postboks 38 i Klippan, en postboks, der er helt central i hele produktionsnetværket i Helsingborgområdet.

De internationale kontakter

Den historiske tilknytning til Schilfs produktionscenter har stor betydning for Nordvind Records kontaktflade i Nordeuropa. De ledende folk i Nordvind Records i dag har, ligesom Marcel Schilf havde, gode kontakter til Tyskland, og endnu bedre kontakter til store dele af den svenske nazi-bevægelse. Udover sine personlige kontakter i Tyskland, har Kasper Krøner igennem tyske Stephan Günther adgang til et bredt spektrum af politiske kontakter i hele Tyskland.

Stephan Günther har ligesom Kasper Kröner været aktiv i Blood & Honour Scandinavia, og de to har et særdeles tæt samarbejde. De var blandt andet sammen om at arrangere Hess-marchen i Kolding i august 2005, ligesom de begge var talere ved Blood & Honours Hess-march i Hillerød i Nordsjælland i 2001.

Kontakterne til de svenske nazi-grupper er rigtig gode. Kasper Kröner er bosiddende i Sverige og har blandt andet et tæt samarbejde med Kamratförbundet Klippan, en nazistisk kammeratskabsgruppe i den lille by Klippan. Han har fået tæt kontakt til NSF og Nationaldemokraterna i hele Skåne, og han deltog blandt andet i den sidstnævnte gruppes demonstration i Helsingborg i oktober 2003. Derudover har han via Nordvind Records tæt kontakt til hele Info-14-kredsen i Stockholm, da svenske Thomas Ölund er involveret begge steder, og dermed fungerer som bindeled mellem de to grupper. Thomas Ölund er med i Info-14 i Stockholm, og spiller desuden i bandet Nothung.

Nordvind Records har også et særdeles godt netværk i Danmark. Både Flemming Muff Christiansen og Kasper Kröner har tæt tilknytning til Dansk Front-netværket. Flemming Muff Christiansen er en af de ledende figurer i Nordsjællands-afdelingen og Kasper Kröner har tidligere været en del af kernegruppen i Dansk Front København.

Igennem sine ledende positioner i Dansk Front-netværket har de to endvidere kontakter til Dansk Fronts lokalafdelinger rundt i landet. Desuden er flere af deres gamle samarbejdspartnere fra det nu hedengangne Blood & Honour Denmark i dag involveret i Dansk Front, hvilket har gjort indgangen til det store netværk - og de mange potentielle kunder - endnu nemmere.

Varesortimentet

Nordvind Records udvalg er forholdsvis stort, og dækker mere eller mindre alt man skal bruge som aktiv nationalist. Der sælges naturligvis trøjer og t-shirts, derudover sælges der flag, magasiner, dvd'er, klistermærker, pins og ikke mindst cd'er.

Der er to ting der er værd at bide mærke i, i Nordvind Records sortiment. Det ene er, at der sælges varer med tilknytning til en meget broget skare af nazistiske og højreekstreme grupper i Skandinavien. Der sælges blandt andet Svenska Motståndsrörelsens magasin "Nationellt Motstånd" og pins fra deres nu nedlagte ungdomsorganisations Nationell Ungdom. Endvidere sælges der t-shirts fra Info-14-bandet Nothung og flere cd'er med de Info-14-tilnyttede bands. Der føres også Nordiska Förbundets blad "Nordisk Frihet". Desuden sælges der både klistermærker og tøj fra Dansk Front, og ikke mindst Nordvind Records eget tøj.

Det andet meget interessante er cd-udvalget. Her er det nemlig muligt at finde en lang række klassiske nazirock-cd'er. Blandt dem er flere af de cd'er, som NS88 og NS Records - og senere Celtic Moon og Nordwind - solgte i halvfemserne. En interessant ting her er, at Nordvind Records som en af de eneste grupper i Skandinavien selv producerer cd'er. Det er altså ikke kun videresalg af uden-

Magasinerne Nordisk Frihet og Nationell Motstånd forhandles begge af Nordvind Records

landsk materiale, men også egenproduktion. Hovedparten af Nordvind Records' egenproduktioner er i øvrigt med Info-14-tilknyttede bands.

De politiske budskaber

Nordvind Records dækker altså en lang række af organisationer og tendenser. Denne alsidighed i vareudbudet gør sig også gældende i forhold til de politiske budskaber varene giver udtryk for, men det er helt klart, at der er en politisk linie i de varer, der sælges. Der er flere centrale emner, hvor Nordvind Records i sit udvalg giver udtryk for holdninger, der ligger i tråd med den tætte tilknytning til den internationale Blood & Honour-bevægelse.

Et af de mest centrale er demokrati-spørgsmålet. Hovedparten af de grupper, hvis varer Nordvind Records udbyder, er erklærede anti-demokrater. Disse har en stærk kritik af det parlamentariske demokrati som vi kender det i Vesteuropa i dag. Cd-titler som "Fuck the media lies", "Dreams Of Freedom", "Rock mot demokrati", "Revolution" og "We Speak The Truth" er meget sigende for den nazistiske bevægelses opfattelse af samfundet og mediernes rolle. I mange nazisters øjne er medier, politikere og myndigheder involveret i en jødisk og anti-nationalistisk sammensværgelse, det såkaldte "Z.O.G". (Zionist Occupation Government).

Et andet tema er volden. Grupper som Dansk Front og Info-14 tager officielt afstand fra vold, men forsvarer samtidig vold som selvforsvar. Hos Nordvind

Records findes der ikke den slags forbehold. Fra de hovedsagligt nordeuropæiske og engelske bands sælges der cd'er med titler som "Rock 'n' Terrorism", "Blood Stained Boots", "German-british terrormachine", "Stick To Your Guns" og "Terror Against Tyranny".

En af de få grupper, som ikke er erklærede anti-demokrater, der har sine varer på Nordvinds hylder, er Dansk Front. I modsætning til for eksempel Info-14 og Svenska Motståndsrörelsen, har Dansk Front et langt bredere politisk grundlag, og mange centrale personer i netværket har deres baggrund i det parlamentariske højrefløj.

Reklamer

Nordvind Records har to centrale reklameområder. Den vigtigste er internettet, hvor selskabet har formået at udnytte flere redskaber i deres forsøg på at skaffe nye kunder. De store nationalistiske og nazistiske debatfora har været højeste prioritet, og det på flere måde. Selskabet har selv reklameret, for eksempel på Dansk Fronts debatforum, for deres nye produkter eller udsalg. Dette har især Flemming Muff Christiansen stået for, men også Kasper Kröner og Thomas Ölund har flere gange vist sig som skribenter.

En anden, og mere udbredt, måde har været at få andre aktive højreekstremister til at reklamere for sig. På en måde har Nordvind Records nærmest skabt en identitet omkring sine produkter, og dermed også en række kunder, der udenom om selskabet skaffer nye kunder til firmaet. Igen er Dansk Fronts debatforum et godt eksempel. Her kommer ledende medlemmer af netværket, som dog ikke er involveret i Nordvind Records, ofte med rosende og positiv omtale af butikens udvalg og varer. Rækken af Nordvind Records-støtter er lang, og dækker alle Dansk Front-afdelingerne.

Udover omtale på diverse debatfora, så bliver Nordvind Records også linket til af flere af de store højreradikale grupper i Skandinavien, blandt andet Info-14, Dansk Front, Svenska Motståndsrörelsen og Nationell Media. Sidstnævnte er Nordiska Forbundets medie-hjemmeside, der forsøger at udnytte de nye teknologiske muligheder.

Internettet er Nordvind Records vigtigste reklamesøjle, men det skal dog nævnes, at selskabet naturligvis også reklamerer for og sælger sine varer i forbindelse med koncerter, festivaler, møder og demonstrationer. På den måde skabes der en identitet og en klar sammenhæng mellem det at være aktiv på den højreradikale scene og det at bruge Nordvind Records' produkter.

Salget

Nordvind Records har to centrale salgsveje. Den største og absolut vigtigste, er deres hjemmeside. Her har de et butikssystem, hvor kunderne kan gennemse hele kataloget og med et enkelt klik tilføje varerne til deres indkøbskurv. Herefter kan kunderne bestille og betale på flere forskellige måder. Når betalingen er registre-

Postboks 197 på Espergærde Posthus (Foto: Redox)

ret udsendes varen, og kunden tilføjes automatisk til kunderegistret.

Den anden salgsmetode er ved sammenkomster i den virkelige verden. Ved flere koncerter og møder de senere år, har Nordvind Records været til stede med repræsentanter, og et mindre udvalg af varer. En af de steder som ofte er blevet frekventeret, er møderne i Dansk Fronts afdeling i København, hvor en af de faste aktiviteter netop har været et salgsbord, med varer fra Nordvind Records. Udover møderne, har selskabet været til stede ved en lang række af Dansk Fronts koncerter, ligesom de også har salgborde ved nazistiske koncerter i hele Sverige.

Netbutikkens salg

I alt har Nordvind Records' netbutik fra anden halvdel af 2005 til februar 2007 foretaget lige over 900 salg. I forbindelse med disse, er der blevet solgt mere end 2500 genstande, dvs. trøjer, cd'er eller magasiner. Disse salg har i alt skabt en omsætning på over 457.000 danske kroner, med et gennemsnit på cirka 500 kroner per salg.

I 2006 blev der i alt omsat for næsten 415.000 kroner, i gennemsnit cirka 34.500 kroner om måneden. Denne omsætning kom ud af mellem 14 og 128 salg om måneden. Marts måned var den måned, hvor der solgtes flest varer, nemlig 393. Hovedparten af kunderne køber kun en gang, men flere har i løbet af 2006 har købt op mod ti gange.

Netbutikken har fysisk adresse på en postboks i det centrale Helsingborg, men

De Gule Haller i Vejby, Nordsjælland (Foto: Redox)

det er ikke herfra al udsending foregår. Når danske kunder bestiller deres merchandise via Nordvind Records' netbutik, bliver det nemlig afsendt fra en postboks, med nummeret 197, på Espergærde Posthus i Nordsjælland. Samme postboks benyttes af den svenske gren af Thor Steinar.

Kunderne

Netbutikken har siden starten haft mere end 1200 kunder, et antal der stiger med cirka hundrede om måneden. Kunderne er hovedsagligt danske (36 pct.) og svenske (58 pct.), mens der blot er 2,5 pct. tyskere. Derudover er der blandt andet kunder fra USA, Holland, Finland, Canada, Norge, Frankrig og Schweiz.

De danske kunder tæller en lang række aktive nazister og højreekstremister. Blandt andet findes en stor del af de aktive i Dansk Fronts afdelinger i København, Fredericia og Fyn på kundelisten, hvor også personer fra Brøndby IFs forskellige hooligangrupper optræder. Det mest interessante er dog, at størstedelen af kunderegistret tæller folk, der ikke til dagligt er aktive i højreradikale grupper, men hvoraf flere dog er aktive på f.eks. Dansk Fronts debatforum.

Dette findes der flere forklaringer på. Den centrale er, at Dansk Fronts aktive medlemmer har nem adgang til at købe Nordvind Records varer på andre måder end via nettet, f.eks. i forbindelse med møder, koncerter, demonstrationer og andre samlinger.

Desuden er tøjet, som vi også berører andetsteds i bogen, en vigtig måde for

internet-aktivister at føle sig knyttede til bevægelsen, uden at være aktive i den virkelige verden. Ved at købe tøjet, kan man pludselig blive indlemmet i bevægelsen, på trods af at ens højreradikale aktivitet kun foregår hjemme foran computeren.

Lager

Nordvind Records har tidligere opbevaret deres cd'er, t-shirts og merchandise på et lager i Nordsjælland. Det var i perioden efter at Celtic Moon og Nordvind lukkede, og inden Nordvind Records officielt blev startet. Lageret lå på Rågelejevej i Vejby. Vejby ligger på Sjællands nordkyst, og er bopæl for flere nuværende og tidligere nazister og højreekstremister.

Lageret bestod af et lille lagerrum i en af to haller kaldet "De Gule Haller". Hallerne ejes af en antikvitetshandler. Han udlejede for et par år siden et lager rum til Flemming Muff Christiansens stedfar, Ivan Højgaard Christiansen, der har et tagtækkerfirma. Ivan Højgaard Christiansen blev dog smidt ud af "De Gule Haller", da det blev opdaget at han opbevarede andre ting end de aftalte, blandt andet øl og fyrværkeri. Fra hallerne har Flemming Muff Christiansen tidligere hentet varer, inden han har deltaget på møder i Dansk Front København, hvor varerne er blevet solgt.

Økonomien

Man kan kun gisne om, hvor mange penge Nordvind Records tjener på deres forretning. Man må dog formode, at overskuddet på især tøj er forholdsvis højt, da produktionsprisen på t-shirts generelt er lav. Det er ganske pænt, for en nyopstartet netbutik, at omsætte for mere end 400.000 på det første hele kalenderår. Den store omsætning skal dog ses i lyset af, at bagmændene igennem mange år har været involveret i samme type forretning, og derfor har en vis erfaring.

Kun få ved, hvad Nordvind Records bruger sine penge på. Det må dog formodes, at hovedparten af pengene kanaliseres tilbage til den højreradikale bevægelse i form af donationer eller dækning af udgifter ved afholdelse af arrangementer. Da finske Marko "Jäsa" Järvinen i sin tid blev ekskluderet fra Blood & Honour, var det nemlig med den begrundelse, at han havde proppet penge fra sin netbutik i egen lomme. Det var dengang personkredsen omkring Nordvind Records og Blood & Honour i Danmark og Stockholm der stod bag eksklusionen. Endvidere stod Nordvind Records forløbet, NS88, bag mærkbar økonomisk støtte til nazistiske grupper i Skandinavien i halvfemserne.

Thor Steinar i Tyskland

Thor Steinar har sit udspring i Tyskland, nærmere betegnet i Brandenburg nær Berlin. Navnet blev registreret i år 2002, og har i løbet af sine fem år på markedet erobret en ubestridt førsteplads på listerne over den højreekstreme bevægelses favoritmærke. Selskabet har en enorm omsætning, og har formået at ramme bredere ud end blot det nazistiske miljø. Thor Steinar i Tyskland benægter enhver sammenhæng med nazistiske kredse.

Ny stil, samme indhold

Enhver der har fulgt den højreradikale udvikling i Tyskland i de sidste par år, har ikke kunnet overse den nye trend - stadig flere nazister har lagt enten det gamle, krigeriske skinheadlook eller brunskjorte-stilen til side og i stedet forsøgt en ny, mere diskret og moderne tøjstil.

Et af mærkerne der har haft et kæmpe boom inden for det tyske nazi-miljø, er mærket Thor Steinar fra Königs Wusterhausen i Brandenburg, i nærheden af Berlin. Dette mærke gør det muligt for de højre-radikale aktivister at klæde sig stilfuldt i førsteklassestøj uden at skulle give afkald på den nationale symbolik. Symbolikken er imidlertid så intern, at det kun er miljøets egne tilhængere og sympatisører, der kender til det. Således undgår man konfrontationer med politiske modstandere.

Mærket med den nordisk-germanske runesymbolik, ramte nerven i nazi-miljøet og dets subkulturelle omgivelser, og indtog hurtigt de fleste højreradikale butikker og diverse nazistiske postordrebutikker. Der er stort set ikke én nazistisk march, hvor mærket Thor Steinar ikke er bemærkelsesværdigt højt repræsenteret. Thor Steinar har imidlertid formået at gøre komme bredere ud end det nazistiske kundesegment og åbne for upolitiske kundesegmenter. Firmaerne Doorbreaker GmbH og Türbrecher Handels GmbH & Co. KG tillod salg af Thor Steinar i kæden af Doorbreakers-sportsbutikker, som er repræsenteret i store indkøbscentre. Ligeledes viste kæden Boombastics butikker samt diverse andre upolitiske sportsbutikker absolut ingen berøringsangst over for mærket Thor Steinar.

De entydigt tvetydige antydninger?

Symbolikken som Thor Steinar benytter er velkendt for kendere af nazi-miljøet. Det gamle logo fra Thor Steinar bestod af en kombination af to runer. Logoet med de to runer, der lå over hinanden, ville, ved at se det lidt fra skrå, ligne symbolet for Waffen-SS. Runer som gammelnordiske-germanske tegn bliver ofte anvendt i nazi-miljøet, da nazisterne gennem disse vil gøre opmærksomme på deres formodede nordisk-germanske rødder. De er dermed ikke fri for politisk betydning, men tværtimod politisk ret entydige.

Runer blev anvendt i den nationalsocialistiske symbolik til at konstruere en germansk, arisk traditionslinie. Det gamle logo fra Thor Steinar blev sat sammen

Tysk nazist med Thor Steinar-trøje bundet om maven (Foto: Apabiz.de)

af Tyr-Runen (dødsrunen) og Giborrunen, også kaldet Wolfsangel. Tyr-runen, der er opkaldt efter den nordiske krigsgud Tyr, står i den nordiske mytologi for kamp og aktion. I nationalsocialismen blev det benyttet i emblemet for SAs Reichsführerschulen og i den 32. SS-division ved navn "30. januar". Wolfsangel var symbol for national modstand. Det blev bl.a. benyttet af nazistiske sabotage-grupper i slutningen af 2. Verdenskrig.

Thor Steinar logoet er dermed heller ikke en fuldstændig ny opfindelse - det er næsten identisk med symbolet for den nazistiske organisation Thule Seminar. Ligeledes er der en lighed, der ikke er til at overse, mellem symbolet for den nazistiske gruppe "Kameradschaft Treptow" og Thor Steinar-logoet. Symbolet for den nazistiske Tollense-march i Mecklenburg-Vorpommern ligner endnu i dag det gamle Thor Steinar logo. På enkelte af "Thor Steinars" tøjstykker har der været reklame for det svenske vikingrock-projekt "Ultima Thule". I senere sortimenter kom der stadigt t-shirts med entydigt tvetydige motiver, hvis associationer lå tæt op af politiske intentioner. Et t-shirt motiv lød "Ski Heil!", hvilket kan læses som en hentydning til nazihilsnen "Sieg Heil". Mange Thor Steinar-tøjstykker bar trykket "Nordmark", hvilket også var navnet for en SS-arbejdslejr i Kiel under Hitlers Tyskland. Andre t-shirts havde påtrykt "Dezernat 33", hvilket kan ses som en hentydning til året 1933 hvor Hitler kom til magten. Flere t-shirts har påskrifter som kan forstås som henvisninger til tidligere tyske kolonier i øst- og sydvestafrika: "Ostafrika Expedition - Heia Safari" ("Heia Safari" blev sunget af de tyske tropper i Afrika) eller "ein Platz an der Sonne - Thor Steinar Expedition" ("Platz an der Sonne" blev brugt af Rigskansler von Bülow i 1897 for at retfærdiggøre Tysklands kolonialpolitik) eller "Thor Steinar Expedition - Südwestafrika".

Thor Steinar solgte en overgang den "sorte sol" som sølvsmykke med indgraveret Thor Steinar-logo. Den "sorte sol" er et umisforståeligt symbol fra nazi-miljøet. Den sorte sol kan tolkes som et tolvarmet hagekors eller et hjul af 12 sig-runer. Senere solgte Thor Steinar en hættetrøje med titlen "No Inquisition". Rygmotivet på denne hættetrøje er et billede, hvor en ørn griber en "kristlig fisk" med sine kløer. Den nazistiske forening "Die Artgemeinschaft - Germanische GlaubensGemeinschaft wesensgemäßer Lebensgestaltung e.V." har i januar 2003 gennem sin formand og advokat Jürgen Rieger sikret sig rettighederne til dette motiv som Bildmarke 30238105.8 ved det tyske patentregister, Deutschen Patent - und Markenamt.

Jürgen Rieger var også funktionær for NPD og det siden da forbudte "Wiking-Jugend e.V." I de sidste par år er han trådt til som anmelder for nazimarcher til ære for Hitlers stedfortræder Rudolf Hess i Wunsiedel.

Tilknytningen til bevægelsen

Nazisternes version af ungdomsbladet "Vi Unge", højrerockbladet »RockNord«, forklarer i artiklen »Klæder skaber folk« således: "Som nyt og stadig i stor

udstrækning ukendt mærke kaster Thor Steinar sig ind i kampen om patriotiske købere (...) hvad angår speciel betydning kan man her helt sikkert tale om “patriotisk tøj” med nordisk attitude.”. Således er det ganske logisk, at talrige nazi-firmaer har Thor Steinar i sortimentet og at nazister på internetfora betegner Thor Steinar som deres mærke eller benytter Thor Steinar som deres kaldenavn.

Personerne bag

Den 9. oktober 2002 lod Axel Kopelke fra Königs Wusterhausen ved Brandenburg mærket Thor Steinar og det dertilhørende gamle rune-logo registrere internationalt. I april 2003 blev firmaet MediaTex GmbH grundlagt i Zeesen, også Brandenburg, med en startkapital på 25.000 Euro for at sælge mærket Thor Steinar. Axel Kopelke og Uwe Meusel blev forretningsførere for MediaTex GmbH. I 2004 rådede firmaet allerede over fire faste medarbejdere, hvilket i 2005 blev øget til seks. Axel Kopelke blev allerede fra starten forbundet med det højreradikale miljø. Således var han tidligere blevet set ved en nationalistisk Sankt Hans-fest, en sangaften med den højreradikale trubadur Frank Renniecke og ved en NPD-sammenkomst i 2000 i Friedersdorf. Han havde også kontakt til den kendte nazist Carsten Szczepanski. Sine forretningsmæssige ambitioner begyndte Kopelke i 1997, da han var involveret i butikken “Explosiv” i Bahnhofstrasse i Königs Wusterhausen. Denne butik udviklede sig til et kontaktpunkt for den højreradikale ungdom i området. Den omstændighed, at det overvejende var højreorienterede unge, der gennemførte deres skolepraktik i denne butik, kan næppe ses som et tilfælde. “Der findes højreradikale som hører til firmaet”, udtalte sågar den brandenburgske efterretningstjeneste. Uwe Meusel udtalte selv, udspurgt om sin egen holdning til højreekstremisme, kun følgende: “Jeg skal her på ingen måde distancere mig”.

På MediaTex GmbHs daværende adresse, havde Udo Siegmund (fra Niederlehme/Brandenburg) registreret Thor Steinars hjemmeside, så der kunne startes online-salg af Thor Steinar-produkterne.

Hjemmesiden thorsteinar-outlet.de, som forhandler Thor Steinar-produkter til særpriser, blev grundlagt i december 2005 i Berlin, med en startkapital på 25.000 Euro. Den officielle informationstekst på siden fortæller, at siden drives af berlinerfirmaet Skytec Outlets GmbH, som ligeledes markedsfører tekstiler.

Juridiske kontroverser

Den 17. november 2004 oplevede modemærket Thor Steinar sit foreløbig største nederlag. Politiet ransagede forretningslokalerne hos firmaet MediaTex GmbH i Zeesen. Der blev beslaglagt Thor Steinar-produkter og lageret blev forseglet. Aktionen var blevet foranstaltet af statsanklageren Neuruppin efter en længere juridisk strid, da MediaTex efter anklagemyndighedens opfattelse fremstillede produkter med et forfatningsstridigt logo.

Allerede i marts 2004 var politiet begyndt at anlægge straffesager mod bruge-

Thor Steinars logo med det norske flag (Foto: Christian Ditch)

re af Thor Steinars rune-logo. I august 2004 blev denne fremgangsmåde legitimeret med en første afgørelse fra retten i Prenzlau mod en bærer af en Thor Steinar-pullover. Assistent hos forretningsledelsen for MediaTex, Reiner Schmidt, udtalte sig forgæves i pressen: »Wolfsangelen bliver blot genfortolket« var hans ord. Den 29. oktober 2004 blev der gennemført en beslaglæggelse af Thor Steinar-tøj i nazi-butikken »On the Streets« i Hennigsdorf (Brandenburg) efter ordre fra statsanklageren Neuruppin. På grund af den usikre retssituation blev tøjet imidlertid givet tilbage.

Med en afgørelse den 17. november 2004 fik Neuruppin en midlertidig sejr, idet en klage fra en bærer af Thor Steinar-tøj blev afvist. Ifølge den 11-sider lange dom er de to runer, der er kombineret med hinanden på denne måde, for indviede et tegn på dobbelt-sig-runen. Dobbelt-sig-runen er kendt som Waffen-SS' logo. Enhver, der på dette tidspunkt bar Thor Steinar-tøj offentligt, risikerede en straffesag på grund af anvendelsen af symboler for forfatningsstridige organisationer.

Alene firmanavnet er ifølge et internt politinotat, en utilsløret hentydning til den tidligere SS-general Steiner. Retten i Königs Wusterhausen havde sågar foreskrevet en destruering af de apparater, der blev brugt til at lave rune-våbenskjoldet, så som plader, former, tryksatser, negativer og stencils. Statsanklageren fra regionen Brandenburg fik imidlertid triumferet igennem, at fremstillingsvirksomheden først skulle informeres herom. MediaTex GmbH's advokat, Markus Roscher,

THOR STEINAR
furchtlos und beharrlich
PRÄSENTIERT

THAI BOX

SUPER FIGHT

NACH K-1 REGELN

16 KÄMPFER

ULF FRITZMANN

DENNIS GABEL

HENDRIK GABEL

17.DEZEMBER // BOX GYM KÖPENIK

DESWEITEREN BOXT ZAPIR GEREEV GEGEN DANIEL ZELL
AFTERSHOWPARTY SKY (ROTOR) MIT DJ NICO BRIX UND DJ FLEX
EINLASS: 18.00 UHR | BEGINN: 19.00 UHR | STEHPLATZ: 10,00 EURO | SITZPLATZ: 19,00 EURO | VIP: 50,00 EURO

FAB INFOHOTLINE 0172/3849697 - 0177/3932089 **GBA**

WWW.BERLINFIGHT.DE

Plakat fra thaiboxing-turnering sponsoreret af Thor Steinar

bekendtgjorde, at beslutningen ville blive appelleret. "Firmaet har opfordret alle forhandlere til at fjerne logoet eller at tilbagelevere varen". Han sagde endvidere, at firmaet havde fået "en eksistenstruende skade (...) Men et nyt logo er netop nu under fremstilling".

I Tjekket blev tøjmærket Thor Steinar forbudt. Det tjekkiske politi havde allerede i sommeren beslaglagt tøj med dette mærke i talrige byer. Samtidig var de netop forbudte Thor Steinar-tøjstykker, inklusive det gamle logo, til at få fra USA gennem »Division Thor Steinar Vinland« som hører til »Vinland Winds Records«. I Tyskland ændrede Thor Steinar sit logo som en reaktion på det juridiske pres. Tidligere medlemmer af miljøet berettede til Antifaschistischen Infoblatt, at netop førende nazister fra det berlinske militante nazi-miljø skulle være blevet betalt af Thor Steinar for at pille det gamle logo af tøjet. Efter nogle måneders juridiske stridigheder ophævede retten i Brandenburg imidlertid forbuddet mod det gamle Thor Steinar logo. "Mærkelogoet kan ikke forveksles med et forfatningsstridigt symbol", sagde en talsmand for retten. I dommen hed det: "Senatet ser ikke bort fra, at tekstiler med mærket Thor Steinar, igennem sin farvemæssige udformning og anvendte påskrifter, tiltaler lige præcis personer fra det højreradikale miljø og at dette formentlig også er hensigten fra fremstilleren (...) Nu er der unægteligt gået ud fra, at mærkelogoet med sine, kun efter nærmere efterprøvning, forfatningsstridige symbolindhold - hvilket ligner associationen med tallet "88" og hilsnen "Heil Hitler!" - er kendt udelukkende i højreradikale eller politikredse, juridiske kredse eller andre særligt interesserede kredse og dermed opfylder den højsteretslige retsudtalelse ikke ordlyden i loven § 86 a Abs. 2 StGB." Herefter må det gamle rune-logo på Thor Steinar-tøjet igen bæres i Brandenburg. Alle de hertilhørende endnu ikke afsluttede straffesager er ugyldige ifølge talsmanden for retten.

Alene i 2005 blev der efter optegnelser fra det potsdamske indenrigsministerium indledt 257 straffesager i forhold til mærket. En repræsentant for myndighederne meddelte, at omkring 200 sager nu måtte indstilles. Allerede eksisterende kendelser var til gengæld stadig gyldige. Ydermere måtte indenrigsministeriet fjerne Thor Steinar-forseelserne fra statistikken over højreekstrem kriminalitet. I nabo-regionen Berlin er det gamle Thor Steinar-logo derimod stadig forbudt og fører til tilsvarende domsfældelser fra retten.

Mange penge at hente

Det er imponerende, hvilken bred afsætning mærket Thor Steinar har, samt hvor mange penge firmaet får i afkast fra Thor Steinar. Omsætningen i første forretningsår løb officielt ifølge forretningsberetningen op i 950.000 Euro. De enorme profitter kan også bevises af materialer, som anonymt blev lækket af en af Antifaschistischen Infoblatts informanter. I julehandlen midt i december 2003 kunne firmaet MediaTex GmbH konstatere en indestående saldo på næsten 45.000 euro. Omsætningen for 12 dage løb op i over 95.000 Euro. I alt kom

næsten 45.000 euro fra det direkte salg til kunder og mellemhandlere. At de høje priser for Thor Steinar-produkter ikke kan føres direkte tilbage til materialeomkostninger, viser de gennemsnitlige udgifter til materiale-import fra Tyrkiet.

I februar 2004 bestilte MediaTex GmbH bukser for næsten 36.000 euro. Enhedsprisen var på omkring 12 euro. Ved en bestilling på t-shirts til en samlet værdi på næsten 56.000 euro, lå enkeltprisen på mellem fem og seks euro. I 2005 forelagde MediaTex GmbH en officiel årsomsætning på to millioner euro.

Som supplement til forretningen på internettet og via mellemhandlere, åbnede Thor Steinar i september 2005 butikken "TØNSBERG" i det berlinske indkøbscenter "Berlin Carre" på Alexanderplatz. Butikken lader til at kunne betale sig, idet flere butikker i Rostock, Potsdam og Dresden fulgte efter. På trods af direkte salg på internettet og i diverse butikker kan også Thor Steinar-Outlet firmaet Skytec Outlets GmbH notere en betydelig gevinst. Ifølge en informant havde firmaet alene i september 2006 en seks-cifret sum på deres officielle konto til varebestillinger.

Salg i udlandet

Med en så stor gevinst blev det naturligvis forsøgt at komme ind på markedet i andre lande med Thor Steinar-produkterne. I forhold til Skandinavien er sådanne bestræbelser dokumenteret senere i denne bog.

I Schweiz trådte den mangeårige aktivist fra det nazistiske Schweizer Hammerskins, Adrian Segessenmann, fra Kirchberg, frem i offentlighedens lys, da han begyndte at sælge tøj udelukkende af mærket Thor Steinar via hjemmesiden "Thor Steinar - Division Schweiz".

Afrunding

Selv om en antifascistisk kampagne og rettens indgriben satte en stopper for Thor Steinars myte om at være upolitisk, var dette langt fra enden på den højreradikales livsstilsproducents rykind i midten af det tyske samfund. Tværtimod kører butikken fortsat bedre og bedre, og Thor Steinar erobrer stadig mere offentligt rum. I mellemtiden har Thor Steinar sågar optrådt som lokal sponsor for fartkontROLSADVARSLER i radioen samt for kampsportsturneringer.

Thor Steinars succeshistorie kunne ikke bremses gennem hverken regionale forbud eller politiske bagatelliseringer. Det mest succesfulde har de senere år været en antiracistisk oplysningskampagne, der blandt andet har ført til stadionkarantæne for bærere af Thor Steinar-tøj ved kampe på fodboldklubberne St. Pauli og Hertha BSCs stadions.

Thor Steinar spredes til Skandinavien

I løbet af 2006 begyndte nazi-bevægelsen igen at uniformere sig. Efter halvfemsernes skinhead-uniform gik af mode, har der i en årrække ikke været nogen fælles tøjstil for de højreekstreme grupper i Norden. Enkelte nazistiske grupper som DNSB, NSF og Kamratforbundet Parabellum har egne uniformer, men ellers har bevægelsen ikke haft noget samlet visuelt udtryk. Med Thor Steinar blev denne periode brudt, og den ekstreme højrefløj har nu en fælles udtryk på tværs af organisatoriske og politiske skel.

I forbindelse med alle større forsamlinger - især koncerter og demonstrationer - i Skandinavien, ses Thor Steinar-tøjet.

Opstarten i Klippan

I 2004 blev firmaet Guldskålen J626 oprettet på adressen Fabriksvägen 6 i Klippan. Firmaet ændrer i januar 2005 navn til Ronnytex AB. Ronnytex AB står som registrant af hjemmesiden thorsteinar.se, da denne side registreres i maj 2005. De to bestyrelsesmedlemmer i firmaet er tyskerne Udo Siegmund og Michael Meissner. Udo Siegmund har tidligere stået som registrant af den tyske Thor Steinar-hjemmeside thorsteinar.de. Thorsteinar.se havde ved opstarten en postboks, boks 29, på Badhusgatan 2 i det centrale Helsingborg, på samme postboks-kontor som Nordvind Records har deres postboks.

Sinotexes AB og Norrland - tex

I stedet for Ronnytex AB, benyttes i 2006 firmaet Sinotexes AB. Selskabet står som ejer af hjemmesiden thorsteinar-outlet.de, en af Thor Steinars tyske sider, og hjemmesiden thorsteinar.se, den svenske side.

Sinotexes AB er registreret på Fabriksvägen 6, ligesom Ronnytex AB var.

Thorsteinar-outlet.de flyttes dog igen, nu til det tyske Skytec Outlets, der er dækfirmaet bag Thor Steinar Outlet. Her står Michael Meissner på postkassen. Meissner stod bag registreringen af thorsteinar.se igennem firmaet Ronnytex AB.

I 2006 kom det frem i Tyskland, at flere folk fra Thor Steinars tyske virksomhed, havde været til nazi-koncert i Tråvad, Sverige. Efter afsløringen ændrede Thor Steinar dele af sin svenske struktur, og arbejdede ikke længere under navnet Ronnytex. I stedet oprettedes Sinotexes AB, der fungerede som nyt dækfirma for den svenske netbutik. Forsvindingsnummeret lykkedes dog ikke helt. Adressen Thorsteinar.nu, som henviste de besøgende til thorsteinar.se, da denne eksisterede, er nemlig registreret til Nordvind Records postboks og emailadresse.

Det svenske Thor Steinar fik et nyt dækfirma efter Sinotexes AB. Det hedder "Norrland - tex i Helsingborg AB", og står på samme postboks, box 29, i Helsingborg, som Thor Steinar gjorde. Da selskabet oprettedes hed det "CD Butiken i Norra Skåne". Dette selskab registreredes på postbox 38 i Klippan.

[Sucher](#)
[Sitemap](#)
[English](#)
[Impressum](#)
[Kontakt](#)

[Domainabfrage](#)
[.de](#)

Domainabfrage-Ergebnis

Sie haben folgende Nutzungsbedingungen anerkannt:

Die in der whois-Abfrage ersichtlichen Domaindaten sind rechtlich geschützt. Sie dürfen nur zum Zwecke der technischen oder administrativen Notwendigkeiten des Internetbetriebs oder zur Kontaktaufnahme mit dem Domaininhaber bei rechtlichen Problemen genutzt und ohne ausdrückliche schriftliche Erlaubnis der DENIC eG weder elektronisch noch in anderer Art gespeichert werden. Insbesondere die Nutzung zu Werbe- oder ähnlichen Zwecken ist ausdrücklich untersagt.

Sie haben versichert, dass Ihrerseits ein berechtigtes Interesse vorliegt und Sie die ausgegebenen Daten nur zu diesen Zwecken nutzen werden. Ihnen ist bekannt, dass sich die DENIC eG vorbehält, bei Missachtung dieser Versicherung rechtliche Schritte einzuleiten und Sie von der Nutzung der whois-Abfrage auszuschließen.

Im Übrigen beachten Sie zu den nachfolgenden Daten bitte diese Hinweise:

Die rechtliche Stellung des Domaininhabers und der besonderen Ansprechpartner ergibt sich aus den DENIC-Domaterichtlinien.

Für Personen oder Unternehmen, die sich durch eine Domain in ihren Rechten verletzt fühlen, halten die DENIC-FAQs wertvolle Informationen bereit.

Dasselbe gilt für den Fall, dass Sie in den nachfolgenden Daten Fehler feststellen.

Copyright 2003 DENIC eG

Domaindaten

Domain: thorsteinar-outlet.de
Letzte Aktualisierung: 24.01.2006

Domaininhaber

Der Domaininhaber ist der Vertragspartner der DENIC und damit der an der Domain materiell Berechtigte.

Name und Adresse: Sinotexs AB
Fabriksvaegen 6
26439 Klippan
SE

Administrativer Ansprechpartner

Der administrative Ansprechpartner (admin-c) ist die vom Domaininhaber benannte natürliche Person, die als sein Bevollmächtigter berechtigt und gegenüber DENIC auch verpflichtet ist, sämtliche die Domain thorsteinar-outlet.de betreffenden Angelegenheiten verbindlich zu entscheiden.

Name: Daniel Dingeldey
Kontakttyp: PERSON
Adresse: united-domains AG
Gautinger Str. 10
PLZ: 82319
Stadt: Starnberg
Land: DE

Technischer Ansprechpartner, Zonenverwalter

Der technische Ansprechpartner (tech-c) betreut die Domain thorsteinar-outlet.de in technischer Hinsicht.

Der Zonenverwalter (zone-c) betreut die Nameserver der Domain thorsteinar-outlet.de.

Name: united-domains AG
Kontakttyp: ROLE

0/0 0/0 0/0/0

Udskrift af domænerregistret med information om domænet thorsteinar-outlet.de

Sök företag

Företagsnamn:

Org nr:

Adress:

Post nr:

Sök företag

enda en näringsverk
kan endast sökas med
adressuppgifter.

Visar 1 -1 av 1 träffar

Företagsnamn	Postadress	Org nr
Norrland - Tex i Helsingborg Kommanditbolag	Box 29 252 79 Helsingborg	969712-2548

Resultatsida 1 Nästa

Vill du veta mer om dina kunder och leverantörer?

Ta då en kreditupplysning. Som medlem får du 30 % rabatt på alla kreditupplysningar hos UC enkelt köpa en kreditupplysning direkt på internet. Köp en kreditupplysning här.

Tjänsten är ett samarbete mellan Företagarna och UC. Informationen levereras av UC.

Udskrift fra svensk firmaoversigt med information om Norrland - Tex i Helsingborg

uppllysning.se

Webbök SMSöck Frågor/Priser Användning Press Rekommendera Kontakta Oss

Ditt konto Din historik Dina uppgifter

Viktigt meddelande till alla gamla kunder: SMSupplysning har bytt namn till Uppllysning.se
Alla gamla funktioner finns kvar!
Stäng detta meddelande!

Sökresultat
Sedan yttrandefrihetsgrundlagen ändrades finns det inte längre något krav på legitimt skäl för de personupplysningar som levereras via Internet. Det skickas inte heller ut någon kopia till den omfrågade personen. Det är dock viktigt att du som tänker ta en personupplysning har för avsikt att inleda en affärsrelation med den person du tar upplysningen på. Om så inte är fallet har vi rätt att neka dig.
Personer och företag **Personer** **Företag (1)**
Visar de sex första personerna och företagen. Om du inte hittar vad du söker får du ändra din sökning alternativt gå till person-företagfiken.
Personer
Hittade inga personer.
Företag
969712-2548
CD Butiken i Norra Skåne
Kommanditbolag
BOX 38
254 21 KLIPPAN

Sök person/företag
Vad? (person-företag, namn)

Var? (adress)

Du har 0 kr på ditt konto.

Prislista med priser inkl. moms
Civilstånd / Inkomst / Förmögenhet 5 kr
Antal anmärkningar 10 kr
Statistisk / Företagskännetecken 10 kr
5 Senaste anmärkningar 15 kr
5 Senaste sökningarna 15 kr
Personupplysning - Mini 20 kr
Personupplysning - Maxi 30 kr

Copyright © 2005-2006 Beritock Information AB
i samarbete med Internet.se och birthday.se

Cookies

Udskrift fra svensk firmaoversigt med information om CD Butiken Norra Skåne

 Ombudslista

Domænnavn
www.thorsteinar.se [Søg]
Kontakt til registreret domæneadministrator
[Søg]

Result of search for registered domain names under
the .SE top level domain.

The data is in the UTF-8 character set and the result is
printed with eight bits.

contact: sinote6702-00001
name: Andreas Callert
org: Sinoteser AB
orgnr: (not shown)
email: (not shown)
street1: (not shown)
street2: (not shown)
street3: (not shown)
postalcode: (not shown)
state/province: (not shown)
city: (not shown)
country: (not shown)
phone1: (not shown)
fax: (not shown)
created: 2007-02-09
modified: -
status: ok

Om du ikke får nogen information om domænnavnet (det står "domain not found" osv.), er
domænnavnet med største sandsynlighed ledigt. Vælg venligst et andet domænnavn.

Copyright (c) 1997- .SE (The Internet Infrastructure Foundation).

Udskrift af domæneregistret med information om domænet thorsteinar.se

Thorsteinar.se

Domænet thorsteinar.se blev registreret i maj 2005, og blev siden udgangspunkt for Thor Steinars svenske netbutik. Thor Steinars første filial i Skandinavien var en realitet. På netbutikken solgtes et stort udvalg af varer fra Thor Steinar, lige fra bælter og trøjer, til klistermærker og jakker, alle varer der også solgtes af den tyske hovedside.

Netbutikken var frem til lukningen baseret i Helsingborgområdet, og service-rede hovedsagligt kunder i Sverige. Det var dog også muligt at bestille til danske adresser via den svenske netbutik. Når der blev bestilt til danske adresse, blev varerne dog ikke sendt fra Sverige. De blev i stedet afsendt fra postboks 197 på Espergærde Posthus i Nordsjælland, en postboks som Thor Steinar deler med Nordvind Records.

Den svenske netbutik var tæt tilknyttet den tyske. De bar begge en »© THOR STEINAR«-tekst, og havde i øvrigt fuldstændig ens design.

I slutningen af 2006 lukkede den svenske Thor Steinar-netbutik. Ifølge tyske Thor Steinar bliver siden ikke genåbnet. Der er dog registreret flere Thor Steinar-domæner i Skandinavien, blandt andet thorsteinar.dk (Danmark). Dette registreredes samtidig med det svenske domæne, men adressen er dog inaktiv.

Udskrift af domæneregistret med information om domænet thorsteinar.dk

Salget til nazi-bevægelsen i Danmark og Sverige

Thor Steinar-koncernens kundekreds i Skandinavien er den højreradikale og nazistiske bevægelse.

Ved nærmest alle demonstrationer, koncerter, møder og andre samlinger på den yderste højrefløj i især Danmark og Sverige de senere år, har der været folk til stede i Thor Steinar tøj. Selvom tyske Thor Steinar udadtil benægter at have noget med den højreradikale bevægelse at gøre, må det dog konstateres, at deres marked i Skandinavien er centreret omkring en række nazistiske og racistiske grupper.

På Dansk Fronts debatforum har ledende folk flere gange reklameret for Thor Steinar, både i forbindelse med udsalg og i forbindelse med diskussioner om nationalistisk tøj. Desuden har Dansk Front også selv solgt Thor Steinar fra deres egen lille shop, der dog ikke er til stede på internettet. Den fungerer igennem en kontaktemail, hvor man kan få oplyst, hvilke varer der er på lager, og derigennem bestille. Ledende medlemmer af blandt andet Dansk Front blåstempler mærket, både ved at reklamere for det, og ved at bære det i forbindelse med gruppens aktiviteter.

Julius Børgesen, tidligere talsmand for Dansk Front, har blandt andet skrevet: "Thorsteinar.nu er drevet af rigtigt gode folk og du kan trygt købe derfra".

Svenska Motståndsrörelsens butik i Hudding, Stockholm (Foto: AFA Doku)

THOR STEINAR
CLOTHING FOR NORDIC SOULS

VÄLKOMMEN till Sveriges enda THOR STEINAR butik. Vi har ett brett sortiment av t-shirts, tröjor, jackor, byxor med mera.

ÖPPETTIDER:
Tisdag - Fredag: 14.00 - 18.00
Lördag: 11.00 - 15.00
Söndag - Måndag: STÄNGT

Arrendatorsvägen 5, Huddinge
Telefon 08 - 711 41 11

Flyer for butikken i Huddinge

Butikken i Huddinge

Thor Steinar sælges dog ikke kun via nettet. I længere tid har Svenska Motståndsrörelsen (SMR) drevet en butik i Stockholm-forstaden Huddinge, hvorfra de blandt andet sælger et udvalg af Thor Steinar-produkter. Butikken hedder Kampkompaniet, og er SMRs officielle butik. Butikken ligger på Arrendatorsvägen, hvor også "Utgaard Tattoo" ligger. Utgaard Tattoo hed tidligere Selfish Tattoo, og ejes af SMR-medlemmet Mart Plees, der oprindeligt er fra Estland.

Kampkompaniet ligger i et kælderlokale få meter fra tatoveringsbutikken, og det er der en årsag til. Mart Plees er nemlig bindeleddet mellem SMR og den tyske nazi-bevægelse, blandt andet på grund af sit gode bekendtskab til Stephan Günther. Udover Thor Steinar sælger butikken også en lang række varer fra SMRs netbutik Kampboden, blandt andet deres magasin "Nationellt Motstånd" og en række bøger.

Koncerten i Tråvad

Den 30. juli 2005 afholdte Nationalsocialistisk Front (NSF) en stor koncert i deres hovedkvarter i Tråvad, ved Vara i Vestsverige. Koncerten samlede et bredt udsnit af den skandinaviske nazi-bevægelse, blandt andet folk fra Nordvind Records, SMR, Dansk Front, Info-14 og NSF.

NSFs hovedkvarter i Tråvad var et gammelt spinderi, der blev købt af nazisten Curt Linusson i april 2004. Curt Linusson agerede på det tidspunkt stråmand for NSF, der med det samme overtog gården. Gården har været samlingspunkt for NSF i forbindelse med koncerter og møder, og har desuden fungeret som lager for partiets propaganda. Juleaften 2005 blev gården brændt ned af antifascister.

Ved koncerten spillede de tre svenske Info-14-tilknyttede bands Angriff, Titania og White Valkyria, og desuden spillede de to tyske bands Skalinger og Kraftschlag. Nordvind Records fører i øvrigt flere af Kraftschlags albums i deres netbutik.

Deltagerne bestod af nazister og højreekstremister fra hele Nordeuropa. En af de tilstedeværende var tyske Udo Siegmund. Han er en af de to tyskere, der sad i bestyrelsen hos Ronnytex AB, firmaet bag Thor Steinars svenske netbutik. Han deltog sammen med folk som Kasper Kröner, Flemming Muff Christiansen og Thomas Ölund fra Nordvind Records, Robert Vesterlund fra Info-14, Andreas Olofsson fra Kamratforbundet Klippan og tyske Stephan Günther fra Nordisches Hilfswerk. Desuden deltog en række ledende folk fra SMR og Dansk Front.

NSFs hovedkvarter i Tråvad

Hovedbygningen på Fabriksvägen 6 (Foto: AFA Doku)

Tryckcenter Klippan

Tryckcenter Klippan er et trykkeri i Klippan i Skåne. Det er udadtil et ganske almindeligt trykkeri, hvor det lokale pizzeria får trykt sine pizzabakker. Selskabet sponsorerer også fodboldklubben Helsingborg IF. Bag facaden gemmer der sig dog en række kendte nazister fra gruppen Kamratförbundet Parabellum, der blandt andet bruger trykkeriet til at producere bannere til nazistiske marcher.

RadicalWearSweden

I juli 2003 køber Andreas Olofsson, aktiv nazist fra Kamratförbundet Parabellum i Klippan, domænet radicalwear-sweden.com. Planen er, at hjemmesiden skal huse en netbutik, med højreradikal merchandise og tøj. Projektet blev dog ikke til noget, og siden har igennem længere tid ikke indholdt andet end kontaktoplysninger. Siden er registreret til postboks 196 i Klippan, en postboks der administreres af Andreas Olofsson, men har også været registreret til postboks 38 i Klippan. I efteråret 2006 registrerede Olofsson domænet tryckdint-shirt.nu, hvor planen er at der skal åbne en netbutik. Her skal kunderne selv kunne vælge designet, hvorefter t-shirten trykkes. Tryckdint-shirt.nu er registreret til Fabriksvägen 6, Klippan.

Adressen, Fabriksvägen 6, er en u-formet, hvidmalet bygning. Døren og vinduerne er præget af store logoer fra RWSTryck, RWSYrkeskläder og PrintX. I gården i midten af bygningen er der parkeringsplads, hvor Tryckcenter Klippans medarbejdere parkerer.

RWSTryck og RWSYrkeskläder

Da projektet med RadicalWearSweden-netbutikken kuldsejler, åbner Andreas Olofsson i stedet selskabet RWSTryck. Selskabet starter på Norra Skolgatan 2 i Klippan. Firmaets flytter dog halvanden kilometer, og ender også på Fabriksvägen 6. Her startes også RWSYrkeskläder (RWSArbejdstøj, red.), på samme adresse og telefonnummer. De to butikkers hjemmesider, rws-tryck.com og rws-yrkesklader.com registreres ligesom radicalwear-sweden.com til Andreas Olofssons postboks, boks 196. RWS er en forkortelse for RadicalWearSweden.

PrintX

Kort efter at RWSTryck starter, åbner Daniel Kristensson, der ligesom Andreas Olofsson er medlem af Kamratförbundet Parabellum, sit eget trykkeri ved navn PrintX Klippan. PrintX har adresse på Klostervägen 6C. På samme gade ligger Kasper Kröner og Andreas Olofssons fælles lejlighed. Både Kristensson og Olofsson har været medlemmer af NSF Klippan, inden de gik over til Kamratförbundet Parabellum.

Udskrift af Helsingborg IFs hjemmeside

Tryckcenter Klippan

I foråret 2006 købte Olofsson hjemmesideadressen tck.nu, en forkortelse for Tryckcenter Klippan. Tryckcenter Klippan er en samling af RWSTryck, RWSYrkesklæder og PrintX. Trykkeriet har lokaler på Fabriksvägen 6, så den reelle ændring er blot, at PrintX er flyttet ind. Firmaet tilbyder nu både tekstiltrykkeri, tryk på papir og salg af arbejdstøj.

Lige præcis medarbejderne er et interessant punkt ved Tryckcenter Klippan. De tre ledende ansatte er nemlig alle aktive i gruppen Kamratforbundet Parabellum. På trods af dette, så indgår Tryckcenter Klippan i lokalsamfundet, og har blandt andet trykt pizzabakker for det lokale pizzeria, ligesom trykkeriet også har sponsoreret fodboldklubben Helsingborg IF.

Det er dog ikke kun lokale kunder Tryckcenter Klippan betjener. I forbindelse med den nazistiske demonstration på den svenske nationaldag, 6. juni, i 2005, var alle bannerne i demonstrationen trykt af Tryckcenter Klippan.

Kamratforbundet i Klippan - epicenter for aktiviteterne

I midten af halvfemserne begyndte NSF at arrangere demonstrationer i Sverige, blandt andet Hess-marchen i 1996 i Trollhättan. De skulle derfor bruge en gruppe, der kunne stå for sikkerheden ved manifestationerne. Det blev folk fra NSF's afdeling i Helsingborg, den første afdeling udenfor Karlskrona, der fik ansvaret.

Demonstration på Nationaldagen i Stockholm, juni 2005

*Andreas Olofsson (nr. to fra venstre) og Daniel Kristensson (nr. tre fra venstre)
ved demonstration arrangeret af Nationaldemokraterna i Helsingborg, oktober 2003*

Udskrift af Kamratförbundets hjemmeside

De dannede derfor gruppen Skydd och Säkerhet - SoS (Beskyttelse og Sikkerhed, red.). Gruppen ledtes af Hans “Himmler” Pettersson, der i mange år havde været en del af nazi-bevægelsen i Skåne.

Gruppen fik til opgave at stå for at beskytte NSF's manifestationer og samlinger, og at indsamle informationer om de politiske modstandere - det såkaldte “antiantifa”-arbejde. I forbindelse med drabet på Björn Söderberg, en svensk fagforeningsaktivist, blev morderens hjem ransaget. Her fandt politiet et arkiv over politiske modstandere, med mere end tusinde personer registreret. Arkivet var præget med SoS-gruppens logo.

Ved Salemmarchen i 2001 blev SoS, efter en længere pause, relanceret, med Hans “Himmler” Pettersson og Andreas Olofsson i spidsen. De to bar egne vagtuniformer med SoS-logoet. De to deltog også i højreekstreme demonstrationer i Tyskland som repræsentanter for SoS.

Konflikten med NSF

Ved det svenske valg i 2002 endte SoS i konflikt med moderpartiet NSF. NSF besluttede at partiet kun skulle stille op i Karlskrona, på trods af at lokalafdelingen i Klippan, hvor Andreas Olofsson var leder, var partiets største. Ved sine valgmoder måtte partiet i stedet benytte sig af tyske nazister som vagtstyrke, og til sidst brød SoS med partiet. Med sig tog de NSF-grupperne i Klippan, Helsingborg og Växjö.

*Flemming Muff Christiansen (bagerst til venstre)
og Olofsson ved Salemmarchen i 2004*

Parabellum

Gruppen kaldte sig derefter for Kamratforbundet. I Klippan-afdelingen sad blandt andet Andreas Olofsson, Daniel Kristensson og Markus Lethonen - der alle er involveret i Tryckcenter Klippan - på centrale poster. Hans "Himmler" Pettersson tog styringen i afdelingen i Växjö. Kamratforbundet deltog samlet i Salemmarchen 2002, og havde en række vagtjobs ved nationalistiske og nazistiske demonstrationer i perioden efter. Henover sommeren 2003 faldt gruppen dog fra hinanden, da de ledende kræfter var involveret i en række andre projekter.

Ved Folkets March i 2005 var Klippan-gruppen dog samlet igen, nu under navnet Kamratforbundet Parabellum. Her deltog medlemmerne i deres sorte uniformer med navneskilte. Navnet Parabellum betyder "forberedelse til krig", og stammer fra det latinske ordsprog "si vis pacem, para bellum" (ønsker du fred, så forbered krig, red.).

Andreas Olofsson fra Kamratforbundet Parabellum har tæt samarbejde med Kasper Kröner fra Nordvind Records, og de to deler da også adresse på Klostervägen i Klippan. Da Hessmarschen i 2005 blev forbudt i Tyskland, arrangeredes i stedet en march i Kolding i Danmark. Her var det Kröner og Olofsson, der sammen stod for mobiliseringen af de skånske nazister.

Postboks 38 og de mange sammenfald

I de foregående kapitler, er der forsøgt givet en introduktion til de kræfter, der er på scenen for produktion af nazistisk merchandise og -musik i Nordeuropa. I dette kapitel fortælles der, hvordan disse firmaer, organisationer og personer i meget høj grad overlapper hinanden.

Thor Steinar - én samlet koncern

Thor Steinar er en pengemaskine hvis lige ikke tidligere er set i den højreekstre-me bevægelse. En af årsagerne er, at de har formået at holde sig fri for offentlige koblinger til nazistiske grupper, og på den måde ikke er blevet isoleret. Deres vigtigste redskab til at forblive upolitiske udadtil har været at køre retssager og sagsanlæg, når medier har skrevet om selskabets forbindelse til nazistiske grupper, en strategi der hidtil har vist sig vellykket.

Den tyske gigant er tæt forbundet til sit svenske datterselskab. De tyske og svenske netbutikker har ens design, og det tyske moderselskab har da også vedkendt sig forbindelsen overfor kunder der har spurgt om forholdet. Derudover har det tidligere dækfirma for svenske Thor Steinar, Sinotexes AB, stået som registrant på både den svenske netbutik og den tyske thorsteinar-outlet.de. Thorsteinar-outlet.de er en Thor Steinar-drevet netbutik, der sælger en række Thor Steinar-varer billigere end normalt.

Fabriksvägen 6

Thor Steinars svenske dækfirmaer, Sinotexes AB og Ronnytex AB, har begge haft adresse på Fabriksvägen 6. Her ligger også Tryckcenter Klippan, der som tidligere omtalt er en sammenslutning af RWSTryck, RWSYrkeskläder og PrintX Klippan.

Det nye dækfirma, "Norrland - tex i Helsingborg" bruger Thor Steinars postboks, boks 29 i Helsingborg. Da firmaet fandtes under sit tidligere navn, CD Butiken i Norra Skåne, var den registreret på postboks 38.

Nordvind Records og Thor Steinar i Sverige

Nordvind Records har en klar nazistisk profil, og sælger cd'er med nazibands og merchandise fra en række erklærede antidemokratiske grupper. På trods af dette har Thor Steinar en tæt kobling til produktionsselskabet.

Thor Steinar og Nordvind Records har begge deres officielle postbokse på Nordens Postbokskontor i Badhusgatan 2 i det centrale Helsingborg. Desuden har de to selskaber en fælles postboks, boks 197 på Espergærde Posthus. Her fra udsendes bestillinger fra både Nordvind Records' netbutik og thorsteinar.se til danske kunder. Pakkeformularerne fra de to selskaber udfyldes i øvrigt med samme håndskrift.

Bestilling fra Nordvind Records, udsendt fra postboks 197 i Espergærde

Bestilling fra thorsteinar.se, udsendt fra postboks 197 i Espergærde

Postboks-kontoret i Klippan hvor postboks 38 er placeret (Foto: AFA Doku)

Hjemmesiden thorsteinar.nu henviste sine besøgende til thorsteinar.se, da denne stadig var online. Adressen er, på trods sit officielle Thor Steinar-navn, registreret til Nordvind Records officielle email, og afslører altså et tæt samarbejde mellem de to grupper. Interessant er i øvrigt også, at Andreas Olofsson fra Tryckcenter Klippan ved Nationaldagsdemonstration i Stockholm i juni 2006, stod bag disken i Nordvind Records salgsbod. Nordvind Records tætte forbindelse til Dansk Front dokumenteres også af, at lederen af Dansk Front på Sjælland, Thomas Peter Jensen, fungerer som model for Nordvind Records på deres hjemmeside.

Postboks 38

Den helt centrale adresse i hele netværket af produktionsselskaber og dækfirmaer i Helsinborgsområdet, er postboks 38 i Klippan.

Adressen har i mange år været tilknyttet nazistiske grupper i området. Først til NSF Klippan, og derefter til Kamratforbundet Klippan, da disse i forbindelse med valget i 2002 brød ud af NSF.

Derefter har "Tröjbutiken i Nordvästskåne", selskabet som senere blev til Nordvind Records, haft sin postadresse der. Det samme har "CD Butiken i Norra Skåne", der senere blev til "Norrland - tex i Helsingborg", firmaet bag Thor Steinar. Desuden havde Radical Wear Sweden, der blev forsøgt startet af folkene bag Tryckcenter Klippan, også sit udgangspunkt i postboks 38.

Technical Information for thorsteinar.nu

Status: Active
Incept date: 2005-05-12 07:34:00
Expiration date: 2007-05-12 07:33:49
[Renew](#)

Technical Contact for thorsteinar.nu

Thor Steinar
info@nordvind-records.net
Thorsteinar
Box 545
Helsingborg 25279 SE
Voice: 070-000000
Fax:

Name Servers for thorsteinar.nu

Name Server 1:
ns1.info14.com
Name Server 2:
ns2.info14.com

Copyright by NU Domain LTD - <http://www.nuNames.nu>
May not be used for any commercial purpose.

4411MF

Udskrift af domæneregistret med information om domænet thorsteinar.nu

Thor Steinar samarbejder tæt med nazister

I Stockholm ligger Svenska Motståndsrörelsens butik. Herfra sælges der Thor Steinar-tøj, og på flyers reklamerer gruppen med at være “den eneste officielle Thor Steinar-butik i Sverige”. I butikken sælges tøjet af folk fra SMR, der udspringer af Vit Arisk Motstånd, en nazistisk terrorgruppe, der stod bag drab og væbnede røverier i begyndelsen af halvfemserne.

Thorsteinar.nu, som vi tidligere har omtalt, er ikke blot registreret af Nordvind Records. Domænet peger i dag på Info-14s server i USA. Det betyder kort fortalt, at hvis man klikker sig ind på hjemmesiden, så ender man på Info-14s server.

Nordvind Records drives i dag af det tidligere Blood & Honour Denmark, en gruppe der havde tæt samarbejde med terrorgruppen Combat 18, og som var involverede i en lang række voldsepisoder landet over. Thor Steinar deler i Danmark en postboks med Nordvind Records, og i Helsingborg er begge selskaber koblet til postboks 38 i Klippan. Denne postboks har tidligere tilhørt grupper som NSF Klippan og Kamratforbundet Klippan. I sommeren 2005 afholdt NSF koncert på deres gård i Tråvad, ved Vara i Vestsverige. Side om side med ledende medlemmer af Dansk Front, Info-14, SMR, NSF og flere andre nazistiske grupper, deltog Udo Siegmund. Udo Siegmund sad i bestyrelsen i Thor Steinars to dækfirmaer, Ronnytex AB og Sinotexes AB.

Postboks-kontoret i Helsingborg hvor postboks 29 og 545 er placeret (Foto: Redox)

Thomas Peter Jensen (med ryggen til) som vagt ved Hammarslag-koncert i Stockholm.

Organisationernes netbutikker

Baggrunden for butikkerne

Siden starten af halvfemserne er salget af nazistisk merchandise foregået igennem postordresalg og netbutikker, der ikke var organisationstilknyttede. De seneste to-tre år er der dog sket en ændring i dette. Fra at de forskellige nazistiske grupper tidligere blot har haft mindre udbud af støttetøj og merchandise uden et ordentligt økonomisk grundlag, er hovedparten af de store butikker i dag drevet af organisationerne.

Den åbenlyse årsag til dette, er at teknologien har udviklet sig drastisk de senere år. Enhver med en smule computersnilde kan nu opsætte en pæn og funktionel netbutik, for eksempel med osCommerce, et gratis butikssystem. Hovedparten af butikkerne bruger i dag dette system.

Butikken har to centrale funktioner for organisationerne. Den ene er, at tjene penge. Udover kontingent og donationer, har organisationerne få faste indtægter, og her er shoppen en god indtægtskilde.

Den anden funktion er at sprede propaganda. For hver kunde der køber en trøje med organisationens logo eller navn får organisationen endnu en omvandrende reklamesøjle. På den måde kan selv de butikker der ikke giver stor økonomisk gevinst sagtens drives med succes.

Den nedenstående gennemgang af organisationstilknyttede butikker dækker kun Danmark og Sverige. Fra Tyskland har vi valgt kun at beskæftige os med Thor Steinar, da dette er den eneste væsentlige afstikker til Skandinavien. I Norge findes der ingen organisationsbundne butikker.

NSF-Butiken

NSFs netbutik som den er nu, blev oprettet i 2005. I butikken sælges bøger, tøj, film, musik, tøjmærker og en række propagandavarer. Mange af varerne bærer NSFs logo, og ideologisk ligger varerne også op af den klassiske nationalsocialistiske tradition som NSF bekender sig til.

NSFs netbutik ligger på Info-14s server, hvor også Info-14s egen butik Hammarslag ligger.

Nordiska Forlaget

Nordiska Forlaget er den ubetinget største af de organisationstilknyttede netbutikker. Fra Nordiska Forlaget udsprang Nordiska Forbundet, en af de nyere grupper i den svenske højreradikale bevægelse.

Nordiska Forlaget har et meget stort udbud af især bøger og cd'er, men også tøj, smykker, magasiner og plakater. Desuden producerer selskabet en række varer, bl.a. bladene Nordisk Frihet og Folkets Nyheter.

Udskrift af Nordiska Forlaget hjemmeside

Udskrift af NSFButiken hjemmeside

KAMPBODEN

DIN LEVERANTÖR AV MATERIEL
FÖR DEN NATIONELLA KAMPEN

Utöver 11 Produktkategorier

HEMI Kungälv • Västervik • Gäddede

Världning

... av ...

Kategori

- Brugger (12)
- Litarkärl (15)
- Tidningar (17)
- Förbruk (18)
- Skåp (19)
- Köksutrustning (21)
- Serviser (22)
- Övrigt (23)

Produkter

GRUNDLÄGGANDE
RASLÄRA

Grundläggande
raslära
90 sidor

Härda slag mot höger och vänster!

Prenumerera på
Nationellt Motstånd!

6 nr för 120 kr

TOTAL KAMP!

Erbjudande:
Tyrrunebälte + Tyrpin 400 kr

SANNINGEN TILL SIST

Försvaret skändad av Jürgen Graf
Försvarets blaffen i Renshett av David Cole
Holocaust av Lars Magnusson

En verk som behandlar den s.k. förtäring
av ett revolutionärt perspektiv.
Skaffa alla tre för endast 250 kr.

HD-DOM STRYPER

Nationellt Motstånd
i ditt närmiljö!
10 ex. av senaste nummer
för endast 60 kr + porto.
20 ex. för 110 kr.

29070518 Nu kan du även handla Kampbodens produkter på kampkampen.se, en butik för nationella i

167

I 2004, da Nordiska Forlaget var en af de allervigtigste aktører på markedet for nazistisk litteratur og merchandise, kom kunderegistret på afveje. En gruppe antifascister fik fat i det, og offentliggjorde det. Dette svækkede selskabets position i den højreradikale bevægelse i Sverige kraftigt.

Kampboden/Kampkompaniet

Kampboden er Svenska Motståndsrörelsens netbutik. Dens fysiske pendant hedder Kampkompaniet, og ligger i Stockholm-forstaden Huddinge. Begge steder har samme sortiment, nemlig en række bøger, magasiner, tøj og plakater. Blandt andet sælges flere holocaust-benægtende bøger.

Udover at sælge de samme varer som Kampboden, så sælger Kampkompaniet også varer fra Thor Steinar. SMR-lederen Pär Öberg er involveret i begge butikker. Han står som registrant af Kampbodens domæne, ligesom han passer butikken i Huddinge.

Hammarslag

Hammarslag er Info-14s netbutik. Butikken er efterfølgeren til Segerrunan, der ikke længere eksisterer. Butikken fungerer som netbutik for både Info-14, men også for de Info-14-styrede projekter Gula Korset og Salemfonden. Gula Korset er en fangesolidaritetsgruppe for nationalister, mens Salemfonden er den gruppe, der organiserer de årlige Salemmanifestationer i Stockholm-forstaden Salem.

Butikken sælger reklametøj og propagandamateriale for de tre grupper. Endvidere sælges der merchandise for Info-14-bandet Nothung.

Ligesom samarbejdspartneren Nordvind Records, har Hammarslag også fungeret som koncert-arrangør. Ved Hammarslags koncert i Stockholm i november 2005 var Thomas Peter Jensen fra Dansk Front København en del af security-gruppen.

Dansk Front

Dansk Front har tidligere haft sin egen - meget lille - netbutik. I butikken kunne der blandt andet købes Dansk Front-kasketter. Butikken kom i problemer, da dens bankkonto blev lukket efter en periode med stor medieopmærksomhed i 2004. I dag sælges Dansk Front-merchandise kun via Nordvind Records, men ledergruppen i Århus arbejder dog med ideen om at genstarte Dansk Fronts egen netbutik.

DNSP

Danske DNSB har også sin egen netbutik, Danmarks Nationalsocialistiske Pressetjeneste (DNSP). Salget her foregår via postbestilling. Sortimentet tæller en række bøger og cd'er, deriblandt DNSBs eget band Daneskjolds debut-cd.

[Hjem](#)
[Om os](#)

Tryk her for at gå til forsiden

Hvordan bestiller du

1. Vælg varen i indkøbsvognen ved at klikke på køb.
 2. Du kan bruge flere end et eksempel klikker du blot på køb en.
 3. Du kan fjerne varen fra indkøbsvognen ved at klikke på ryd ud for varen.
 4. Når du er færdig med at handle klikker du på bestil.
 5. Du udfylder bestillingsformularen i klikker på send og vi modtager din bestilling. Alle felter markeret med * skal udfyldes.
 6. Når vi har modtaget din bestilling, sender vi dig en E-mail med levering i hvordan pengene skal betales.

Billede	Beskrivelsen	Pris
	Patriot cap Smart sandfarvet patriot cap i super lækker kvalitet. På fronten er med skråskrift broderet "patriot" ved siden af et lille dannebrog. Remmen er prydet med danskfront.dk's web-adresse. Et must for alle ægte patrioter - rendyrket holdning! Den store	125,00 DKK
	T-Shirt En T-shirt i 100% bomuld med et godt budskab trykt på brystet. Teksten er "Dansk front" med et dannebrogsvåbenskjold mellem globerne. Solid T-shirt der passer af holdning! Husk at skrive størrelse i info feltet. Str. L - XL - XXL	125,00 DKK
	Bog Diamond in the Dust er biografien over Ian Stuart Donaldson's liv. Skrevet af en engelsk patriot får du her en fremragende bog med enestående billeder af Ian Stuart. 143 sider glimrende læsning giver dig historien om Ian's karriere fra de første år frem til Skredriver tiden. Desuden rummer bogen tekster til flere af Skredriver's største hits. Bogen har læst af alle patrioter som har ladet sig gribe af	135,00 DKK

Udskrift af Dansk Fronts netbutik

De uafhængige butikker

Udover organisationernes netbutikker, findes der nogle få - og forholdsvis ubetydelige - netbutikker, der ikke har samme tætte forbindelse til den højreradikale bevægelse i Sverige, som organisationernes butikker har.

Midgaard

Netbutikken Midgaard og deres pladeselskab Midgaard Records har eksisteret som svensk postordreforetagende og fysisk butik i mange år. Butikken lå i Göteborg i halvfemserne, men lukkede efter modstand fra antiracistere. Netbutikken drives i dag af Per-Anders Johansson, og har ingen forbindelse til den nazistiske bevægelse - udover at den sælger nazistisk merchandise.

Midgaard er en fortsættelse af det tidligere Nordland. I halvfemserne var Nordland en af de største nazistiske produktionsselskaber i Skandinavien, og den ene part af musikkonflikten, med Blood & Honour som den anden. Nordland tabte striden, og selskabet Midgaard er i dag ubetydligt i den svenske bevægelse.

Sniper Records

Sniper Records er en uafhængig netbutik, der drives af svenske Robert Larsson. Robert Larsson er leder af NSF's afdeling i Gävle, og har i mange år været aktiv nazist i området. Han har haft tæt kontakt til finske Marko "Jäsa" Järvinen, inden

Jäsa blev ekskluderet fra Blood & Honour. Han samarbejdede i øvrigt med Erik Blücher fra Ragnarock Records i sluthalvfemserne, og videresolgte varer for ham.

Robert Larsson har flere gange fået ransaget sin lejlighed, fordi Sniper Records solgte varer der bryder med den svenske racismeparagraf "Hets Mot Folkgrupp". I forbindelse med ransagningerne er der også blevet fundet våben.

Nazirockscenen i Skandinavien

Manglen på hvid magt-musik i Danmark og Norge

Danmark har aldrig haft en tradition for nazirock, eller for den sags skyld andre musikgenrer med nazistisk indhold. Rent faktisk har den danske nazi-bevægelse kun fostret to bands. Det ene af dem, var Chamber 88, der i sluthalvfemserne spillede ved flere af Blood & Honour Danmarks koncerter. Bandmedlemmerne var aktive i kredsen omkring det nu nedlagte Blood & Honour Denmark, men bandet eksisterede dog kun kortvarigt, og har ikke været samlet i mange år.

Det andet danske naziband er af nyere dato, og hedder Daneskjold. Daneskjold består af DNSB-medlemmer, og deres første cd er udgivet af DNSB. Daneskjold havde sin første rigtige optræden ved DNSBs koncert i Fårhus i Sønderjylland i november 2006. Bandets medlemmer har sin faste gang i DNSBs hus i Greve, og er samtidig en del af DNSBs aktiviteter på gaden.

På grund af den store mangel på danske nazirock-bands, er det hovedsagligt udenlandske bands, der spiller, når grupper som Dansk Front og DNSB arrangerer koncert. Hovedparten af de gæstende bands er tyske, svenske og engelske. Det samme gør sig for øvrigt gældende, når norske nazister en sjælden gang i mellem holder fest. Også her er det bands fra andre europæiske lande, blandt andet Sverige, der spiller.

Den svenske musikscene

Antallet af nazistiske bands og solister i Sverige er forholdsvis højt, i hvert fald sat overfor lande som Danmark og Norge. Levetiden på de enkelte bands er væsentligt højere, og antallet af koncerter langt højere.

Hovedparten af de svenske bands er knyttet til Info-14-netværket, enten direkte til Info-14 i Stockholm eller igennem aflæggeren GFN i Göteborg. I Sverige findes der mellem 10 og 15 aktive nazibands, der dog til en vis grad deler bandmedlemmer. Eftersom Blood & Honour Stockholm i dag er en del af Info-14-netværket, har Info-14-bands også god kontakt til Nordvind Records i Helsingborgområdet. Flere bands, der er knyttet til netværket, har da også fået udgivet deres cd'er på Nordvind Records.

Daneskjold-medlemmet Martin Jensen ved Dansk Fronts demonstration i Hillerød, februar 2006 (Foto: Redox)

De svenske bands spiller ofte koncerter i Nordeuropa. Både på Club88, et nazistisk spillested i Neumünster i Nordtyskland, ved Dansk Fronts koncerter og ved diverse sammenkomster i hele Sverige. Hovedparten af koncerterne arrangeres af Blood & Honour, Info-14 eller Info-14s fangesolidaritetsgruppe Gula Korset, men involverer oftest den samme kreds af 8-10 bands.

Club88

Club88 ligger i Neumünster i det nordlige Tyskland. I mere end 10 år har huset været tilholdssted for nordtyske nazister, ligesom nazister fra hele Nordeuropa har valfartet til stedet i forbindelse med fester og koncerter. Stedet har de senere år mistet betydning i Tyskland, men har stadig en vis betydning for skandinaviske højreekstremister. Svenske bands spiller der, og det er til stadighed et yndet mål for weekendture for blandt andet Dansk Front-medlemmer.

Stephan Günthers netværk

Nordisches Hilfswerk har en helt central rolle, når det gælder udvekslingen af bands og musikere mellem Skandinavien og Tyskland. Dette er blandt andet på grund af Stephan Günthers store netværk, der spænder fra DNSB og Dansk Front i Danmark over Info-14, NSF og SMR i Sverige til NPD, Freie Kameradschaften, Club88 og det tidligere Blood & Honour i Tyskland.

Stephan Günther er en af de eneste i den skandinaviske bevægelse der på trods af de mange interne stridigheder har formået at holde sig på god fod med alle. F.eks. har han, på trods af sin tilknytning til Blood & Honour, flere gange deltaget i koncerter arrangeret i NSF på deres - nu nedbrændte - gård i Tråvad ved Vara i Vestsverige. Han har også deltaget i fester hos Nationaldemokraterne, Nordiska Forbundet og SMR.

I Danmark har Stephan Günther tidligere fungeret som bindeled, da en ledende Dansk Front-aktivist var endt i slagsmål med et DNSB-medlem ved en nazifest i Tyskland. Da episoden hurtigt rygtedes i Danmark, gik Stephan Günther ind som mægler mellem Dansk Front-aktivisten og DNSBs leder, Jonni Hansen.

Musikudvekslingen

Siden Stephan Günther ved årtusindeskiftet flyttede til Skandinavien, og hurtigt blev central i Blood & Honour-sektionen, har han været dybt involveret i den skandinaviske nazimusik. Han er en central formidler, når tyske, danske, svenske eller norske nazi-grupper ønsker at få udenlandske musikere eller bands på besøg.

I sommeren 2005 samledes norske NNSB nazister fra flere skandinaviske lande til fest. Få uger inden manglede nazi-gruppen dog stadig underholdning, hvorfor man via Stephan Günther fik skabt kontakt til svenske Viktor Sjölund, der går under kunstnernavnet Ferox. Viktor Sjölund er desuden en del af inderkredsen af Info-14-netværket i Stockholm.

Han har også fået de to Info-14-bands Nothung og førnævnte Ferox til at spille ved koncerter i Tyskland og Danmark. Ferox har for eksempel spillet på den nazistiske fæstning Club88 i Neumünster. Igennem Stephan Günther har også tyske bands optrådt i Danmark, blandt andet ved flere af Dansk Fronts koncerter de senere år. Stephan Günther står dog ikke for detailplanlægningen af koncerterne. Oftest har han bare skaffet en eller flere musikere, og i stedet fået andre nazister til at stå for det organisatoriske arbejde.

Et lille miljø

En af årsagerne til at Stephan Günther spiller så stor rolle i bandbookningen er blandt andet, at miljøet omkring nazimusikken i Skandinavien er så småt. Antallet af skandinaviske bands er minimalt sat overfor tyske forhold, og de fleste af dem har på den ene eller anden led været involveret i de konflikter, der verserer internt i bevægelsen. En anden årsag er Stephan Günthers sproglige kundskaber; det er nemlig langt fra de færreste skandinaviske aktivister, der taler godt nok tysk, hvorfor den praktiske planlægning er lettest at overlade til Günther.

En sidste faktor, der har gjort Nordisches Hilfswerks leder så central, er hans store netværk. Udover kontakter til ledergrupperne i alle relevante danske og svenske nazi-grupper, så har han i mange år haft gode personlige kontakter til de helt centrale organisatorer i den tyske nazi-bevægelse.

EFTERSKRIFT

Dansk Front har siden sin start i 2002, og i særdeleshed siden efteråret 2005 hvor Julius Børgesen stod frem som talsmand, forsøgt at frasige sig det voldelige, nazistiske ry. Det hænger dog stadig ved, og det er med god grund. Kernegruppen på Sjælland har siden starten bestået af folk fra Blood & Honour Denmark og tidligere DNSB-folk. I Århus er kernen baseret på hooligangruppen White Pride, der offentligt hylder og samarbejder med den engelske terrorgruppe Combat 18. Lederen af afdelingen i København har poseret med skydevåben i et pornoblad og den tidligere talsmand blev i 2005 anholdt ved en Hess-march. Samme år afholdte Dansk Front koncert sammen med Blood & Honour, noget de forøvrigt også gjorde året inden. En central person i Fredericia-afdelingen har tatoveret et SS-logo. Den tidligere leder på Fyn er mangeårigt Blood & Honour-medlem og en række ledende folk fra Århus-afdelingen har deltaget i Blood & Honour-koncerter i Danmark og Sverige. Der er utallige eksempler på, at Dansk Front ikke blot samarbejder med eller omgås nazister, men at en stor del af Dansk Fronts aktive medlemmer er nazister.

Selvom de bagvedliggende ideer ikke har ændret sig, så er den højreekstreme bevægelse i Danmark dog meget anderledes i dag end i halvfemserne. Fra et billede af voldelige skinheads i støvler og seler, er dagens nazisme pakket meget pænere ind. Dansk Front har en talsmand. De udsender pressemeddelelser og deltager i avisernes debatsektioner. Tøjet er blevet udskiftet, og med et er højreekstremismen ikke længere forbeholdt en minimal, skinhead-influeret subkultur.

At formen er ændret, betyder især noget for mobiliseringsmulighederne. Hvor det at være erklæret racist tidligere var noget for klassens outsider, så har den islamkritiske tidsånd i kombination med en veludtænkt strategi fra Dansk Fronts

side betydet, at racisme i dag er en legitim politisk holdning blandt mange unge. Det er dog vigtigt at huske på, at på trods af Dansk Fronts islamkritiske og velovervejede ydre, så består netværkets kerne af erklærede nazister og racistiske hooligans.

Tøjmærket Thor Steinar glider perfekt ind i Dansk Fronts projekt. I halvfemserne var især nazi-skinheads fysiske fremtoning ekskluderende og med til at skubbe unge væk fra det nazistiske miljø. I dag har kulturen fået et løft, og kvalitetstøj som Thor Steinar er med til at legitimere bevægelsen, samtidig med, at det er en klar mobiliserende faktor for nazisterne at kunne tilbyde en hel pakke med både tøj, politik og underholdning.

På samme måde som Dansk Front, er Thor Steinar dog ikke fri for de nazistiske koblinger. Det er veldokumenteret, at firmaets svenske gren delte postboks med det nazistiske pladeselskab Nordvind Records og at firmaets tøj forhandles af den voldsberedte gruppe SMR. Det er også bevist, at en af firmaets centrale ansatte i Sverige i 2005 deltog i en nazistisk koncert sammen med kendte nazister fra hele Nordeuropa og at firmaets dækfirmaer på kryds og tværs deler adresser og postbokse med nazistiske grupper i hele Øresundsregionen. På trods af alle krumspringene, kan Thor Steinar ikke skjule deres tætte tilknytning til den militante nazi-bevægelse i Nordeuropa.

Nordvind Records er en videreførsel af NS88, Ragnarock Records, Nordwind og Celtic Moon. På mange måder minder Nordvind Records i dag om NS88 i midthalvfemserne. Nordvind Records er en aktiv del af den nazistiske bevægelse i Skandinavien, og har samme politiske profil som NS88. En ting er dog forandret. Kundekredsen er ikke længere den tyske nazi-bevægelse. I forbindelse med at den nordeuropæiske bevægelse er gået fra at være nazistiske skinheads til det moderne patriotiske livsstilskoncept, er behovet for illegal nazirock faldet. Af den årsag er den tyske bevægelse i dag selvforsynende med merchandise og musik. I stedet er Nordvind Records kundesegment de aktive højreekstremister i især Danmark og Sverige.

Ingen af grupperne i den højreekstreme bevægelse er i dag en trussel mod demokratiet, eller står overfor en snarlig magtovertagelse. Hvis Dansk Front vælger at stille op til valg, som de flere gange har ytret, har de en lang række problemer de skal overkomme, og chancen for, at de skulle kunne blive repræsenteret i Folketinget, er minimal. Hvis man derimod kigger på udlandet, f.eks. Sverige (Sverigedemokraterna og Nationaldemokraterna), England (British National Party) og Tyskland (NPD), er de højreekstreme grupper i dag stærkt forankret i visse regionale og lokale parlamenter. Man kunne nemt frygte en lignende udvikling med Dansk Front. På trods af, at Dansk Front ikke udgør en trussel mod samfundsordenen som sådan, så er gruppens militante aktioner derimod en stor trussel mod etniske og religiøse minoriteter, ikke-heteroseksuelle, venstreorienterede og antiracister.

KRONOLOGI

NORDVIND RECORDS

Oktober 2004: Domænet Nordvind-records.net registreres.

2006: Firmaet ”Tröjbutiken i Nordvästskåne” registreres med organisationsnummeret 969713-2943 på adressen postboks 38 i Klippan. Herefter bytter firmaet navn til ”Nordvind-Records” og står nu registreret på postboks 545 i Helsingborg.

THOR STEINAR SVERIGE

2004: ”Guldsålen J626” oprettes.

Januar 2005: Guldsålen J626 ændrer navn til Ronnytex AB, der har adresse på Fabriksvägen 6 i Klippan. I bestyrelsen sidder tyskerne Udo Siegmund og Michael Meissner.

Maj 2005: Hjemmesiden thorsteinar.se registreres af Ronnytex AB. Den havde på dette tidspunkt adresse på postboks 29 i Helsingborg.

Maj 2005: Hjemmesiden thorsteinar.nu registreres til Nordvind Records emailadresse og postboks i Helsingborg. Hjemmesiden videresender sine besøgende til thorsteinar.se.

2006: Sinotexes AB overtager ejerskabet af thorsteinar.se. Sinotexes AB er også registreret på Fabriksvägen 6.

Efteråret 2006: Udsendinger af pakker bestilt på thorsteinar.se og hos Nordvind Records til danske adresser sker fra samme postboks, nemlig postboks 197 i Espergærde, Nordsjælland.

Ultimo 2006: Firmaet ”CD Butiken i Norra Skåne” skabes med organisationsnummeret 969712-2548, registreret på postboks 38 i Klippan. Selskabet skiftede herefter navn til ”Norrland – tex i Helsingborg AB”, og står nu registreret på postboks 29 i Helsingborg.

THOR STEINAR TYSKLAND

Juni 2003: Mediatex GmbH oprettes som firmaet bag Thor Steinar.

Oktober 2003: Udo Siegmund står som registrant af thorsteinar.de, den tyske hovedside.

2004: Thorsteinar.de er registreret til Mediatex GmbH

THOR STEINAR OUTLET

Januar 2006: Thorsteinar-outlet.de er registreret til Sinotexes AB med adresse på Fabriksvägen 6 i Klippan.

Efteråret 2006: Skytec Outlets GmbH overtager thorsteinar-outlet.de. Michael Meissner fra Ronnytex AB og Sinotexes ABs bestyrelse står stadig med på registreringspapiret. Skytec Outlets er dækfirmaet bag Thor Steinar Outlet.

TRYCKCENTER KLIPPAN

Juli 2003: Andreas Olofsson køber domænet radicalwear-sweden.com. Domænet er registreret til postboks 196 i Klippan, Andreas Olofssons postboks. Den har tidligere været registreret til postboks 38 i Klippan.

November 2003: RWSTryck starter på Norra Skolgatan 2 i Klippan. Firmaets flytter dog senere halvanden kilometer, og ender på Fabriksvägen 6. Kort efter at RWSTryck starter, åbner Daniel Kristensson sit eget trykkeri ved navn PrintX Klippan. PrintX har adresse på Klostervägen 6C.

Juni 2005: RWSYrkeskläders (RWSArbejdstøj, red.) hjemmeside registreres. Selskabet er nystartet, og deler adresse og telefonnummer som RWSTryck. De to firmaers hjemmesider, rws-tryck.com og rws-yrkesklader.com registreres ligesom radicalwear-sweden.com til Andreas Olofssons postboks, boks 196.

Foråret 2006: Andreas Olofsson køber hjemmesideadressen tck.nu, en forkortelse for Tryckcenter Klippan. Tryckcenter Klippan er en samling af RWSTryck, RWSYrkeskläder og PrintX. Firmaet har lokaler på Fabriksvägen 6, så den reelle ændring er blot, at PrintX er flyttet ind.

Efteråret 2006: Andreas Olofsson registreret domænet tryckdint-shirt.nu, hvor planen er at der skal åbne en netbutik. Tryckdint-shirt.nu er registreret til Fabriksvägen 6, Klippan.

